A. E. Van Vogt

A. E. Van Vogt

BESTIA

(The Beast) 1997

MAŞINĂRIA CENUŞIU-ALBĂSTRUIE era aproape îngropată în verdeaţa dealului. Zăcea acolo, în vara anului 1972, un obiect neînsufleţit alcătuit din metal şi din forţe la fel de puternice ca şi viaţa. Ploaia îi spăla formele lipsite de orice noimă. Soarele de iulie – iar acum şi cel de august – se revărsa fierbinte peste el. Noaptea, stelele se reflectau în acea îngrămădire de metal ce părea inutil, mut, nepăsător faţă de menirea sa. Nava pe care o propulsase şi care până atunci funcţionase normal tocmai pătrunsese în atmosfera Pământului când s-a produs accidentul: impactul cu un meteorit îi avariase structura exterioară. Din cauza fisurii făcute de meteorit, nava începuse să cadă spre Pământ, tot mai jos, mai jos… Zăcea de câteva săptămâni pe coasta acelui deal; un obiect ciudat ce părea lipsit de viaţă, dar care era de fapt extrem de viu în esenţa sa.

În câmpul lui de forţă se adunaseră tot felul de murdării, într-un strat atât de consistent, încât doar o sensibilitate ieşită din comun ar fi putut înregistra vibraţiile. Nici măcar băieţii care se aşezaseră într-o zi pe flanşa motorului nu observaseră straniile convulsii ale murdăriei. Dacă vreunul dintre ei şi-ar fi introdus mâna în infernul acela de energie – care de fapt era câmpul de forţă – muşchii, oasele şi sângele i s-ar fi transformat pur şi simplu în gaz, s-ar fi lichefiat instantaneu, explodând.

Dar băieţii plecaseră şi motorul zăcea tot acolo în după-amiaza în care au apărut căutătorii de vechituri. Se aflaseră atât de aproape de descoperire, acolo, la poalele dealului verde! Doi bărbaţi, poate puţin cam obosiţi la acea oră

târzie, dar totuşi observatori antrenaţi, scrutând cu atenţie versantul, însă pentru o clipă palida strălucire a soarelui fusese umbrită de un nor, iar privirile lor trecuseră mai departe, fără să-l observe.

După mai bine de o săptămână, tot după-amiaza târziu, un cal se împiedică de corpul greoi al motorului. Călăreţul descălecă într-un fel ciudat. Apucă mânerul şeii cu o mână, plutind apoi pe deasupra ei. Nepăsător, îşi ridică piciorul stâng, îşi menţinu cu uşurinţă echilibrul, apoi aterizã pe pământ. Etalarea acestei forţe părea cu atât mai naturală, cu cât mişcarea avea uşurinţa unui automatism. Atenţia îi fusese permanent concentrată asupra obiectului din iarbă.

Expresia de pe faţa sa suptă se schimbă în timp ce examină motorul. Privi împrejur, mijindu-şi ochii. Apoi zâmbi răutăcios la ideea ce-i încolţise în minte. În sfârşit, dădu din umeri a nepăsare. Posibilitatea să-l vadă cineva pe aici era, oricum, redusă. Oraşul Crescentville se afla cam la doi kilometri, iar în preajma casei albe înconjurate de copaci, ce se zărea la cinci sute de metri spre nord-est, nu se simţea nici un semn de viaţă.

Era singur, cu calul şi cu motorul. În clipa următoare, vocea lui încărcată de ironie îngheţată se auzi prin aerul înserării:

— Ei, Dandy, iată o treabă pentru noi. Cu fierul ăsta vechi o să-ţi cumpăr ceva haleală. Aşteptăm să se facă întuneric şi îl cărăm la negustorul de deşeuri. Astfel ea nu va putea afla, iar nouă ne va rămâne o urmă de demnitate.

Se opri. Fără să vrea, se întoarse să privească domeniul acela, ca un parc ce acoperea aproape întreaga distanţă până la oraş. Un gard alb, iradiind un halo aburit în crepuscul, descria un traseu lung în jurul unei zone verzi de copaci şi păşuni. Gardul se ascundea prin văioage şi tufişuri, pentru ca în cele din urmă să dispară la nord de casa albă, impunătoare.

Omul murmură nerăbdător: „Ce prost am fost să zac aici, în Crescentville, s-o aştept.” Se întoarse şi privi spre

maşinărie. „Oare ce greutate o fi având?” Apoi: „Mă întreb ce-o fi.”

Se urcă până-n vârful dealului şi se întoarse cărând o bucată de lemn, lungă de aproape un metru şi groasă de şapte centimetri. Încercă să ridice motorul de la pământ. Mişcările-i erau dezordonate din cauză că avea un singur braţ, stângul. Aşa că, observând în centru gaura plină de murdării, înfipse lemnul acolo ca pe o pârghie.

Strigătul său de surprindere şi durere străbătu răguşit aerul serii. Lemnul se smucea. Ca reculul ţevii ghintuite a unei puşti, ca un cuţit răsucit, îi întorcea braţul, i-l rotea ca pe un sfredel, arzându-l ca focul. Drăcia îl săltă şi-l trânti la vreo şase metri pe panta dealului. Gemând, ţinându-se de braţul zdrenţuit, se ridică de jos împleticindu-se.

Geamătul i se stinse subit când privirea i se opri pe vârtejul acela pulsatoriu care adineauri fusese o cracă de copac. Căscă ochii. Apoi încălecă tremurând calul negru. Ţinându-şi braţul însângerat lipit de trup, clipind de durere, mână animalul spre poala dealului, către şoseaua ce ducea spre oraş. Un căruţ pentru cărat pietre, o şa şi hamuri pentru Dandy închiriate de la un fermier, frânghie şi un scripete, o mână ţeapănă în strânsoarea bandajelor, încă amorţită de durere, o pată prin întuneric şi ceva zăngănitor pe căruţ – timp de trei ore, Pendrake se simţi ca într-un coşmar.

Dar iată că motorul se afla acum pe podeaua grajdului său, ferit de curioşi, şi totul ar fi fost în regulă, dacă nu ar fi persistat sunetul acela care se auzise şi în pădure, iscat din câmpul de forţă. Acum se considera norocos. Încăpăţânarea de a transporta în secret motorul la coşmelia lui fusese ca alegerea vieţii în locul morţii, ca şi cum ar fi ridicat repede o bancnotă de o sută de dolari de pe pavajul unei străzi pustii, un automatism ce depăşea orice logică. Totu-i părea la fel de firesc ca însăşi viaţa.

Lumina gălbuie a unui felinar umplea interiorul încăperii care fusese cândva garaj şi atelier particular. Într-un colţ

stătea Dandy, cu pielea neagră strălucitoare, cu ochi scânteietori ce se îndreptau uneori spre obiectul acela cu care acum împărţea acoperişul. Mirosul nu prea plăcut de cal era mai intens acum din cauza uşii închise. Motorul zăcea lângă ea pe o parte. Şi lucrul cel mai tulburător era că bucata de lemn din maşinărie se mişca. Străpungea aerul ca o caricatură de elice, bâzâind uşor.

Pendrake îi estimase turaţia la vreo patru mii de rotaţii pe minut. Începu să caute vreo explicaţie asupra naturii maşinăriei care putea să apuce o bucată de lemn şi s-o învârtească atât de violent. Nu găsi niciuna. Cuta de pe frunte i se adânci când privi în jos la lemn, care avea contururile estompate din cauza vitezei. Pur şi simplu nu putea să-l apuce. Şi deşi existau în lume, fără îndoială, o mulţime de unelte care ar fi putut apuca acel obiect rotitor pentru a-l trage afară, ele nu erau accesibile aici, în grajdul luminat de felinar. Se gândi: „Trebuie să existe o comandă, ceva, care să-l oprească.”

Dar carcasa exterioară, gri-albăstruie, în formă de gogoaşă, era netedă ca sticla. Chiar şi flanşele care se zăreau în patru locuri, prevăzute cu orificii pentru agăţat, păreau turnate împreună cu carcasa, din acelaşi bloc de metal, ca şi cum ar fi existat un proiect iniţial, conform căruia totul trebuia să fie compact. Uluit, Pendrake dădu ocol maşinăriei. I se părea că problema depăşea oarecum posibilităţile unui bărbat „echipat” doar cu o singură mână, şi aceea maltratată şi bandajată.

Observă totuşi ceva. Maşinăria zăcea inertă, bine ancorată pe sol. Nici nu se zgâlţâia, nici nu se zdruncina. Părea pur şi simplu un obiect greoi, nemişcat, în contrast cu chestia aceea care se rotea nebuneşte în centrul ei. Maşinăria ignora legea conform căreia acţiunea şi reacţiunea sunt egale şi opuse.

Dându-şi brusc seama de posibilităţi, Pendrake se aplecă şi încercă să ridice carcasa de metal. Instantaneu, mâna îi fu sfâşiată de dureri tăioase. Îi musteau ochii de lacrimi. Dar

când, în sfârşit, termină, maşinăria stătea pe unul dintre cele patru seturi de flanşe. Iar craca îndoită nu se mai rotea vertical, ci aproximativ paralel cu podeaua.

Valul de durere din mâna lui Pendrake se potolea treptat, îşi şterse lacrimile din ochi şi trecu la următorul pas din planul său. Cuie! Le introduse în orificiile din flanşe şi le îndoi peste metal. Asta numai ca să fie sigur că maşinăria, a cărei bază era cam îngustă, nu se va răsturna dacă va lovi prea tare.

Apoi urmă o lădiţă pentru mere pe care o aşează pe o parte, apropiind-o la un centimetru şi jumătate de centrul găurii din care, în partea opusă, ieşea lemnul. Două cărţi ţineau nemişcată în faţa ei o bucată de ţeavă de doi centimetri, lungă de circa treizeci. Îl durea să ţină în mâna rănită micul baros, dar lovi cu sete. Bucata de ţeavă lovită cu barosul izbi lemnul chiar acolo unde intra în maşinărie, aruncându-l cât colo.

Garajul fu zguduit de o izbitură. În următoarea clipă Pendrake îşi dădu seama de apariţia unei despicături lungi, mărginite de aşchii, în tavan, acolo unde sărise bucata de lemn lungă de un metru, după ce lovise podeaua. Încet, odată cu liniştea ce se instala, se potolea şi mintea lui. Inspiră adânc. Mai avea încă multe lucruri de descoperit, o întreagă lume nouă într-o maşină. Dar un lucru era limpede: o învinsese.

Venise miezul nopţii şi el tot nu dormea. Se tot ridica, lăsa revista pe care o citea şi se ducea până în bucătăria întunecată a coşmeliei ca să se uite la garajul şi mai întunecat. Dar noaptea era liniştită. Nici un derbedeu nu tulbura liniştea oraşului. Câteodată se auzea în depărtare motorul unui automobil.

Începu să-şi dea seama că era pe cale de a se ţicni când se trezi pentru a zecea oară cu faţa lipită de geamul rece al bucătăriei. Înjură cu voce tare şi se reîntoarse în living. Ce naiba încerca el să facă? Nu putea spera să păstreze maşinăria. Pesemne era o invenţie nouă, un rezultat al

dezvoltării fantastice de după război, şi ajunsese pe coasta dealului dintr-un accident. Iar prostovanul de el, care niciodată nu citea ziarele şi nu asculta radioul, nu aflase.

Îşi aminti că pe undeva prin casă se găsea un număr din New York Times pe care-l cumpărase de curând. Îl găsi pe raftul unde aşeza de obicei toate ziarele şi revistele vechi şi necitite, cumpărate din când în când. Data înscrisă pe el era 7 iunie 1971, iar acum calendarul arăta 16 august. Nu trecuse deci prea mult timp.

Dar acum nu era 1971, ci 1972!

Cu o exclamaţie, Pendrake sări în picioare, pentru ca imediat să se prăbuşească înapoi în scaun. Prin minte i se perindă un şir de imagini ironice, caleidoscopul existenţei unui bărbat atât de puţin afectat de trecerea timpului, încât paisprezece luni trecuseră ca tot atâtea zile. „Ca un câine leneş, mizerabil, se gândi Pendrake, folosindu-mă de braţul pierdut şi de o femeie neiertătoare ca scuză pentru chiulul tras vieţii. Acum însă s-a încheiat cu toate acestea. Voi începe încă o dată…”

Ziarul din mâna sa îi atrase din nou atenţia, iar furia îl părăsea pe măsură ce emoţia se acumula parcurgând titlurile:

PREŞEDINTELE CERE NAŢIUNII UN NOU EFORT INDUSTRIAL.

VENITUL NAŢIONAL DE UN TRILION DE DOLARI ESTE DOAR UN ÎNCEPUT, SPUNE JEFFERSON DAYLES.

S-AU VÂNDUT 6 350 000 TRAILERE SUPERSONICE FAMILIALE ÎN PRIMELE LUNI ALE ANULUI 1971.

În acel moment, Pendrake îşi dădu seama că el se retrăsese departe de toate în coşmelia lui, aproape în afara lumii, dar dincolo viaţa continuase în mod alert. Iar undeva se născuse, nu demult, o invenţie extraordinară din acel uriaş val de voinţă, ambiţie şi geniu creator. Mâine va încerca să obţină o ipotecă pe coşmelie. Aceasta i-ar putea asigura ceva bani lichizi şi l-ar elibera din izolarea sa în acel loc. Pe Dandy i-l va trimite lui Eleanor, la fel cum făcuse şi

ea în urmă cu trei ani, fără un cuvinţel. Păşunile verzi ale domeniului vor fi un adevărat rai pentru un animal care suferise până acum prea mult de foame trăind din pensia unui fost pilot.

Pesemne că adormise cu gândul acesta. Căci se trezi la trei noaptea, transpirat de teamă. Înainte de a-şi da seama că avusese un coşmar, se năpusti afară şi deschise uşa garajului-grajd. Maşinăria se afla tot acolo, cu bucata de ţeavă lungă de un picior încă mişcându-se în câmpul de forţă, iar în raza lanternei, ţeava sclipea, rotindu-se, cu un luciu maroniu, imagine greu de alăturat unei bare murdare, ruginite, din metal extrudat, descoperite undeva în subsolul casei.

După o clipă şi pentru prima dată, Pendrake fu uluit să constate că ţeava se rotea mult mai încet decât se rotise lemnul, nici pe sfert atât de repede, nu cu mai mult de o mie patru sute sau o mie cinci sute de rotaţii pe minut. Turaţia depindea probabil de natura materialului, de greutatea atomică, de densitate sau de ceva asemănător.

Cu părere de rău, dându-şi seama că nu trebuia să fie văzut acolo la acea oră, Pendrake închise uşa şi se reîntoarse în casă. Nu simţea nici o furie împotriva sa ori a scurtei nebunii ce-l trimisese afară în noapte. Dar implicaţiile erau tulburătoare.

Îi va fi greu să renunţe la maşinărie în favoarea proprietarului ei de drept.

A DOUA ZI, Pendrake se duse mai întâi la redacţia ziarului local. Nu descoperi nimic în patruzeci de numere ale săptămânalului Clarion, din Crescentville. Citea primele două pagini ale fiecărei ediţii, neomiţând nici un titlu. Dar nu găsi nimic despre vreo catastrofă aeriană, nici vreo menţiune despre inventarea unui nou tip de motor. Până la urmă ieşi înviorat afară, în dimineaţa fierbinte de august. Greu de crezut. Şi totuşi, dacă aşa stăteau lucrurile, maşinăria era a lui.

De la redacţia ziarului se îndreptă spre filiala locală a Băncii Naţionale. Funcţionarul de la împrumuturi îi zâmbi în timp ce-l asculta, apoi îl duse la directorul băncii. Acesta spuse:

— Domnule Pendrake, nu este nevoie să vă ipotecaţi casa. Aveţi la noi un credit suficient.

Se prezentă cu numele de Roderick Clay şi continuă:

— După cum ştiţi, când aţi plecat în China ca pilot militar, aţi semnat un act de cedare a tuturor posesiunilor dumneavoastră către soţie, cu excepţia căsuţei unde locuiţi. Iar asta, după câte înţeleg, aţi omis-o din întâmplare.

Pendrake încuviinţă cu un semn din cap, neîndrăznind să vorbească. Ştia ce avea să urmeze, iar cuvintele directorului îi confirmară presupunerea:

— La sfârşitul războiului, la câteva luni după ce v-aţi separat de soţie, ea v-a returnat în secret întreaga proprietate, inclusiv titlurile, acţiunile, banii lichizi, averea imobiliară, precum şi conacul Pendrake, stipulând însă să nu fiţi anunţat de transfer până ce vă interesaţi dumneavoastră personal sau până când va fi evident în vreun fel că aveţi nevoie de bani. A mai stipulat ca între timp să i se atribuie o sumă minimă prin care să-şi asigure existenţa şi întreţinerea imobilului Pendrake. Vă pot spune, continuă el afabil, infatuat, mulţumit de felul cum condusese întrevederea pe care probabil că o plănuise amănunţit în momentele sale de visare, că afacerile dumneavoastră au prosperat odată cu cele ale naţiunii. Obligaţii, titluri de proprietate, bani lichizi – în total circa un milion două sute nouăzeci şi patru de mii de dolari. Doriţi să dispun ca un funcţionar să vă pregătească un cec spre a-l semna? Ce sumă vreţi?

Afară era şi mai cald. Pendrake se întoarse la coşmelie gândindu-se că ar fi trebuit să-şi închipuie că Eleanor va pune la cale aşa ceva. Ah, femeile astea introvertite, neiertătoare…! În ziua când venise în vizită, stătea acolo rece, distantă, incapabilă să se elibereze din cochilia acelei

atitudini rezervate. Stătea aşa, ştiind că se pusese la dispoziţia lui, din punct de vedere financiar. Va trebui să ghicească ce însemnaseră toate astea, să-şi plănuiască reîntoarcerea, cuvintele precise, gesturile. Dar între timp apăruse maşinăria.

Se afla exact acolo unde o lăsase. Îi aruncă o privire superficială, apoi zăvorî uşa din nou. Pe drumul spre bucătărie îl bătu prieteneşte cu palma pe Dandy, care era priponit pe pajiştea din spatele casei. În casă căută şi găsi numele unei firme pentru patente de invenţii din Washington. Fusese în China cu fiul unuia dintre membrii firmei. Stângaci, scrise o scrisoare. În drum spre oficiul poştal se opri la singurul atelier-magazin din oraş şi comandă un dispozitiv de prins, ca o roată, un soi de mecanism de cuplare, al cărui disc se va roti deodată cu orice apucă.

Răspunsul la scrisoare sosi după două zile, înainte ca „ambreiajul” să fie gata. Suna astfel:

Dragă domnule Pendrake, După cum ne-aţi cerut, am mobilizat toţi membrii disponibili ai departamentului nostru de cercetări pentru a studia problema dumneavoastră. Am examinat toate înregistrările de la birourile de invenţii referitoare la motoare pe ultimii trei ani. În plus, am discutat personal cu directorul care răspunde de acest departament în cadrul Biroului de înregistrare a invenţiilor. Prin urmare, pot să afirm cu fermitate că, de la război încoace, nu au mai fost patentate nici un fel de motoare pe principii de funcţionare radical înnoite, în nici un domeniu, cu excepţia unor variante ale turbogeneratoarelor.

Pentru a vă convinge, vă trimitem în anexă copii ale unui număr de nouăzeci şi şapte de patente recente pentru motoare care au fost alese din câteva mii de către personalul nostru.

Nota de plată va sosi separat. Vă mulţumesc pentru avansul de două sute de dolari.

Al dumneavoastră, N. V. Hoskins.

P. S. Am crezut că ai murit. Puteam să jur că ţi-am văzut numele trecut pe o listă cu victime după ce am fost salvat, şi de-atunci te-am tot plâns. Îţi voi scrie mai pe larg cam peste o săptămână. Acum ţin în loc lumea invenţiilor, dar nu fizic – aşa ceva nu putea face decât marele Jim Pendrake. Eu însă joc rolul unui Atlas detectiv, chiar dacă m-am învârtit de ceva strâmbături pentru a-ţi aduna materialul cu atâta grabă. Aşa se explică şi cuantumul notei de plată. Atât pentru acum.

NED.

În timp ce citea şi recitea nota îl copleşea o senzaţie de sufocare, de emoţie. Greşise izolându-se de toţi prietenii săi… Expresia „marele Jim Pendrake” îl făcu să privească involuntar la mâneca goală a jachetei sale.

Zâmbi încrâncenat. Trecură câteva minute până să-şi amintească de maşinărie. Apoi îşi spuse: „Voi comanda un şasiu de automobil şi un avion fără motor, precum şi o bară confecţionată din mai multe metale – va trebui să fac desigur nişte încercări mai întâi.”

Ochii i se dilatară gândindu-se la atâtea posibilităţi. Viaţa îi surâdea din nou. Dar era totuşi greu de înţeles cum se făcea că maşinăria nu avea alt stăpân decât el.

Peste două zile se prezentă să ridice dispozitivul comandat. În timp ce desfăşura o prelată în care să-l înfăşoare auzi un sunet, apoi vocea unui tânăr în spatele său:

— Ce-i asta?

Se întunecase, iar camionul pe care-l închiriase aproape că-şi pierduse contururile în noaptea ce se lăsa. Lângă Pendrake se ghicea atelierul-magazin, o structură sumbră, cu vopseaua scorojită. Luminile din interiorul clădirii clipeau slab prin ferestrele murdare. Salariaţii care încărcaseră cricul în camionetă dispăruseră printr-una dintre uşi, saluturile lor răsunându-i încă răguşit în urechi. Pendrake era singur cu cel care-i vorbise.

Cu o mişcare calmă, dar rapidă, trase husa şi se întoarse să-l privească pe curios. Tipul stătea în umbră. Era un bărbat înalt, puternic. Lumina unui felinar din apropiere se reflecta în pometii săi ridicaţi, dar era dificil să-i descifreze trăsăturile feţei.

Pendrake se înfioră. În tonul vocii celuilalt se simţea nu o simplă curiozitate, ci altceva, mai serios, o hotărâre uimitor de fermă. Făcând un efort, Pendrake se adună.

— Ce-ţi pasă? spuse el tăios.

Urcă în camionetă. Motorul torcea. Stângaci, acţionă schimbătorul de viteze şi camioneta se puse în mişcare.

În retrovizor îl vedea pe bărbatul înalt şi puternic: o siluetă în umbra magazinului de unelte. Străinul porni încet în aceeaşi direcţie ca Pendrake. În secunda următoare camioneta coti pe o stradă laterală. „Voi da un ocol până acasă, voi duce repede camioneta înapoi de unde am închiriat-o şi apoi…”

Ceva umed îi picura pe obraji. Ridicând mâinile de pe volan îşi pipăi faţa. Era scăldată în sudoare. „Am înnebunit? Doar n-o să cred că cineva caută în secret maşinăria!”, îşi spuse el, împietrit.

Nervii săi încordaţi se destinseră încetişor gândindu-se că era doar o coincidenţă că omul acela se afla lângă magazinul de unelte din acel oraş mic, exact în acelaşi timp cu el. Lucrurile se petreceau ca într-o melodramă veche, când ticăloşii îl încolţeau pe eroul inocent. Ridicol! Dar oricum, episodul scotea în evidenţă ceva important. Maşinăria fusese construită undeva. Trebuia să existe şi un proprietar.

Nu era cazul să uite acest lucru.

Noaptea coborâse de-a binelea când Pendrake sosi în garajul-grajd şi aprinse becul de două sute de waţi instalat în cursul zilei, care arunca o lumină aproape diurnă, făcând ca mica încăpere să pară şi mai ciudată decât fusese la lumina felinarului.

Maşinăria se afla exact pe locul în care o fixase în prima noapte. Arăta ca un cauciuc umflat, pentru o roată mică şi lată; ca o gogoaşă mare, glazurată, cenuşiu-albăstruie. Cu excepţia celor patru seturi de flanşe şi a dimensiunilor, asemănarea cu o gogoaşă era uluitoare. Pereţii înconjurau orificiul din mijloc, bombându-se, iar orificiul în sine era doar cu puţin mai mic decât ar fi trebuit, respectând proporţiile. Dar aici se termina asemănarea cu orice obiect cunoscut de el. Orificiul acela era cel mai afurisit lucru de pe pământ.

Avea cincisprezece centimetri în diametru. În interior, pereţii erau netezi, translucizi, în aparenţă nemetalici, iar în centrul său geometric plutea bucata de ţeavă. De fapt, aceasta stătea suspendată în spaţiu, menţinută de o forţă stranie.

Pendrake inspiră încet, adânc, apucă ciocanul şi îl puse încetişor pe capătul ţevii. Ciocanul începu să pulseze în mâna sa, dar el rezistă încrâncenat durerii şi apăsă. Ţeava continuă să se învârtă, inflexibilă. Ciocanul zuruia. Cu o strâmbătură de durere, Pendrake îl smulse.

Aşteptă cu răbdare să se liniştească pulsaţiile din braţ, apoi aplică o lovitură zdravănă capătului de ţeavă. Ţeava dispăru în orificiu şi vreo douăzeci de centimetri din ea apărură de cealaltă parte a acestuia. Semăna cu o bilă ce se roteşte. Ţintind bine, Pendrake lovi din nou capătul ieşit al ţevii. Aceasta ieşi în afară în partea cealaltă, doar trei centimetri din ea rămânând în gaură. Se rotea ca arborele unei turbine cu abur, doar că nu se mai auzea nici un sunet, nici cel mai slab şuier.

Pendrake stătea pe vine cu buzele strânse. Maşinăria nu era perfectă. Bucata de lemn şi apoi ţeava intraseră şi ieşiseră prea uşor. Avea nevoie de un angrenaj care să rămână nemişcat la viteză mare şi solicitare puternică. Se ridică uşurel în picioare, concentrându-se. Poziţionă dispozitivul pe care-l construise la atelier. Avu nevoie de

câteva minute ca să adapteze roata de prindere la înălţimea necesară. Dar nu-şi pierdu răbdarea.

În sfârşit, acţionă pârghia de comandă. Fascinat, privi cum cele două jumătăţi ale discului se închiseră peste ţeavă, o prinseră şi începură să se rotească. O căldură plăcută îi inundă trupul. Era cea mai plăcută senzaţie din ultimii trei ani. Încetişor, Pendrake trase dispozitivul de apucat, încercând să-l aducă pe pământ, lângă el. Nu se clintea. Ridică din sprâncene. Simţea că maşinăria este prea grea pentru atâta blândeţe. Era nevoie de forţă, fără limite. Adunându-şi toate puterile, începu să tragă tare.

Mai târziu îşi amintea cum se aruncase spre uşă în sforţarea de a elibera calea. Păstra imaginea cuielor care ţintuiau maşinăria de pământ, smulse, şi a maşinăriei care venea peste el. În momentul următor maşinăria se înălţă uşor, deasupra podelei, într-un fel inexplicabil. Se roti un moment, încetişor, ca o elice, după care se prăbuşi greoi peste dispozitivul de apucat.

Scândurile podelei trosniră şi se făcură ţăndări. Cimentul de dedesubt, fundaţia garajului, se zgudui, în timp ce dispozitivul de apucat era zdrobit de postament cu o turaţie de o mie patru sute pe minut. Motorul scrâşni în chinuri şi se transformă într-o grindină de bucăţele ucigătoare de metal. Năucită de sunete, de praf, de metalul şi cimentul pulverizat, mintea lui Pendrake amorţi pentru un scurt moment.

Liniştea se aşternu peste scenă ca noaptea ce urmează unei zile de luptă, o linişte intensă, nenaturală. Pe o parte a corpului lui Dandy, care încă mai tremura, se vedea sânge. Pendrake se ridică şi, liniştind calul, evaluă proporţiile dezastrului. Văzu maşinăria culcată, aparent neafectată de propria-i violenţă. Zăcea ca un obiect scânteietor, cenuşiu-albăstrui, în lumina becului electric ce scăpase în mod miraculos.

Îi trebui o jumătate de oră ca să găsească toate fragmentele din dispozitivul de apucat. Le adună bucată cu

bucată şi le duse în casă. Primul experiment real cu maşinăria se terminase. Cu succes, decise el.

Stătea în bucătărie pe întuneric, pândind. Minutele treceau ticăind. Afară nimic nu părea să mişte. În sfârşit, Pendrake oftă. Era clar că nimeni nu sesizase cataclismul din garaj. Sau dacă-l observase cineva, nu era curios. Maşinăria era încă în siguranţă.

Tensiunea care dispărea făcu loc sentimentului de însingurare. Brusc, începu să-l chinuie chiar apăsarea liniştii. Se înstăpâni asupra sa convingerea subită şi clară că victoria asupra maşinăriei n-avea nici un haz pentru un bărbat izolat de lume prin melancolia caracterului său. „Ar trebui să-i fac o vizită”, se îmbie el.

Nu – n-ar merge. Eleanor îşi stabilise o anumită orientare afectivă şi n-ar fi fost deloc potrivit să se ducă s-o vadă. Dar mai exista o posibilitate.

Pendrake îşi luă pălăria şi ieşi în noapte. Ajuns la prăvălia din colţ, se îndreptă ţintă spre cabina telefonică.

— Doamna Pendrake este acasă? întrebă el când cineva răspunse la celălalt capăt.

— Păi, da! Vocea gravă de femeie arăta că cel puţin un servitor nou fusese angajat în casa cea mare, albă. Vocea era necunoscută. O clipă, dom'le.

După câteva clipe se auzi vocea melodioasă a Eleanorei:

— Doamna Pendrake la aparat.

— Eleanor, eu sunt, Jim.

— Da?

Pendrake zâmbi şters la schimbarea uşoară din vocea ei, la intonaţia defensivă ce apăru imediat.

— Aş dori să mă întorc, Eleanor, spuse el blând.

Linişte, apoi…

Clic!

Păşind iar în noapte, Pendrake ridică ochii spre cerul înstelat, întunecat, de un albastru închis. Întreaga structură a sistemului terestru occidental era cufundată în noapte. Crescentville împreună cu întregul ţărm estic îmbrăcase

umbrele marii planete mamă. „Poate a fost o greşeală, dar acum măcar ştie”, gândi el. În mintea ei, gândurile legate de el muriseră probabil. Acum însă vor învia din nou.

Se îndreptă agale spre casă pe aleea din spate. Ajungând în curte, îşi înăbuşi impulsul de a se căţăra într-un copac, de unde putea să vadă casa cea mare şi albă. Se trânti în iarba răcoroasă a pajiştii din spatele casei, privi fix spre garaj şi cugetă zguduit: un motor care face să se rotească orice este împins în câmpul său de forţă şi care pulverizează cu o forţă formidabilă orice i se opune. Un motor în care se poate introduce un ax, care însă este imposibil de extras de acolo. Ceea ce înseamnă că o elice de avion trebuie doar fixată de o bară din metale etalonate după criteriile greutăţii şi densităţii atomice.

Cineva bătea la uşa din faţă a casei. Pendrake sări în picioare alarmat. Dar nu era decât un băieţel care-i predă o telegramă cu următorul conţinut:

MODELUL DE CABINĂ PUMA VA FI LIVRAT LA AEROPORTUL DORMANTOWN MÂINE STOP DISPOZITIVELE SPECIALE DE PRINDERE şi COMANDĂ AU FOST INSTALATE CONFORM CERERII STOP FOLOSIT ALIAJ DE MAGNEZIU şi AEROGEL PLASTIC STOP.

ATLANTIC AIRCRAFT CORP.

Se prezentă a doua zi să ridice comanda. Închiriase un hangar la capătul cel mai îndepărtat al aeroportului şi puse oamenii ce însoţeau uriaşul trailer să descarce acolo avionul. După plecarea lor, închise şi zăvorî uşile. În zorii zilei următoare aduse maşinăria şi începu activitatea laborioasă de instalare, cu ajutorul echipamentelor cumpărate în acest scop. Pentru un bărbat care nu avea decât un braţ era greu, dar, cu multă tenacitate, îşi termină treaba. Noaptea dormi în hangar şi se trezi când primele sclipiri ale soarelui pătrunseră pe sub uşă. Îşi adusese cele necesare preparării micului dejun, aşa că-şi făcu o cafea şi mâncă grăbit. Apoi deschise uşile hangarului şi împinse avionul afară.

Efectuă doar un simplu zbor de încercare, nedepăşind o mie şase sute de metri şi două sute optzeci de kilometri pe oră. Era cam stranie lipsa urletului motorului, astfel că ateriză oarecum neliniştit, întrebându-se dacă mai observase şi altcineva. Presupunea că, deşi de data aceasta nu se întâmplase nimic, mai devreme sau mai târziu evoluţiile silenţioase ale avionului său vor fi remarcate. Şi, cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare clipă în care-şi păstra secretul, situaţia moralului său se înrăutăţea văzând cu ochii. Exista un proprietar al maşinăriei. Un proprietar care avea cu siguranţă nevoie de ea. Trebuia să decidă dacă să anunţe sau nu că se află în posesia lui. Venise timpul să ia o hotărâre.

Involuntar se încruntă urmărind un grup de patru oameni care se îndreptau spre el de-a lungul liniei de umbră. Doi cărau o cutie cu scule şi unul împingea un cărucior încărcai cu materiale. Grupul se opri la cincisprezece metri de avionul lui Pendrake. Unul dintre ei se desprinse şi înaintă, scotocind agale printr-unul din buzunare. Apoi bătu la uşa cabinei.

— Aş dori să vă întreb ceva! strigă el.

Pendrake ezită, blestemând în gând. Primise asigurări că nimeni nu mai închiriase un hangar în această parte şi că adăposturile mari din apropiere erau goale şi vor fi folosite doar în următorii ani. Acţionă nervos pârghia care deschidea uşa.

— Ce…, începu el.

Se opri, înecându-se puţin. Se holbă la revolverul ţinut de o mână fermă ca o stâncă, apoi ridică privirea spre figură, care – văzu el tresărind – era ascunsă sub o mască.

— Ieşi de acolo!

În timp ce Pendrake cobora, omul se trase prudent deoparte, iar ceilalţi năvăliră şi ei, trăgând căruciorul în care se aflau uneltele. Îndesară totul în avion şi se urcară. Omul cu arma se opri în uşă, scoase un pachet din buzunarul de la piept şi-l aruncă la picioarele lui Pendrake.

— Asta îţi ajunge pentru avion. Şi aminteşte-ţi un singur lucru: vei deveni ridicol dacă urmăreşti problema în continuare. Motorul se află în stadiu experimental. Dorim să cercetăm toate posibilităţile înainte de a cere patentarea invenţiei, şi nu vrem să obţinem doar un patent de inovaţie sau alte certificate care ne-ar încurca în perfecţionarea invenţiei. Asta-i!

Avionul se puse în mişcare. Se ridică rapid. Deveni o simplă pată pe cerul de vest şi fu înghiţit apoi de pâcla azurie şi îndepărtată. În cele din urmă, Pendrake se gândi că altcineva luase o hotărâre în locul său.

Clocotea de frustrare şi de o stupidă neputinţă. O vreme privi avioanele care decolau şi aterizau pe pistele din partea de nord; trecu mult timp, fără să-i vină vreo idee sau să ia o hotărâre.

Se putea întoarce acasă. Se şi vedea strecurându-se în căsuţa sa din Crescentville ca un câine bătut, pe care-l aşteptau multe zile lungi, foarte lungi. Sau – şi gândul întunecat îl făcu să se încrunte – putea merge la poliţie. Îşi aminti de pachetul ce-i fusese aruncat la picioare. Se aplecă, îl ridică, îl deschise şi numără bancnotele verzi din interior. După ce termină, arboră un zâmbet chinuit. Cu o sută de dolari mai mult decât plătise el pentru Puma.

Dar acum fusese obligat să vândă sub ameninţarea pistolului. Într-o izbucnire de hotărâre, Pendrake porni motorul camionului împrumutat şi se îndreptă spre secţia din Dormantown a poliţiei statale. Îndoielile îi reveniră brusc, în timp ce sergentul nota cu gravitate plângerea.

— Spuneţi c-aţi găsit motorul? conchise poliţistul, uitându-se la fel de grav la coala de hârtie de pe birou.

— Da.

— Aţi raportat asta poliţiei statale din Crescentville?

Pendrake ezită. Era imposibil de explicat modul său instinctiv de a acţiona şi a ascunde descoperirea motorului, în lipsa maşinăriei, care, prin ciudăţenia ei, i-ar fi justificat spusele. Rosti, în sfârşit:

— Am crezut întâi că este o bucată de fier vechi. Când am văzut că era altceva, mi-am dat seama repede că nimeni nu reclamase o astfel de pierdere. Am decis să aplic principiul „cine o găseşte o păstrează”.

— Dar acum au luat-o proprietarii de drept?

— Cred că da, recunoscu Pendrake. Însă faptul că m-au ameninţat cu pistolul, secretomania, felul în care m-au obligat să vând avionul mă îndreptăţesc să urmăresc problema.

Poliţistul notă, apoi spuse:

— Puteţi să-mi daţi numărul de fabricaţie al motorului?

Pendrake gemu. Ieşi epuizat în soarele intens, cu senzaţia că trăsese cu gloanţe oarbe într-o beznă de nepătruns.

SOSI LA WASHINGTON cu avionul de dimineaţă de la Dormantown şi se îndreptă imediat spre Biroul avocaţilor Hoskins Kendlon, Baker şi Hoskins, care se ocupau de patente şi invenţii. În clipa următoare, după ce numele său le fusese comunicat, un tânăr subţirel şi elegant năvăli afară, traversând anticamera din câteva salturi. Fără să se sinchisească de uluirea funcţionarului de la recepţie, strigă cu o voce pătrunzătoare:

— Omul de Oţel de la Aviaţie! Jim, eu…

Se opri. Ochii săi albaştri se dilatară. Culoarea îi pieri din obraji când se uită cu o privire surprinsă la mâneca goală a lui Pendrake. Tăcut, îl introduse pe Pendrake în birou, mormăind:

— Omul care smulgea butoanele clanţelor când se grăbea şi zdrobea orice în mâini când era agitat…

Se scutură, făcând un efort să-şi înlăture tristeţea.

— Ce face Eleanor, Jim?

Pendrake ştiuse că începutul va fi greu. Încercă să explice cât putu de concis:

— Ştii cum era ea. Lucra în Departamentul cercetări al Companiei Enciclopedice Hilliard, ducea o existenţă departe de realitate, din care eu am smuls-o, şi… Se opri, dădu din umeri şi continuă. Şi apoi, a aflat cumva despre

celelalte femei. Nu ştiu cine i-a spus. Mi-a arătat o scrisoare şi m-a întrebat dacă era adevărat.

Hoskins spuse blând:

— Noi am stat trei ani în China. Am trăit cu vreo duzină de femei atunci; vreo două fete erau chiar foarte bune. M-aş fi însurat cu una dintre ele dacă nu eram deja căsătorit. Ce scria în scrisoare, şi de la cine era?

— N-am citit-o, răspunse Pendrake. Oftă. Nu ştiu de ce m-am îndrăgostit de Eleanor. Poate îmi amintea de maică-mea, sau aşa ceva… Avea puterea de a le eclipsa pe celelalte femei. Dar nu asta contează, acum.

Fără nici un preambul se lansă într-o povestire detaliată despre maşinărie. Până când ajunse la final, Hoskins se plimbă prin încăpere.

— Un grup secret care a inventat un motor nou şi minunat. Jim, mie mi se pare că e groasă! Am cunoştinţe suspuse la Aviaţie şi îl cunosc pe comandantul Blakeley. Dar nu avem timp de pierdut. Ai suficienţi bani?

Pendrake spuse precaut:

— Depinde ce înţelegi prin suficienţi.

— Vreau să spun că nu putem pierde vremea. Poţi dispune de cinci mii de dolari pentru un aparat de fotografiat cu imagine electronică? Ştii tu, din acelea care au fost inventate la sfârşitul războiului cu China. Poate-ţi recuperezi banii, poate nu. Important este să te duci la locul de pe deal unde ai descoperit motorul şi să fotografiezi electronic solul. Trebuie să avem o imagine a acelui motor pentru a-l convinge şi pe cinicul care începe să se arate tot mai des prin oraş, şi pe neîncrezătorul care nu crede până nu vede şi te mai şi urmăreşte dacă nu-i poţi dovedi.

Interesul şi energia sa erau contagioase. Pendrake sări în picioare.

— Am şi plecat. De unde pot să cumpăr un aparat din acela?

— În oraş există o firmă care vinde aparate guvernului şi câtorva instituţii pentru scopuri geologice şi arheologice. Ştii, Jim, nu-mi place că te zoresc aşa. Aş vrea să te invit la mine, să ţi-o prezint pe nevastă-mea, dar pentru fotografiile acelea timpul este un element esenţial. Dacă solul este expus razelor de soare, imaginea va fi ştearsă.

— Pe curând, spuse Pendrake, îndreptându-se spre uşă.

Imaginile erau clare, maşinăria era de neconfundat. Pendrake şedea în camera de zi, admirând peisajul strălucitor, când un curier de la telefoane sună la uşă.

— Sunteţi chemat de la New York, îl anunţă curierul. Persoana aşteaptă. Vreţi să veniţi să vorbiţi?

„Hoskins”, gândi Pendrake. Deşi nu-şi putea închipui ce căuta Ned la New York. Primele sunete scoase de vocea stranie la telefon îl îngheţară.

— Domnule Pendrake, avem motive să credem că încă ţineţi la soţia dumneavoastră. Ar fi regretabil ca ea să păţească ceva din cauză că vă amestecaţi în ceva ce nu vă priveşte. Aveţi grijă!

Se auzi un declic care mai persista încă în mintea lui Pendrake, când, peste câteva minute, păşea absent pe stradă. Un singur lucru era limpede: investigaţia se terminase.

Zilele se târau. Nu era pentru prima dată când Pendrake era uluit de faptul că maşinăria îl scosese din lunga sa stare de letargie. Şi că se lansase în căutare atât de repede deoarece îşi dăduse seama, într-un anumit fel, că fără maşinărie nu va mai avea nimic. Ba chiar mai rău. Încercă să-şi reia vechiul fel de viaţă. Dar nu putu. Plimbările călare pe Dandy, care pe vremuri nu încetau decât la lăsarea întunericului, se încheiară de două ori brusc, înainte de ora zece dimineaţa, şi nu mai fură reluate. Nu că nu mai dorea să călărească. Atâta doar că viaţa era mai mult decât un vis leneş. Letargia aceasta, care ţinuse trei ani, se încheiase. În cea de-a cincea zi, sosi o telegramă de la Hoskins.

CE SE-NTÂMPLĂ? AŞTEPT VEŞTI DE LA TINE.

NED.

Tulburat, Pendrake rupse telegrama fâşii. Intenţiona să răspundă, dar peste două zile, când sosi scrisoarea, încă îşi mai chinuia minţile cu răspunsul.

„Nu pot înţelege tăcerea ta. Am trezit interesul comandantului de aviaţie Blakeley, şi anumite persoane de formaţie tehnică, ofiţeri, mi-au telefonat deja. Peste o săptămână mă fac de râs. Ai cumpărat aparatul, ştiu, am verificat. Probabil că ai făcut şi pozele, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, dă un semn de viaţă…”

Pendrake răspunse:

Renunţ la caz. Îmi pare rău că te-am necăjit, dar am descoperit ceva ce-mi schimbă complet perspectiva asupra chestiunii şi nu pot să-ţi dezvălui mai mult.

N-am voie ar fi fost mai aproape de adevăr, dar n-ar fi fost eficient. Aceşti ofiţeri activi de aviaţie – doar şi el fusese odată ofiţer – încă nu-şi puteau adapta sistemul la realitatea că pacea era radical diferită de război. Ameninţarea vieţii lui Eleanor i-ar fi înfuriat; moartea sau rănirea ei ar fi însemnat o simplă pierdere, un incident minor, care nici nu merita să fie luat în considerare. Desigur că ar fi luat măsuri de precauţie. Dar… la naiba cu ele!

La trei zile după expedierea scrisorii, în faţa intrării casei sale se opri un taxi din care coborâră Hoskins şi un uriaş bărbos. Pendrake îi introduse în locuinţă, ascultă liniştit prezentarea marelui Blakeley şi nu reacţionă la întrebările prietenului său. După zece minute, Hoskins era alb la faţă ca hârtia.

— Nu pot să înţeleg, se înfurie el. Ai făcut fotografiile, aşa-i?

Nici un răspuns.

— Cum au ieşit?

Linişte.

— Chestia aceea pe care ai găsit-o, care ţi-a schimbat perspectiva – este vreo informaţie asupra celor care deţin motorul?

Înspăimântat, Pendrake regretă că nu minţise, pur şi simplu, în scrisoare, în loc să facă acea afirmaţie stupidă care trezise o curiozitate intensă şi provocase acest interogatoriu chinuitor.

— Las' că vorbesc eu cu el, Hoskins.

Pendrake se simţi izbăvit auzindu-l pe comisarul Blakeley. Îi va fi mai uşor să discute cu un străin. Hoskins dădu din umeri a îndoială în timp ce se aşeza pe canapea şi-şi aprindea nervos o ţigară.

Bărbatul cel masiv începu pe un ton rece, studiat:

— Cred că este vorba de un caz psihologic. Pendrake, nu-ţi aminteşti de tipul care susţinea prin 1956 că deţinea un motor acţionat cu aer? Când reporterii i-au examinat maşina au găsit o baterie bine ascunsă. Acu' doi ani a fost femeia aceea care susţinuse că a văzut un submarin în lacul Ontario, continuă el rece, muşcător. Povestirea ei devenea din ce în ce mai fantastică pe măsură ce progresau cercetările întreprinse de marină şi până la urmă a recunoscut că inventase totul pentru a trezi interesul prietenilor ei, iar după ce publicitatea luase amploare nu avusese curajul să spună adevărul. Acum, dumneata vrei să pari mai interesant decât ea…

Gravitatea insultei nu reuşi decât să-i smulgă lui Pendrake un zâmbet strâmb. Pironea podeaua cu privirea, înghiţind impasibil umilinţa la care era supus. Se simţea foarte departe de vocea tunătoare, astfel că nu mică îi fu surpriza când două mâini uriaşe îl apucară de umeri şi faţa aceea arătoasă şi bărboasă se apropie de a sa, iar vocea răsună din nou:

— Ăsta-i adevărul, aşa-i?

Nu crezuse că se va enerva până într-atât. Nu simţise nici un fel de furie, dar dintr-o singură zvâcnire a mâinii îl făcu să-i dea drumul, îl ridică de gulerul cămăşii şi-l cără pe uriaşul care dădea din picioare şi turuia uluit, în hol, aruncându-l pe verandă prin uşa cu plasă. După ce Blakeley ateriză pe pajiştea din faţa casei urmă o adevărată furtună.

Se ridică în picioare zbierând. Dar Pendrake îi întorsese deja spatele. În uşă se întâlni cu Hoskins. Acesta, în haină şi cu melon, spuse pe un ton ponderat:

— Îţi reamintesc ceva, zise el şi repetă textul jurământului de loialitate faţă de Statele Unite.

Nici nu-şi dădu seama că învinsese, deoarece coborâse scările fără să se mai uite înapoi. Taxiul care-l aştepta plecase deja când Pendrake realiză cât de eficient îi zdruncinaseră încăpăţânarea acele cuvinte.

În noaptea aceea îi scrise lui Eleanor o scrisoare. Se prezentă şi el în ziua următoare, la ora la care se anunţase: trei şi jumătate după-amiază. Când o negresă greoaie îi deschise uşa casei albe, Pendrake încă mai credea că i se va spune că Eleanor nu-i acolo. Dar fu condus prin antreul bine cunoscut în camera de zi, lungă de doisprezece metri. Storurile veneţiene împiedicau pătrunderea luminii, astfel că Pendrake avu nevoie de câteva clipe ca să desluşească în penumbră silueta micuţă a tinerei care se ridicase să-l întâmpine.

Vocea ei frumoasă, familiară şi întrebătoare îl ajunse din penumbră:

— Scrisoarea ta n-a fost prea explicită. Oricum, tot intenţionam să te văd, dar lasă asta. Ce pericol zici că mă pândeşte?

Acum o vedea mai bine. Pentru o clipă nu putu să se mişte; stătea, sorbind-o din priviri – trupul zvelt, fiecare trăsătură a feţei, părul întunecat ce-o încadra. Îşi dădu seama că roşise sub privirea lui indiscretă, aşa că începu să-i explice grăbit:

— Intenţia mea, spuse el, a fost să renunţ la toată tărăşenia. Dar chiar când am crezut că am pus punct chestiunii, aruncându-l afară pe Blakeley, Hoskins mi-a readus în memorie jurământul către ţară pe care l-am depus când am intrat în aviaţie.

— Oh!

— Pentru propria ta siguranţă, continuă el, mai hotărât, trebuie să pleci din Crescentville pentru moment, să te pierzi în imensitatea New Yorkului până voi da de capătul poveştii.

— Înţeleg.

Privirea ei întunecată nu părea preocupată. Arăta ciudat de ţeapănă, aşezată acolo, ca şi cum n-ar fi fost deloc în largul ei.

— Cum erau vocile celor doi oameni cu care ai vorbit – pistolarul şi cel de la telefon? vorbi ea într-un târziu.

Pendrake se gândi o clipă.

— Una era o voce de tânăr. Celălalt trebuie să fi fost în floarea vârstei.

— Nu, nu asta vreau să ştiu, ci felul cum vorbeau, modul în care stăpâneau limba, gradul de educaţie.

— Oh! Pendrake o privi surprins. Spuse încetişor: Nu m-am gândit la asta. Erau foarte educaţi, aş spune.

— Englezi?

— Nu. Americani.

— La asta mă referream. Nimic deosebit, aşadar?

— Deloc.

Amândoi erau acum, observă Pendrake, mai la largul lor. Era încântat de felul ei calm de a înfrunta pericolul. Căci, de fapt, nu fusese antrenată pentru a face faţă la teroarea fizică. Înainte să-i mai vină altceva în minte, ea spuse:

— Maşinăria – cum este? Ai vreo idee?

Dacă avea vreo idee! El, care-şi storsese creierii în timpul unei duzini de nopţi de insomnie!

— Trebuie, rosti Pendrake cu grijă, să fie rezultatul unei activităţi susţinute de cercetare. Nimic atât de perfect nu poate apărea de-a gata, fără nişte eforturi foarte temeinice de a-l construi. Şi chiar şi aşa, cineva a avut o inspiraţie genială. Adăugă gânditor: Cred că este un motor atomic. Nu poate fi altceva. Nu se poate compara cu nimic altceva.

Ea îl privea cu ochi mari, parcă nefiind sigură de următoarele cuvinte. Până la urmă spuse cu o intonaţie

formală:

— Nu te superi că te-am întrebat?

El ştia ce însemna asta. Eleanor cedase şi îşi dăduse seama de asta. Gândi: „Oh, la naiba cu oamenii ăştia supersensibili!”

Spuse repede şi serios:

— Ai atins nişte chestiuni importante. Unde vor duce ele, asta este altă problemă. Mai ai vreo sugestie?

Nu era decât liniştea, apoi se auzi încet vocea ei:

— Îmi dau seama că nu sunt calificată în problemă. Nu am cunoştinţe ştiinţifice, dar am ceva antrenament în cercetare. Nu ştiu dacă următoarea mea întrebare este prostească sau nu, dar – care este data de bază pentru un motor atomic?

Încruntat, Pendrake spuse:

— Cred că înţeleg ce vrei să spui: până la ce dată ar fi fost imposibil de construit un motor nuclear?

— Cam aşa ceva, aprobă ea.

Ochii îi străluceau. Pendrake era gânditor.

— M-am documentat în ultimul timp. 1954 s-ar potrivi, dar 1955 ar fi mai plauzibil.

— Se pare că a trecut mult timp – destul de mult.

Pendrake încuviinţă din cap. Ştia ce va spune Eleanor şi era o idee excelentă, dar o aşteptă pe ea să vorbească, ceea ce se întâmplă imediat.

— Ai putea verifica în vreun fel activitatea persoanelor apte să fi efectuat cercetări nucleare importante de atunci încoace?

— Întâi mă voi duce, confirmă el, la bătrânul meu profesor de fizică. Este unul dintre acei bătrâni veşnic tineri care iau totul în piept.

Vocea ei rece i-o reteză:

— Vei urmări toate acestea personal?

Fără să vrea, privirea-i alunecase spre mâneca goală şi se înroşi. Era limpede la ce se referea. Pendrake răspunse repede, cu un zâmbet gol:

— Mă tem că nu are cine altcineva. Imediat ce voi obţine un rezultat, mă voi duce la Blakeley să mă scuz pentru felul în care l-am tratat. Până atunci, cu sau fără braţul drept, mă îndoiesc că există unul mai capabil decât mine. Încruntându-se, continuă: Fireşte că trebuie să ţin seama şi de faptul că un bărbat fără un braţ este mai uşor de urmărit.

Ea îşi redobândise autocontrolul.

— Voiam să-ţi sugerez să-ţi faci rost de un braţ artificial şi să-ţi confecţionezi alt chip. Necunoscuţii purtau cu siguranţă măşti de civili, dacă le-ai recunoscut atât de repede deghizarea. Tu poţi să imiţi un tip de soldat perfect.

Se ridică, şi încheie pe acelaşi ton:

— Iar în ceea ce priveşte plecarea mea din Crescentville, am scris deja la firma unde am lucrat, unde voi fi angajată pe vechiul meu post. Despre asta doream să-ţi vorbesc. Voi pleca din casă diseară, iar de mâine eşti liber să-ţi începi investigaţiile. Noroc.

Se priveau faţă în faţă. Pendrake era şocat până în adâncul inimii de încheierea bruscă a întâlnirii şi de cuvintele ei. Se despărţiră ca doi oameni care se aflaseră sub o tensiune uriaşă.

„Şi chiar acesta, gândi Pendrake, ieşind în soarele arzător, este de fapt adevărul.”

Rămase în seara aceea la Crescentville. Trebuia să angajeze îngrijitori şi, printre altele, Dandy trebuia să fie dus înapoi, în grajdurile casei mari. Era aproape miezul nopţii când Pendrake făcu o baie, intenţionând să se bage apoi în pat.

Se întinse în cadă şi îşi desfăcu bandajul de pe ciotul braţului drept. Fusese inconfortabil, dureros chiar, de câteva zile. Scoţând bandajul se aplecă înainte, ca să înmoaie ciotul lung de zece centimetri în apa caldă.

Încremeni brusc.

Nu-i venea să creadă!

Îi scăpă un strigăt.

Se retrase, tremurând. Privi din nou. Nu era nici o îndoială: braţul se lungise cu vreo cinci centimetri. Şi la capăt se conturau slab degetele şi mâna. Mici, dar inconfundabile. Păreau să fie o deformare a pielii netede.

Era aproape ora trei dimineaţa când reuşi să se relaxeze îndeajuns ca să poată adormi. I se păru că reuşise să înţeleagă, în sfârşit, singura cauză posibilă a acestui miracol. În toate aceste zile agitate, el avusese în preajmă un singur obiect foarte diferit de toate celelalte: maşinăria.

Acum chiar că trebuia s-o găsească. Un gând năstruşnic despre proprietatea asupra maşinăriei îi încolţise în minte. Din cauza tuturor celor întâmplate, din cauza aurei de secret şi a ameninţărilor, şi acum a acestui fapt, avea senzaţia că obţinuse treptat nişte drepturi. Aşa că, stând culcat în pat, i se limpezise convingerea că marea maşinărie aparţinea celui care putea s-o dobândească.

ERA ÎN ZIUA DE 8 OCTOMBRIE, după miezul nopţii. Pendrake înfrunta cu capul plecat vântul puternic de est, în timp ce străbătea o stradă bine iluminată din cartierul Riverdale, în City-ul newyorkez. Cu coada ochiului înregistra numerele caselor pe lângă care trecea: patru sute optsprezece, patru sute douăzeci, patru sute treizeci şi doi.

Numărul patru sute treizeci şi doi era a treia clădire de la colţ şi el se opri alături de casă, lângă stâlpul de lumină. Cu spatele la vânt mai studie încă o dată preţioasa lui listă – o ultimă verificare. Intenţionase iniţial să cerceteze fiecare american din partea de est, dintre cei şaptezeci şi trei, începând cu litera A. Judecând din nou, îşi dăduse seama că oamenii de ştiinţă de la unele firme, cum ar fi Westinghouse, Fundaţia Rockefeller, de la laboratoarele particulare cu fonduri modeste, precum şi fizicienii şi profesorii care efectuau activităţi de cercetare pe cont propriu, erau ultimii pe lista candidaţilor din punctul său de vedere, unii din cauza imposibilităţii de a păstra un secret, iar ceilalţi din cauză că o maşinărie de acel gen costa o

droaie de bani. Astfel că mai rămâneau douăzeci şi trei de fundaţii particulare.

Chiar şi aşa, erau prea multe pentru un singur om; posibilitatea de a fi prins îi crispa expresia feţei, îi încorda muşchii trupului şi-i înţepenea braţul care creştea. Ajunsese la cel de-al unsprezecelea caz cercetat. Celelalte fuseseră deopotrivă sterile şi periculoase.

Pendrake băgă lista în buzunar şi oftă. N-avea rost să mai amâne. Ajunsese la Institutul Lambton pe lista în ordine alfabetică, iar conducătorul acestuia, distinsul fizician doctor McClintock Grayson, locuia într-a treia casă de la colţ.

Ajungând la uşa reşedinţei cufundate în întuneric, încercă prima dezamăgire. Într-un mod inexplicabil, sperase ca uşa să nu fie încuiată. Dar era zăvorâtă şi asta însemna că toate uşile pe care le deschisese în viaţa lui fără ca măcar să observe că erau zăvorâte aveau să constituie acum nişte precedente dovezi că şi o încuietoare tip yale putea fi forţată fără zgomot. Acum, deoarece acţiona intenţionat, părea altceva, dar se încordă şi apucă mânerul. Încuietoarea cedă cu un declic discret de metal supus brusc unei presiuni de neimaginat.

Se opri o clipă, în holul negru ca cerneala, ascultând. Dar nu auzi decât bătăile inimii sale. Înainta cu grijă, explorând uşile la lumina lanternei. Brusc îşi dădu seama că biroul trebuia să se găsească la etaj. Începu să urce scările, câte patru trepte o dată.

Coridorul etajului doi era spaţios, avea cinci uşi închise şi două deschise. Prima uşă deschisă dădea într-un dormitor, iar cea de-a doua într-o cameră mare, confortabilă, ticsită de rafturi cu cărţi. Pendrake oftă uşurat, intrând pe vârfuri în această încăpere. Într-un colţ se afla un birou, un raft mic cu dosare şi câteva lampadare. După ce aruncă o privire rapidă în jur, închise uşa în urma sa şi aprinse lampadarul cu trei braţe de lângă scaunul din spatele biroului.

Se opri din nou, pândind încordat. De undeva se auzea slab o respiraţie regulată. Dar asta era tot. Personalul casei se odihnea liniştit după o zi de trudă, ceea ce – reflectă Pendrake aşezându-se la birou – merita din plin. Se rezemă comod în scaun şi începu să citească.

La ora două îşi găsise omul. Dovada era o notiţă extrasă din grămada de hârtii nerelevante care umpleau un sertar. Citi:

Principiul mecanic de funcţionare a motorului depinde de numărul de rotaţii pe minut. Dacă numărul de rotaţii pe minut este foarte scăzut, adică între cincizeci şi o sută, presiunea se va exercita aproape în linie verticală faţă de planul axial. Dacă greutatea a fost estimată corect, maşina va efectua o ridicare şi o plutire, dar mişcarea progresivă va fi aproape zero.

Pendrake se opri intrigat. Nu putea fi vorba decât despre maşinărie. Dar ce însemnau toate acestea? Continuă să citească:

Odată cu creşterea numărului de rotaţii pe minut, presiunea se va transfera rapid pe orizontală, până ce, pe la circa cinci sute de rotaţii, forţa de tracţiune se va desfăşura de-a lungul planului axial – astfel încât orice contrapresiune sau presiune secundară vor înceta. În acest moment motorul poate fi împins pe un ax, dar nu poate fi tras. Câmpul este atât de intens încât…

Referirea la ax îl convinse. Îşi aminti din plin experienţa sa violentă, când descoperise că nu putea extrage axul din motor.

Vrăjitorul atomic al secolului era chiar doctorul Grayson. Pendrake simţi o slăbiciune. Se lăsă moale în scaun, ameţit într-un mod ciudat şi gândindu-se: „Trebuie să ies de aici. Acum că ştiu, nu trebuie să mă prindă, în nici un caz.”

Sentimentul copleşitor al triumfului puse stăpânire pe el de-abia după ce închise uşa de la intrare, ieşind în stradă. Mergând, îşi simţi mintea exaltată ca după o beţie. Abia în timp ce ingurgită un mic dejun la o cârciumioară îşi dădu

seama din nou de descoperirea sa: aşadar, doctorul Grayson, renumitul savant, era omul din umbră care crease maşina! Şi acum, ce mai urma?

După un somn scurt îl sună pe Hoskins. „Este imposibil, se gândi el aşteptând legătura, să mă descurc singur în această afacere teribilă.”

Dacă va păţi ceva, tot ceea ce descoperise va rămâne în negură, pentru a nu mai fi reconstituit niciodată. La urma urmei, el se găsea aici deoarece luase în serios un jurământ de fidelitate faţă de patria sa, un jurământ pe care-l ignorase până ce îi fusese reamintit.

Reveria îi fu brusc întreruptă de telefonistă, care îl anunţă:

— Domnul Hoskins refuză să accepte convorbirea, domnule.

I se părea că problema aceasta îl apasă de-o viaţă. După-amiază, în biblioteca hotelului, mintea îi revenea necontenit la singurătatea sa, la realitatea crudă că toate deciziile asupra maşinăriei trebuia să le ia de unul singur, acţionând apoi tot singur. Ce tâmpit fusese! Ar trebui să-şi scoată toată chestiunea din minte şi să se reîntoarcă la Crescentville. Trebuia să-şi pregătească proprietăţile de acolo pentru iarnă. Dar ştia că nu se va duce. Ce să facă în lungile zile şi nesfârşitele nopţi ale anilor ce aveau să vină?

Pentru el nu exista decât maşinăria. Tot interesul pentru viaţă, renaşterea spiritului său, începuseră din momentul în care găsise obiectul ce semăna cu o gogoaşă. Fără motor, sau mai degrabă – se corectă el – fără căutarea motorului, era ca un spirit rătăcit, bântuind fără nici un ţel prin eternitatea ideii că a fost pe Pământ.

După o vreme, simţi brusc greutatea cărţii ţinute în mână, amintindu-şi de scopul venirii sale la bibliotecă. Cartea era ediţia din 1968 a Enciclopediei Hilliard, din care află că doctorul McClintock Grayson se născuse în 1911, că avea o fiică şi doi fii şi că făcuse descoperiri importante în fisiunea nucleară. Despre Cyrus Lambton, enciclopedia spunea:

…fabricant, filantrop, a fondat Institutul Lambton în anul 1952. După război, domnul Lambton a început să se intereseze activ de mişcarea „Reîntoarcerea la natură”, cartierul general al acesteia fiind proiectat special şi aflându-se la…

În sfârşit, Pendrake ieşi în căldura după-amiezei de octombrie şi cumpără o maşină. Zilele sale deveniră plictisitor de uniforme. Îl urmărea pe Grayson când ieşea dimineaţa din casă, până dispărea în clădirea Lambton, îl conducea seara înapoi. Semăna cu un joc fără sfârşit, inutil.

În cea de-a şaptea zi, această rutină cedă imprevizibilului. La ora unu, Grayson ieşi brusc din structura aeriană din material plastic a Fundaţiei Lambton.

Ora e neobişnuită. Imediat se observă şi mai limpede deosebirea dintre această zi şi celelalte. Omul de ştiinţă nu dădu nici o atenţie limuzinei sale gri, parcate lângă clădire, merse până la staţia de taxiuri, descinse din taxi în faţa unei clădiri de pe Fifth Street, străjuită de doi zgârie-nori între care era întinsă o firmă strălucitoare din plastic pe care scria:

PROIECTUL DE AMENAJARE A SOLULUI CYRUS LAMBTON.

Sub privirile lui Pendrake, Grayson plăti taxiul şi dispăru prin uşile rotative ale unuia dintre zgârie-nori. Intrigat, dar şi curios, Pendrake se îndreptă agale spre una dintre vitrinele viu luminate. Citi:

PROIECTUL CYRUS LAMBTON caută cupluri tinere, serioase şi oneste care doresc să muncească şi să se stabilească pe o proprietate cu sol fertil, debordând de vegetaţie şi cu climat minunat. Aşteptăm îndeosebi foşti fermieri, fii de fermieri cu soţiile lor, de preferinţă fiice de fermieri. Nu agreăm cereri din partea unor persoane care doresc să locuiască în apropierea unui oraş sau ţin să-şi poată vizita rudele. Vă oferim o ocazie reală în cadrul unui proiect particular de înzestrare.

Astăzi mai avem nevoie de trei cupluri pentru ultimele oferte. Plecarea va avea loc în curând, sub conducerea doctorului McClintock Grayson. Biroul se închide la ora unsprezece noaptea.

GRĂBIŢI-VĂ!

Anunţul nu părea să aibă vreo legătură cu maşinăria de pe coasta dealului. Dar îi stârni o idee care nu se lăsa alungată, rod al unui îndemn care nu-l mai slăbea în aceste ultime zile monotone. Se luptă cu el timp de o oră, dar acesta era prea puternic pentru voinţa lui şi îi mobiliză trupul, îndreptându-i paşii spre o cabină telefonică. Peste un minut, forma numărul de telefon al Companiei enciclopedice Hilliard.

A durat o clipă până au chemat-o la aparat, timp în care prin minte i se învălmăşiră sute de gânduri contradictorii. Era cât pe-aci să închidă telefonul, când auzi:

— Jim, ce s-a întâmplat?

Teama din vocea ei era cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată. Încercă să se stăpânească, explicându-i ce dorea:

— Ia-ţi o haină veche şi o rochie ieftină din bumbac sau aşa ceva, iar eu voi cumpăra nişte vechituri de mâna a doua. Vreau doar să aflu ce se ascunde în spatele proiectului cu amenajarea solului. Putem să intrăm încă înainte să se întunece. O simplă informare nu poate fi periculoasă.

Mintea i se înceţoşa la ideea posibilităţii de a o revedea. Iar ideea stânjenitoare a unui posibil pericol rămase undeva în străfunduri şi nu ieşi la suprafaţă decât atunci când o zări îndreptându-se spre el pe stradă. Era gata să treacă mai departe fără să-l recunoască, dar el făcu un pas înainte şi o opri:

— Eleanor!

Ea se opri brusc. Privind-o, îşi dădu seama pentru prima dată că fetişcana cu care se căsătorise în urmă cu şase ani se maturizase. Era suficient de subţirică încât să fie mulţumită de sine, dar se zăreau totuşi şi formele bogat împlinite ale maturităţii.

— Am uitat de proteză şi de mască, spuse ea. Aşa pari aproape…

Pendrake zâmbi înţelegător. Şi ea nu ştia încă nici pe jumătate adevărul. Braţul său crescuse acum aproape până la cot, iar mâna şi degetele erau distincte şi separate. Totul se potrivea de minune în proteza de braţ, conferind siguranţă şi precizie mişcărilor sale.

Intenţionând să glumească, deoarece se găsea într-o stare de exaltare, spuse:

— Aproape uman, aşa-i?

Instantaneu îşi dădu brusc seama că nu rostise ce trebuia. Ea păli, apoi obrajii îşi recăpătară treptat coloritul. Răspunse cu un zâmbet gol:

— Nu mă deranjează că-ţi lipseşte un braţ. Nu aceasta a fost problema noastră, deşi tu aşa ai pretins.

Uitase. Acum îşi aminti că, în durerea sa de a fi respins de femeia iubită, o acuzase înciudat că-i întorsese spatele din cauza infirmităţii sale fizice – fusese doar o manevră verbală, dar Eleanor se simţise evident jignită.

În timp ce-şi amintea, Eleanor îşi întorsese faţa de la el şi fixa clădirea de peste drum, cu un zâmbet satisfăcut.

— Zgârie-nori, gândi ea cu voce tare, înalţi de cincizeci de metri; unul opac, fără ferestre, fără uşi – mă întreb ce o fi însemnând asta – iar celălalt… Ne vom da drept domnul şi doamna Lester Cranston din Winora, Idaho. Voiam să plecăm din New York diseară, dar am văzut anunţul. Ne plac toate promisiunile lor.

Porni spre clădiri. Iar Pendrake, urmând-o, îşi dădu brusc seama, într-un salt mental, că doar dorinţa de a o revedea îl făcuse să o cheme încoace.

— Eleanor, o atenţionă el încordat, nu vom intra.

Trebuia să fi ştiut că era inutil să argumenteze. Ea continua neabătută să înainteze. O urmă până ajunseră în faţa unei fetişcane aşezate la un birou spaţios din plastic, în centrul încăperii. Se şi aşezase când observă plăcuţa de pe marginea biroului:

DOMNIŞOARA GRAYSON.

Domnişoara Grayson! Pendrake se foi pe scaun până când un sentiment copleşitor de stânjeneală îl fixă pe loc. Fiica doctorului Grayson! Aşa vasăzică, şi membrii familiei savantului erau amestecaţi în asta. Era posibil ca doi dintre cei patru bărbaţi care-i furaseră avionul să fie odraslele familiei. Poate că şi Lambton avea fii. Nu-şi mai amintea ce scria în enciclopedie despre copiii lui Lambton.

Frământat de gânduri, asculta doar pe jumătate conversaţia dintre Eleanor şi fiica lui Grayson. Dar când Eleanor se ridică, îşi aminti că discuţia se învârtise în jurul unui test psihologic ce avea loc în camera din spate. Pendrake o urmări pe Eleanor îndreptându-se spre uşa ce ducea spre cel de-al doilea zgârie-nori. Se bucură când, după vreo trei minute, o auzi pe domnişoara Grayson spunând:

— Vreţi să intraţi şi dumneavoastră, domnule Cranston?

Dincolo de uşă se întindea un coridor îngust care se termina cu o a doua uşă. Când atinse mânerul celei de-a doua uşi, peste el căzu o plasă, imobilizându-l.

Simultan, în dreapta sa se deschise o fantă, din care ieşi doctorul Grayson, cu o seringă în mână. O înfipse în braţul stâng al lui Pendrake, deasupra cotului, strigând peste umăr unei persoane invizibile:

— Acesta este ultimul, Peter. Putem pleca imediat ce se întunecă.

— O clipă, doctore. E mai bine să verificăm perechea asta. Este ceva în neregulă cu braţul drept al tipului. Uitaţi-vă la pozã.

Fanta se închise cu un declic.

Pendrake se zbătea disperat, dar somniferul îşi făcea efectul, iar plasa îl ţinea pe loc, în ciuda eforturilor sale.

Întunericul coborî ca un fulger.

— ÎN CEI DOI ANI de când te afli aici, spuse Nypers, firma a mers minunat.

Pendrake râse.

— Glumeşti, Nypers. Cum adică, în cei doi ani de când sunt aici? Păi de când sunt eu aici, mă simt ca un moşneag.

Nypers aprobă din căpşorul lui micuţ, înţelept.

— Ştiu cum este. Toate celelalte devin vagi şi ireale. Te simţi ca şi cum viaţa ta de până acum ţi-ar fi străină. Se întoarse. Ei, îţi las ţie contractul Winthrop.

Pendrake îşi desprinse într-un târziu privirile de pe panourile reci ale uşii de stejar în spatele căreia dispăruse bătrânul funcţionar. Dădu din cap a mirare şi apoi a plictiseală. Dar pe faţă îi apăru un rânjet când se aşeză ia birou.

Bătrânul domn Nypers e probabil cam mahmur în dimineaţa aceasta. „în cei doi ani de când… Ia să vedem, de când era directorul companiei Nesbitt? Băiat bun la toate la şaisprezece ani – adică în 1956 – funcţionar stagiar la nouăsprezece, apoi funcţionar principal şi, în sfârşit, director. Când izbucnise războiul din China, în 1965, lipsise un timp. Reîntors la birou în 1968, muncise din greu. Timpul trecea ca bătut de vântul puternic din nord.

Uite, era în 1975. Hmmm, şaisprezece ani la firmă, în afara anilor de război; şapte ca director general. Aceasta însemna că împlineşte exact treizeci şi cinci de ani.

Se încruntă, enervându-se brusc. Ce motiv avusese Nypers să spună ceea ce spusese? „în cei doi ani de când eşti la noi…” Cuvintele i se întipăriseră în minte. Apoi, acţionând ca un automat, apăsă pe un buton aflat pe biroul său.

Uşa se deschise şi intră o femeie firavă, cu o faţă albă, de vreo treizeci şi cinci de ani.

— Aţi sunat, domnule Pendrake?

Pendrake ezită. Începea să se simtă prost, stânjenit de tulburarea sa.

— Domnişoară Pearson, i se adresă el, de când eşti la Compania Nesbitt?

Femeia îl privi sever şi Pendrake îşi aminti, prea târziu, că în această perioadă de emancipare agresivă a femeii, nu

trebuia ca patronii să le pună angajatelor lor întrebări care nu erau legate de serviciu.

După o clipă, ochii domnişoarei Pearson îşi pierdură strălucirea dură şi ostilă, iar Pendrake răsuflă uşurat.

— De cinci ani, răspunse ea politicos.

— Cine, se forţă Pendrake să spună, te-a angajat?

Domnişoara Pearson dădu din umeri, dar gestul se referea mai degrabă la un gând al ei. Cu o voce netulburată răspunse:

— Păi, directorul de atunci, domnul Letstone.

— Oh, făcu Pendrake.

Era tentat să-i atragă atenţia că el fusese director în ultimii cinci ani. Dar n-o făcu, mai ales pentru că gândurile din spatele cuvintelor se risipiră, devenind vagi. Mintea sa lucra, maşinal, dar relativ limpede. Ideea care-i veni în cele din urmă era logică şi neînceţoşată.

— Adu-mi, te rog, registrele cu salariile pentru anul 1973.

Femeia aduse registrul şi-l lăsă pe masă. După ce ieşi, Pendrake îl deschise la SALARII pe luna decembrie. Găsi ce căuta: „James Pendrake, director general, trei mii două sute cincizeci de dolari”.

În noiembrie scria acelaşi lucru. Nerăbdător, căută luna ianuarie. Acolo scria: „Angus Letstone, director general, două mii două sute de dolari.”

Suma mai mică nu era justificată în nici un fel. Din februarie până în august scria peste tot Angus Letstone, două mii două sute de dolari.

Doi ani! „În cei doi ani de când eşti la noi…”

Contractul Winthrop zăcea nedeschis pe biroul din stejar. Pendrake se ridică, se duse la fereastra boltită din colţul camerei şi privi afară. Dedesubt se întindea un bulevard cu trei benzi de circulaţie, străjuit de multe clădiri din piatră. Banii curseseră pe această stradă – şi în această cameră. Se gândi la faptul că adesea se considerase norocos că se află la limita de jos a clasei cu venituri mari, că ajunsese în cea

mai de sus poziţie ierarhică din companie după ani de trudă.

Pendrake scutură cu regret din cap. Anii de trudă nu existaseră. Problema era cum oare obţinuse el această slujbă minunată, cu salariu bun, clientelă aleasă, organizare atât de perfectă? Viaţa lui fusese plăcută şi dulce ca un pahar de apă limpede şi rece, o idilă senină, un tablou de viaţă fericită.

Iar acum asta!

Cum putea oare un om să afle ce făcuse în primii treizeci de ani de viaţă? Existau câteva lucruri simple care puteau fi verificate înainte să întreprindă ceva. Hotărându-se brusc, se întoarse la birou, porni dictafonul şi începu: „Departamentul arhivelor, Ministerul de Război, Washington, D. C. Stimate domn, vă rog să-mi trimiteţi cât se poate de curând dosarul meu din războiul din China. Am fost în…”

Continuă cu explicaţii detaliate, devenind tot mai încrezător pe măsură ce continua. Îşi amintea limpede o mulţime de lucruri. Viaţa efectivă în armată, bătăliile… mda, păreau cam vagi şi îndepărtate. Asta era de înţeles. Dar existase acea călătorie pe care o făcuse împreună cu Anrella anul trecut, în Canada; din ea nu-i rămăsese în memorie decât un vis îndepărtat, cu câteva frânturi de imagini care să-i demonstreze că a fost reală.

Întreaga lui viaţă nu fusese decât un proces de uitare a trecutului.

Cea de-a doua scrisoare o adresă Biroului de înregistrare a naşterilor din statul său natal. „M-am născut, dictă el, la 1 iunie 1940, la Crescentville. Va rog să-mi trimiteţi cât se poate de curând certificatul de naştere.”

O chemă pe domnişoara Pearson şi-i dădu dictafonul.

— Caută aceste adrese, îi ordonă el sec. Cred că vor fi necesare şi unele taxe. Află cât, adaugă ordinele de plată şi trimite-le par avion.

Se simţea mulţumit de sine. N-avea rost să se agite prea mult cu chestia asta. La urma urmei, iată-l, într-un post sigur, cu mintea fermă ca o stâncă. Nu avea motive să se agite şi cu atât mai puţin să permită altora să-i descopere preocupările. La timpul potrivit va sosi şi răspunsul la întrebările sale. Atunci va avea timp suficient să urmărească problema în continuare.

Începu să studieze contractul Winthrop.

După douăzeci de minute îşi dădu seama, şocat, că petrecuse majoritatea timpului încercând să-şi reamintească ce făcuse în timpul lunii septembrie 1973. Era luna în care americanii aselenizaseră şi ei, la trei ani după ruşi. Pendrake îşi aminti titlurile articolelor din ziare. Nu încăpea îndoială. Le văzuse efectiv. I se fixaseră în memorie, mari şi negre. Putea considera luna septembrie prima lună petrecută la Compania Nesbitt, conform statelor de salarii, ca parte a curgerii continue a existenţei sale reale.

Dar ce era cu luna august? în august avusese loc scandalul acela care aproape scindase puternica unitate din cadrul clubului femeilor. Şi cum sunaseră titlurile din ziare? Pendrake se străduí să-şi amintească, dar fără rezultat. Apoi se întrebă: dar ce-a fost pe 1 septembrie? Dacă august şi începutul lui septembrie fuseseră perioade de răscruce, atunci poate că 1 septembrie fusese marcat de ceva viu, de o întâmplare, îşi aminti că fusese bolnav la data aceea.

Mintea lui refuza să-i redea acea primă zi din septembrie. Probabil că luase micul dejun. Probabil că se dusese la birou după ce Anrella îl sărutase languros. Mintea lui se opri subit, ca un animal împuşcat în fugă. „Anrella!” gândi el. Ea trebuie să fi fost acolo şi pe 30 şi pe 29 august şi în iulie, iunie, mai, aprilie, şi mai înainte.

În întreaga lui memorie nu exista, şi nici în acţiunile ei din cursul acelei luni vitale – septembrie – vreo aluzie că nu erau căsătoriţi de ani de zile.

Aşadar – Anrella ştia!

Aceasta era o constatare încărcată de emoţie. Salturile curioase ale minţii lui, din momentul conştientizării brutale a ideii, fuseseră prinse într-o reţea de logică mai liniştită şi deveniră calme. Aşadar, Anrella ştia. Sau, măcar, aşa trebuia să fie. El era aici de mulţi ani. Iar modificările care avuseseră loc se petrecuseră în mintea lui, nu şi într-a ei.

Pendrake aruncă o privire la ceasul de perete – era douăsprezece fără un sfert. Avea exact atât timp cât să se repeadă acasă cu maşina la prânz. De obicei lua masa în oraş, dar informaţiile pe care le dorea nu mai puteau aştepta.

Câteva femei bine stăteau pe hol. Trecând pe lângă ele spre ascensor, fu izbit de ideea că îl priviseră fix şi sever, ceea ce-l smulse din furtunoasele sale cugetări. Se întoarse şi se uită în urmă.

Una dintre ele comunica ceva prin micuţul dispozitiv strălucitor prins la încheietură. Pendrake gândi, preocupat: „Un radio magic, o bijuterie.”

În clipa următoare se afla în ascensor, uitând incidentul. Când ieşi din el văzu multe femei în hol şi altele la uşa de la intrare. Pe şoseaua arcuită aşteptau o duzină de maşini negre impozante cu câte un şofer-femeie la volan. Peste câteva minute strada va fi năpădită de mulţimea grăbită să prânzească. Dar pentru moment, cu excepţia femeilor, era pustie.

— Domnul Pendrake?

Pendrake se răsuci. Era una dintre femeile care stătuseră la ieşirea din clădire, o femeie vioaie, cu o faţă ciudat de hotărâtă. Pendrake se holbă la ea.

— Cum? întrebă buimac.

— Dumneavoastră sunteţi domnul James Pendrake?

Pendrake începu să iasă din starea sa de semireverie.

— Păi, da, eu… Ce…

— O. K., fetelor! strigă tânăra femeie.

Uluitor, apărură arme, lucind metalic în soare. Înainte să poată măcar clipi, nişte braţe îl apucară şi-l propulsară în

interiorul unei limuzine. Ar fi putut opune rezistenţă. Dar n-o făcu. Nu avea simţul pericolului. În creierul său nu era decât o imensă şi paralizantă uluire. Se trezi în maşină, iar aceasta se puse în mişcare înainte ca mintea lui să-şi reia funcţiunile.

— Ia stai puţin, începu el.

— Vă rog să nu puneţi întrebări, domnule Pendrake. Era tânăra care i se adresase mai înainte; acum şedea în dreapta sa. Nu veţi păţi nimic… decât dacă vă purtaţi necorespunzător.

Ca pentru a ilustra ameninţarea, cele două femei aşezate în faţa lor pe două scaune rabatabile agitară semnificativ armele pe care le ţineau îndreptate asupra lui.

După încă un minut era clar că nu visa.

— Unde mă duceţi?

— Fără întrebări, vă rog!

Acum îl cuprinse furia – avea sentimentul că e tratat ca un copil. Fierbând, Pendrake se lăsă în scaun şi îşi studie încruntat răpitorii. Erau femei de tip „nou” cu fuste scurte. Cele două înarmate păreau să aibă peste patruzeci de ani, dar erau zvelte. Ochii lor aveau privirea strălucitoare a femeilor care luaseră egalizator – medicamentul „care te face egală cu bărbaţii”. Tânăra şefă şi fata din stânga lui aveau aceeaşi privire strălucitoare.

Toate păreau eficiente.

Înainte ca Pendrake să mai poată gândi ceva, maşina coti şi urcă pe o pantă înclinată, pavată. Mai avu timp să observe că erau la intrarea în garajul hotelului McCandless, un zgârie-nori, după care dispărură înăuntru, înghiţiţi de o uşă îndepărtată.

Maşina se opri. Fără să crâcnească, Pendrake se supuse îndemnului de a ieşi din maşină. Îl conduseră spre un ascensor de marfă, de-a lungul unui coridor pustiu. Ascensorul se opri la etajul al treilea. Înconjurat de gardienii-femei, Pendrake fu condus pe un coridor luminos spre o uşă.

Încăperea era spaţioasă, încântătoare şi magnific mobilată. La capătul îndepărtat, pe o canapea verde, cu spatele la un geam uriaş, şedea un bărbat arătos, cu părul grizonat. În dreapta sa, la un birou, şedea o femeie tânără. Pendrake abia se uită la ea. O urmărea cu ochii holbaţi pe tânăra şefă a gărzii, care se apropie de bărbatul grizonat şi-i spuse:

— După cum aţi cerut, domnule preşedinte Dayles, vi l-am adus pe James Pendrake.

Numele, rostit atât de clar, îi confirmă bănuiala. Nu-i venea să creadă, însă recunoscuse acea figură atât de des fotografiată. Nu mai exista nici o îndoială. Acesta era Jefferson Dayles, preşedintele Statelor Unite.

POTOLINDU-ŞI FURIA, Pendrake îl ţintui cu privirea pe marele om din faţa lui. Îşi dădu seama că femeile din escortă părăsiseră încăperea. Plecarea lor puse şi mai mult în evidenţă ciudăţenia acestei întrevederi forţate.

Observă că celălalt îl studia insistent. Pendrake îşi spuse că, în afară de ochii săi care străluceau ca perlele fumurii, preşedintele Dayles îşi arăta cei cincizeci şi nouă de ani. Fotografiile din ziare îl prezentaseră cu o faţă tânără, fără riduri. Dar era clar, acum, când îl vedea de aproape, că oboseala acestei a doua campanii îşi lua tributul din forţa lui vitală.

Totuşi, înfăţişarea preşedintelui era inconfundabilă. Părea puternic, autoritar, chiar chipeş, emanând o senină siguranţă de sine. Când vorbi, cu un uşor zâmbet ironic, vocea sa avea exact timbrul şi rezonanţa profundă care contribuiseră din plin la imensul său succes:

— Ce crezi despre amazoanele mele?

Râsul i se rostogoli homeric prin încăpere. Evident că nu aştepta vreun răspuns, căci veselia sa se întrerupse brusc şi continuă: Un fenomen foarte curios şi tipic american, femeile astea au dorit să fie egale cu bărbaţii. Odată ingurgitat, drogul nu mai poate fi neutralizat. Eu consider faptul că aproape o mie de fete s-au supus tratamentului

drept o dovadă a spiritului american de aventură. Din păcate, le-a dus într-un punct mort, le-a lăsat fără viitor. Femeile „neegalizate” le dispreţuiesc, iar bărbaţii le consideră „dubioase”, ca să spun aşa. Existenţa lor a adus reale servicii în mobilizarea cluburilor de femei pentru susţinerea campaniei prezidenţiale. Dar ca indivizi, amazoanele au descoperit că puţine firme le-ar angaja şi că nici un bărbat nu s-ar căsători cu ele. Exasperate, conducătoarele lor m-au abordat pe mine iar eu, înainte ca situaţia să fi atins un stadiu critic, am aranjat o publicitate preliminară şi le-am angajat pe toate, pentru scopuri în general acceptate ca justificate. De fapt aceste femei îşi cunosc binefăcătorul şi se consideră, oricât ar părea de ciudat, agenţii mei personali.

Jefferson Dayles făcu o pauză, apoi continuă politicos:

— Sper, domnule Pendrake, că astfel vei reuşi să-ţi explici oarecum metoda ciudată prin care ai fost adus la mine. Domnişoara Kay Whitewood este liderul lor spiritual, mai spuse el şi arătă spre tânăra nemişcată de la birou.

Pendrake nu-i urmări cu privirea mişcarea mâinii. Era împietrit, iar mintea lui refuza să funcţioneze. Ascultase scurta istorie a grupului de amazoane având o senzaţie fascinantă de irealitate. Căci povestirea nu explica nimic. Nu contau mijloacele prin care fusese adus aici, ci motivul.

Zări ochii aceia frumoşi zâmbindu-i amuzaţi. Jefferson Dayles reluă liniştit:

— Există şi posibilitatea ca dumneata să doreşti să divulgi autorităţilor sau ziarelor ceea ce s-a întâmplat. Kay, dă-i domnului Pendrake instrucţiunile pe care le-am pregătit pentru a face faţă acestei eventualităţi.

Tânăra femeie se ridică de pe scaunul din spatele biroului şi, ocolindu-l, ajunse în faţa lui Pendrake. În picioare, arăta mai bătrână. Avea ochi albaştri şi o faţă dură, frumoasă. Îi înmână lui Pendrake o pagină scrisă la maşină. Acesta citi:

Big Town, iulie 1975 – Un incident enervant a perturbat călătoria de întoarcere a preşedintelui Jefferson Dayles, cu

maşina, de la Middle City. Ceea ce părea a fi un atentat din partea unui tânăr, aflat într-un automobil electric, a fost anihilat prin acţiunea promptă a gărzilor. Tânărul a fost reţinut şi adus mai târziu în apartamentul de la hotel al preşedintelui, pentru interogatoriu. Explicaţiile sale au fost considerate satisfăcătoare. Prin urmare, la cererea preşedintelui Dayles, omul a fost eliberat fără să fie acuzat de ceva.

După o clipă, Pendrake îşi permise să râdă scurt. Această ştire savantă era, desigur, edificatoare. Nu putea să pornească un duel în presă cu Jefferson Dayles, tot aşa cum nu putea să apară pe Main Street trăgând cu un pistol-mitralieră. Îşi imagină amuzat titlurile lătrătoare:

UN MĂRUNT OM DE AFACERI ÎL ACUZĂ PE JEFFERSON DAYLES.

Campanie de delaţiuni împotriva preşedintelui.

Pendrake râse din nou, batjocoritor de data aceasta. Nu prea era loc pentru vreo îndoială. Oricare ar fi fost motivul lui Jefferson Dayles ca să-l răpească… Mintea lui se opri aici. Oricare ar fi motivul! Dar care putea fi motivul? Uluit, îşi scutură capul. Nu se mai putea abţine. Rămăsese cu ochii aţintiţi spre ochii cenuşii, amuzaţi, ai şefului executivului.

— Toate acestea, se miră el, atâta efort, o astfel de poveste dezonorantă pregătită anume – pentru ce?

Atunci i se păru, în timp ce-l privea pe celălalt, că discuţia se va îndrepta spre afaceri.

Bărbatul mai bătrân tuşi puţin şi spuse:

— Domnule Pendrake, poţi să-mi enumeri principalele invenţii create după cel de-al doilea război mondial?

Se opri. Pendrake aşteptă să continue. Dar liniştea se prelungea, iar preşedintele continua să-l privească răbdător. Pendrake era surprins. Părea să fie o întrebare adevărată, nu una retorică. Dând din umeri, răspunse:

— Păi, n-au prea fost multe invenţii fundamentale. Nu prea mă pricep eu, dar mă gândesc la nava spaţială care a ajuns

pe Lună, câte ceva nou la lămpile cu vid şi… Se întrerupse brusc. Dar ia stai, ce vrea să însemne asta? Ce…

Fu întrerupt de vocea fermă a preşedintelui:

— Nu prea avem multe de adăugat, nu? Această afirmaţie, domnule Pendrake, este cel mai tragic comentariu imaginabil asupra stadiului în care se găseşte lumea. N-au fost multe. Spui de navele spaţiale? Omule, noi nici nu îndrăznim să spunem lumii că rachetele au fost puse la punct, cu excepţia unor mici detalii, deja din timpul celui de-al doilea război mondial, şi că am avut nevoie de treizeci de ani ca să aranjăm acele detalii minore…

Vehemenţa cu care vorbea îl făcuse să se plece înainte. Acum se lăsă pe spate cu un oftat.

— Domnule Pendrake, reluă, unii oameni spun că această stagnare incredibilă a minţii umane este rezultatul direct al noii lumi care a apărut după cel de-al doilea război mondial. Eu cred că aceasta poartă doar o parte din vină. O atmosferă morală proastă oboseşte mintea într-un mod curios, susţinut, greu de descris. Este ca şi cum creierul se istoveşte singur, luptându-se cu mediul său intelectual.

Se opri şi ridică din sprâncene, de parcă ar fi căutat o comparaţie corectă. Pendrake avu timp să gândească uluit: de ce i se dezvăluia lui această motivaţie intimă, detaliată?

Şeful Executivului îşi ridică privirea. Părea să nu-şi dea seama că se oprise. Continuă:

— Dar aceasta nu este totul. Ai amintit de lămpile cu vid! Zâmbi obosit. Domnule Pendrake, unul dintre calificativele mele este cel de M. S., ceea ce mi-a permis să înţeleg înspăimântătoarea problemă cu care se confruntă tehnologia modernă, cea a imposibilităţii ca un singur om să înveţe tot ce este de ştiut chiar într-o singură ştiinţă. Dar să ne întoarcem la lămpi: puţini ştiu, dar un număr de laboratoare renumite au captat, de câţiva ani deja, semnale radio slabe despre care se crede că îşi au originea pe Venus. În urmă cu şase luni am hotărât să aflu din ce cauză nu s-a înregistrat nici un progres în direcţia amplificării

semnalelor. Am invitat trei dintre cei mai mari specialişti în câmpuri electronice să-mi explice ce nu merge. Unul dintre ei proiectează lămpi, altul circuite; cel de-al treilea încearcă să sintetizeze rezultatul muncii primilor doi. Necazul este că studiul lămpilor necesită o viaţă întreagă. Proiectantul de lămpi nu poate avea decât o idee vagă despre circuite, căci şi acestea necesită o viaţă de studiu. Omul de la circuite trebuie să folosească lămpile de care dispune, căci, cunoscându-le numai teoretic, el nu poate explica şi nici nu-şi poate imagina ce ar trebui să facă un tub pentru a îndeplini scopul din mintea lui. Aceşti trei oameni la un loc au cunoştinţele necesare pentru a construi nişte aparate radio noi şi uluitor de puternice. Dar ei dau greş din nou şi din nou şi din nou. Nu-şi pot concentra cunoştinţele în aceeaşi direcţie. Ei… Observând expresia de pe chipul lui Pendrake, se opri şi întrebă cu o urmă de zâmbet: Mă urmăreşti, domnule Pendrake?

Pendrake se înclină în faţa schimonoselii ironice care era zâmbetul celuilalt. Lungul monolog îi permisese să-şi adune gândurile. Spuse:

— Eu văd lucrurile în felul următor: un mic om de afaceri a fost cules cu forţa de pe stradă şi adus în faţa preşedintelui Statelor Unite. Preşedintele se lansează imediat într-o prelegere despre lămpi radio şi TV. Domnule, dar nu are nici un sens. Ce doriţi de la mine?

Răspunsul veni încet:

— Pe de o parte, doream să te văd. Pe de alta… Jefferson Dayles se opri, apoi continuă: Ce grupă sanguină ai, domnule Pendrake?

— Păi, eu… Pendrake, surprins, se uită uluit la omul din faţa lui. Ce grupă?

— Vreau o analiză a sângelui dumneavoastră, răspunse sec preşedintele. Se întoarse spre fată. Kay, ia-i sânge, te rog. Sunt sigur că domnul Pendrake nu se va opune.

Pendrake nu se opuse. Îngădui să i se apuce mâna. Acul îl înţepă în degetul mare, producându-i o uşoară durere.

Observă curios cum curgea sângele roşu în tubul seringii.

— Asta este tot, încheie preşedintele. La revedere, domnule Pendrake… Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Kay, cheam-o te rog pe Mabel să-l ducă la birou pe domnul Pendrake.

Mabel părea să fie numele conducătoarei escortei, căci ea intră în cameră, urmată de celelalte. Peste un minut, Pendrake era în hol şi apoi în lift.

După plecarea lui Pendrake, marele bărbat rămase nemişcat, cu un zâmbet înţepenit pe faţă. Privi spre femeie, dar ea fixa cu privirea biroul. Încet, Jefferson Dayles se întoarse spre ecranul aflat în colţul încăperii, în spatele său, lângă fereastră. Rosti liniştit:

— În regulă, domnule Nypers, poţi ieşi.

Nypers atâta aşteptase. Apăru înainte ca preşedintele să fi sfârşit fraza şi se îndreptă vioi spre scaunul indicat de acesta. Jefferson Dayles aşteptă până ce degetele bătrânului se aşezară pe mânerul ornamental din metal al fotoliului, apoi grăi încetişor:

— Domnule Nypers, juri că ceea ce ne-ai relatat este adevărat?

— Fiecare cuvinţel! Bătrânul continuă energic: V-am prezentat povestea grupului nostru fără să pomenesc nume sau locuri. Am ajuns într-un impas unde vom avea, în scurt timp, nevoie de ajutorul guvernului, dar până când îl vom cere, vă avertizez… că orice încercare de a ne investiga ar putea avea ca rezultat refuzul nostru de a vă oferi cunoştinţele pe care le-am acumulat. Vreau să înţelegeţi limpede aceasta.

Se făcu linişte. Într-un târziu, Kay interveni tăios:

— Să nu-l ameninţaţi pe preşedintele Statelor Unite, domnule Nypers.

Dând din umeri, Nypers continuă:

— În urmă cu ceva mai mult de doi ani, domnul Pendrake a fost expus accidental unui tip neobişnuit de radiaţii. Nu am putut interveni pentru a preveni expunerea. El a găsit ceva

pierdut de noi. Apoi, în loc să lase lucrurile baltă, ne-a descoperit, şi astfel am aflat că el – ca şi unii dintre noi înaintea lui – devenise totipotent. În timpul stadiului mai avansat, pe măsură ce procesul înaintează, persoana care posedă celule totipotente îşi pierde memoria, aşa că i-am furnizat lui Pendrake, prin sugestii în timpul somnului şi prin înregistrări sub hipnoză, memoria pe care am dorit noi s-o aibă. Toţi totipotenţii redevin tineri, iar sângele lor, dacă este transfuzat în mod adecvat, poate întineri pe oricine care posedă aceeaşi grupă sanguină.

— Dar aceste transfuzii nu provoacă pierderea memoriei persoanelor care le primesc? rosti Kay întrebarea cu repeziciune.

— Sigur că nu! o asigură' Nypers.

— Pentru câtă vreme, întrebă preşedintele Dayles după o pauză, va rămâne domnul Pendrake în stare totipotentă?

— Tot timpul, veni răspunsul, dar este o condiţie latentă care se activează numai în cazul unei solicitări fizice. Am descoperit anumite injecţii care provoacă o astfel de solicitare, deşi procesul de maturizare a celulelor totipotente durează câteva luni.

— Şi i-aţi făcut aceste injecţii domnului Pendrake? spuse preşedintele.

— Da, doctorul său i le-a administrat. Pendrake crede că sunt vitamine. I-am stimulat interesul pentru astfel de lucruri, deşi este, de felul lui, un bărbat extrem de sănătos, viril şi activ. Norocul fetelor dumneavoastră că nu s-a luptat.

— Ele sunt la fel de puternice ca bărbaţii! îl repezi Kay.

— Dar nu sunt atât de puternice ca Jim Pendrake, insistă Nypers.

Părea că vrea să continue ideea, dar se răzgândi.

— La sfârşitul verii sau la începutul toamnei el va atinge starea de totipotenţă maximă. Atunci i se va putea preleva sânge pentru transfuzie. Noi avem o listă cu personalităţile publice şi grupele lor sanguine, iar când numele dumneavoastră a fost adăugat pe listă – datele acestea nu

se obţin prea uşor – am fost foarte bucuroşi să constatăm că avem o persoană cu grupă sanguină similară: tipul AB, respectiv grupa a IV-a după nomenclatura Jansky. Aceasta ne-a adus în situaţia de a vă putea aborda cu o ofertă care ne-ar permite să vă acceptăm ajutorul fără a ne supune total puterii dumneavoastră.

Kay interveni cu obrăznicie:

— Ce ne-ar opri să punem mâna pe domnul Pendrake şi să-l reţinem până în toamnă?

— Transfuzia, preciză ferm Nypers, necesită condiţii speciale, pe care noi le avem. Voi nu. Sper că aceasta clarifică totul.

Jefferson Dayles nu răspunse. Simţea nevoia să-şi strângă pleoapele, ca şi cum ar fi fost orbit de o lumină puternică. Dar strălucirea se afla în interiorul minţii sale, nu în exterior, iar el nutrea convingerea că putea să-i ardă complet creierul dacă nu era atent. Până la urmă reuşi să se întoarcă spre Kay. Uşurat, văzu că ea îşi ridicase privirea de pe înregistrarea detectorului de minciuni. Detectorul era conectat la mânerul ornamental al fotoliului în care şedea Nypers. Când privirile li se întâlniră, Kay aprobă imperceptibil din cap.

Strălucirea deveni imediat un foc alb, iar el trebui să se concentreze profund pentru a rămâne nemişcat, rigid, luptând împotriva bucuriei imense care se răsucea în el. Îl cuprinse dorinţa să se repeadă la biroul lui Kay şi să privească înregistrarea detectorului, iar apoi să-l silească pe Nypers să repete ce spusese. Dar îşi înfrână şi această pornire. Deveni conştient de faptul că bătrânul vorbea din nou.

— Mai aveţi alte întrebări? făcu Nypers. Aş vrea să plec.

— Da, răspunse Kay. Domnule Nypers, dumneata nu eşti chiar un exemplu de tinereţe totipotentă. Cum explici asta?

Bătrânul o examină cu ochii lui neastâmpăraţi, care erau cea mai vie parte a trupului său.

— Doamnă, am fost reîntinerit de două ori, iar acum – sincer să fiu – nu ştiu… S-o mai fac o dată? Lumea este atât de încrâncenată, oamenii atât de nătângi, încât nu mă pot decide să continui să rămân viu în această eră primitivă. Apoi zâmbi uşor. Doctorul curant mi-a spus că starea sănătăţii mele este bună, aşa că pot încă să mă răzgândesc.

Se întoarse, se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi le aruncă o privire întrebătoare. Kay interveni:

— În faza totipotentă, cum se va manifesta Pendrake?

— Este problema lui, nu a ta, veni răspunsul rece. Dar – Nypers îşi arătă dinţii albi, lucioşi – nu mi-ar plăcea să fiu aici dacă devine periculos.

Apoi dispăru.

După plecarea lui, Kay spuse cu înverşunare:

— Asigurarea asta nu înseamnă nimic. Tipul ne ascunde informaţii vitale. Care este jocul lor?

Ochii i se îngustară – calcula. De câteva ori fu pe punctul de a vorbi, dar de fiecare dată se înfrână, aplicând vechiul truc al strângerii buzelor.

Jefferson Dayles observă emoţiile intermitente de pe acea faţă extrem de vie, absorbit pentru o vreme de această femeie ciudată care simţea totul cu atâta violenţă. În cele din urmă, clătină din cap şi spuse hotărât:

— Kay, nu contează. Nu-ţi dai seama? Jocul lor, cum îl numeşti tu, nu înseamnă nimic. Nimeni, nici un individ, nici o comunitate, nu poate înfrunta armata, marina şi aviaţia Statelor Unite. Trase încet şi adânc aer în piept. Nu-ţi dai seama, Kay, că lumea este a noastră?

PENDRAKE MÂNCĂ LA RESTAURANT. Atenţia sa nu era concentrată asupra mâncării, ci asupra celor două evenimente ale dimineţii. Fiecare dintre ele se lupta să i-o câştige, reuşea, apoi o pierdea în favoarea celuilalt. Treptat, episodul Jefferson Dayles îşi pierdu din fascinaţie. Căci nu însemna nimic. Era ca un accident pentru un trecător ce traversează strada, nu avea nici o legătură cu continuitatea

vieţii şi era repede dat uitării după ce durerea şi şocul se estompau.

Rămânea însă problema celor întâmplate cu doi ani în urmă. O simţea ca şi cum ar fi făcut parte din trupul şi din mintea lui. Depindea doar de el să nu renunţe, spunându-şi că, probabil, înnebunise. Pendrake îşi consultă ceasul de la mână. Era unu fără zece minute. Împinse deoparte farfuria cu desertul şi se ridică, hotărât să meargă imediat la Anrella şi s-o interogheze.

Mintea îi rămase aproape calmă în timpul călătoriei spre casă. Dar când maşina intră pe poarta masivă din fier şi zări conacul, îl izbi o nouă constatare. Şi casa aceasta exista aici cu doi ani în urmă.

Era o proprietate uluitor de costisitoare, cu piscină descoperită şi cu grădini create de arhitecţi, pe care o achiziţionase, după câte-şi amintea, la preţul de nouăzeci de mii de dolari. Până acum nu se gândise cum de economisise destui bani ca să-şi permită o casă atât de splendidă. Suma păruse cumva în concordanţă cu mijloacele sale.

Reşedinţa răsărea direct din pământ. Arhitectul trebuie să fi fost un discipol serios al lui Frank Lloyd Wright, căci conturul construcţiei se încadra minunat printre copaci şi în peisaj. Coşuri viguroase, aripi proeminente se amestecau coerent cu structura centrală, iar la ferestrele batante nu se făcuse economie.

Anrella se ocupase dintotdeauna de finanţele şi de contul lor comun la bancă. Lui, acest aranjament îi permitea ca în timpul liber să poată citi, să joace golf, să organizeze ocazional partide de vânătoare şi pescuit, să zboare de pe aerodromul său personal cu avionul electric. Şi desigur că-i lăsa timp pentru serviciu. Dar habar n-avea de situaţia lui financiară.

Îşi dădu din nou seama, mai pregnant încă, de ciudăţenia faptului că până acum nu-şi făcuse griji şi nici nu-şi pusese întrebări în legătură cu această situaţie. Parcă maşina şi

intră în casă gândind: „Sunt un om de afaceri înstărit, perfect normal, care se izbeşte de ceva ce nu se potriveşte în context. Sunt sănătos la minte. Nu am practic nimic de pierdut sau de câştigat dacă fac nişte cercetări. Viaţa se află în faţa mea şi nu în urmă.” Îşi spuse serios că de fapt nu conta dacă afla ceva sau nu. Trecutul nu conta. Restul vieţii şi-l putea trăi la fel de bine, în ciuda acestui impuls de… Unde naiba era Nickson? Stătea în hol, cu pălăria în mână, aşteptând ca majordomul să reacţioneze prin prezenţa sa la sunetul uşii care se deschisese.

Dar nu veni nimeni. Liniştea coborâse peste casa cea mare. Apăsă nişte butoane; nici un răspuns. Pendrake îşi lăsă pălăria pe un scaun din hol, aruncă o privire în camera de zi, care era pustie, apoi se îndreptă spre bucătărie.

— Sybil, începu el iritat, vreau…

Se opri. Reverberaţiile vocii lui răsunară ca un ecou în bucătăria goală. Nu se vedea nici un semn al prezenţei bucătăresei şi a celor două ajutoare ale ei, nici în cămară, nici în spălătorie. Peste câteva minute, în timp ce Pendrake urca scara principală, murmurul unor voci îi atinse deodată auzul.

Sunetul venea din salonul de sus. Cu mâna pe clanţă, se opri brusc, deoarece liniştea spasmodică fu întreruptă de vocea limpede a Anrellei:

— Zău, argumentul nu este necesar. La vârsta mea nu mai am sentimentul posesivităţii. Nu trebuie să mă convingeţi pe mine că sărmanul Jim este singura persoană potrivită pentru asta… Ce-aţi făcut şi nu mi-aţi comunicat?

— Îi aducem soţia înapoi.

Spre uluirea lui Pendrake, era vocea lui Peter Yerd, unul dintre clienţii milionari ai Companiei Nesbitt.

— Cum?

— Trebuie să stea la Crescentville în următoarele două luni… cel puţin…

— Ce-i veţi spune?

Vocea Anrellei era reţinută.

— N-am stabilit încă toate amănuntele, dar dacă i-l încredinţăm de îndată ce se va întoarce şi va vedea în ce formă este – iar sarcina ei va fi să-i poarte de grijă – nu ne va face prea multe greutăţi.

— Aşa este… Vocea Anrellei părea că-i trădează gândurile tot mai apăsătoare. Ce altceva aţi mai făcut?

Vocea care-i răspunse îi aparţinea lui Nypers! Aceasta îl ului pe Pendrake mai mult decât orice până atunci. Apoi gândi: „Da, desigur…” Ce altă explicaţie exista pentru tot ceea ce-i divulgase lui bătrânul, în afară de faptul că se dovedea a fi unul dintre conspiratori?

Revenindu-şi din şoc, Pendrake îşi dădu seama că Nypers relata discuţia din dimineaţa aceea şi chicotea.

— Se pare că acţionează asupra lui exact aşa cum am prevăzut, căci mai târziu a cerut câteva dosare şi a început să se ocupe imediat. Bătrânul continuă cu vocea sa uscată: descopăr în mine un har nebănuit pentru intrigi. Am făcut tot ceea ce am fost delegat să fac la ultima noastră întâlnire.

Să-l scot pe Pendrake de pe făgaş a fost destul de uşor, dar convorbirea cu preşedintele Dayles a implicat, aşa cum am prevăzut, o anume construcţie a frazei pentru a contracara detectorul de minciuni… Deoarece am spus adevărul în problemele esenţiale, nu mă tem de repercusiuni, deşi cred că femeia aceea ne va urmări. Mi-e teamă că trebuie să ne asumăm acest risc. Încheie cu o convingere calmă: După părerea mea, momentul oportun pentru informarea preşedintelui a fost aici, acum, când l-am putut pune faţă în faţă cu domnul Pendrake.

— Într-adevăr, altă alternativă nu avem, interveni o nouă voce, iar Pendrake se simţi profund zguduit, căci era vocea lui Nesbitt însuşi, proprietarul Companiei Nesbitt! Suntem ameninţaţi cu anihilarea, continuă acelaşi individ. Crimele au fost comise de cineva care cunoştea întregul proiect Lambton. Dacă noi avem dreptate – dacă Germania de Est, acţionând sub conducerea sovietelor, este răspunzătoare,

atunci nu mai este doar o simplă problemă particulară. Avem nevoie de ajutor. Trebuie implicat guvernul. De aceea l-am abordat pe preşedintele Dayles.

Glasul lui Nickson, majordomul, se auzi grav, ferm:

— Totuşi, ceea ce facem noi acum este un ultim efort la nivel particular.

În timp ce Pendrake se lupta să priceapă că până şi servitorii erau personaje proeminente în acest grup, Sybil, fata în casă, rosti autoritar şi liniştit:

— Anrella, ne gândeam chiar să-l trimitem pe Jim pe Lună.

— De ce?

Anrella părea sincer uluită.

— Draga mea, situaţia devine critică şi este timpul să verificăm povestea răposatului domn Lambton asupra originii maşinăriei.

— Bine, făcu Anrella după o pauză, Jim este singura persoană care o poate face, deoarece el nu este în măsură să ne divulge secretele, orice s-ar întâmpla.

Anrella părea resemnată.

Mai târziu, Pendrake îşi reproşă că plecase tocmai atunci. Dar nu putuse proceda altfel. Îl copleşise frica, frica de a fi descoperit aici, acum, înainte să se fi putut gândi la ceea ce auzise. Se strecură în jos pe scări, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă. Afară, observă pentru prima dată că de cealaltă parte a casei erau parcate mai multe maşini. Fusese prea concentrat ca să le observe când intrase.

După câteva clipe, îşi conducea propria maşină dincolo de poarta metalică, pe drumul de ţară, îndreptându-se către oraş. Ştia că în această după-amiază trebuia să-şi învingă şi să-şi stăpânească furtuna din gândurile sale.

ZILELE ALERGAU şi viaţa continua nestingherită.

În fiecare dimineaţă, cu excepţia sâmbetelor şi duminicilor, Pendrake se urca în maşină şi pleca la birou. În fiecare seară se întorcea, oprea maşina în faţa impunătoarei reşedinţe ascunse după gardul de fier şi lua cina, servit de un personal excepţional de bine pregătit, într-o ambianţă

impecabilă, după care urma o perioadă plăcută, cititul relaxat în birou, iar apoi patul, pe care-l împărţea cu o femeie frumoasă şi iubitoare.

Evenimentele care-l afectaseră atât de mult începură să pară puţin cam ireale. Dar nu le uita şi se considera, în mod conştient, un bărbat stăpân pe timpul lui.

În cea de-a şaptesprezecea dimineaţă sosi o scrisoare cu certificatul său de naştere. Pendrake îl citi cu satisfacţie şi, după cum recunoscu în sinea sa, cu uşurare.

Era scris negru pe alb: James Somers Pendrake. Născut la 1 iunie 1940, oraşul Crescentville, ţinutul Goose Lake. Tatăl: John Laidlaw Pendrake. Mama: Grace Rosemary Somers…

Se născuse. Memoria sa mai funcţiona încă. Lumea nu era încă întoarsă complet cu susul în jos. În memoria sa exista doar un gol, nu un abis. Se aflase în situaţia cuiva care stă într-un picior, în echilibru, la marginea unei prăpăstii incomensurabile. Acum era doar un om care încerca să sară peste o crăpătură îngustă, dar adâncă. Era adevărat că golul trebuia umplut, dar chiar dacă nu reuşea, putea să meargă mai departe fără a fi stăpânit de acea senzaţie oribilă de bâjbâială, într-o negură deasă ca smoala, pe marginea unei prăpăstii.

O slăbiciune puternică puse stăpânire pe el. Se clătină, îşi reveni, apoi se lăsă greoi pe spate în scaunul său. Gândi uluit: „Doamne, dar sunt aproape pe punctul de a leşina.” Senzaţia vidului fizic dispăru. Pendrake se ridică cu grijă şi-şi turnă un pahar cu apă. Aşezat din nou pe scaun, ridică paharul la buze – şi văzu că mâna îi tremura. Căută să-şi stăpânească emoţia. Îşi dădea seama că se lăsase cu adevărat afectat de situaţie. Slavă Domnului, cea mai rea parte, pur personală, trecuse; nu complet, dar cel puţin făcuse începutul. După ce-i va sosi dosarul de la armată se va găsi ancorat solid în realitate până la vârsta de douăzeci şi patru de ani. Dacă te gândeai mai bine, era o bază destul de solidă. Iar viaţa sa conştientă reîncepuse la treizeci şi trei de ani; rămâneau nouă ani de explicat.

Încrederea îi mai slăbi. Nouă ani! Nu era o perioadă tocmai scurtă. De fapt, era al naibii de lungă.

Dosarul său de armată sosi în după-amiaza celei de-a nouăsprezecea zile. Era un formular standard, răspunsurile fiind completate la rubricile respective.

Erau trecute numele lui, vârsta… unitatea de aviaţie numărul… numele celei mai apropiate rude, „Eleanor Pendrake, soţie”. Răni importante: „Amputarea braţului drept de sub umăr din cauza rănii provocate de prăbuşirea avionului…”

Pendrake privea înmărmurit. Dar încă mai avea braţul drept, gândi el, grav.

Gravitatea dispăru imediat ce privirea-i căzu pe formular. Până la urmă gândi: „A fost o eroare. Vreun tâmpit a bătut greşit la maşină.” Dar, chiar în timp ce o parte a creierului său elabora acel argument, cealaltă parte accepta totul, accepta şi ştia că nu era nici o greşeală, că în formular nu era nimic greşit. Dezordinea, eroarea nu erau posibile acolo, în birourile guvernamentale, ci doar aici, în interiorul lui. Dar gata cu prostiile. Era evident că nu el era acel Pendrake descris în dosar.

Venise aşadar vremea să-i întâlnească pe cei care ştiau cine era. Oricare ar fi fost motivul pentru care doreau să-i dea impresia că era Jim Pendrake, acum el trebuia să fie dezvăluit.

Era ora patru când ieşi pe poarta înaltă de şase metri, deschisă acum, şi îndreptă maşina spre aleea care şerpuia artistic printre copaci. Intră în garajul uriaş. Şoferul Anrellei, Gregory, care juca şi rolul de mecanic, veni lângă el.

— Aţi venit devreme, domnule Pendrake!

— Da! făcu Pendrake, pe tonul sec al unui om hotărât.

În timp ce se îndrepta prin grădină spre uşile cu geamuri, o umbră alunecă pe lângă el. Îşi înălţă privirea. Văzu un avion civil de mici dimensiuni ce se îndrepta spre

aerodromul său particular. Într-o succesiune rapidă urmară alte patru avioane, dispărând toate dincolo de lizieră.

Pendrake ridică din sprâncene întrebător, gândindu-se insistent la această paradă neobişnuită, când Anrella apăru la fereastră, făcându-i semn cu mâna.

— Ce-a fost asta, dragă? îl întrebă uşor alarmată.

Când îi spuse, Anrella tresări şi repetă mecanic:

— Avioane…! Adăugă repede: Jim, sări în maşină! Pleacă imediat…! Pleacă, ce mai stai?

El o privea nemişcat.

— Dar vino şi tu!

Femeia apăru în fugă – o privelişte neobişnuită. Urcând în maşină, îl îndemnă cu glas sacadat:

— Jim, dacă ţii la libertatea ta, grăbeşte-te!

În timp ce maşina se năpustea spre poartă, Pendrake văzu două jeepuri intrând pe alee şi blocându-i calea. Încetini şi, pentru a ieşi din încurcătură, trebui să întoarcă. Dar numai după câteva clipe se opri. Unul dintre jeepuri sosi cu motorul urlând. Stopă în scrâşnet de frâne. Femeia de la volan avea privirea rece. Aţinti asupra lui cel mai ameninţător pistol pe care-l văzuse vreodată Pendrake. Îi făcu semn să spele putina şi să intre în casă, iar el se execută, fără vreun cuvânt. Recunoscuse agenţii speciali ai preşedintelui Dayles, ceea ce-l mai calmă oarecum.

Ajuns în clădire, constată că efectivul era complet. Se aflau acolo Nesbitt, Yerd, Shore, Cathcott şi toţi servitorii, inclusiv Gregory. Cu totul, vreo patruzeci de oameni aliniaţi în faţa unui adevărat arsenal de puşti-mitralieră, ţinute de vreo sută de femei.

— El era! raportă conducătoarea jeepului care-l capturase. Aveai dreptate să crezi că vor dori să-l ia repede de aici.

Femeia căreia i se dădea raportul era tânără şi chipeşă, dar părea extrem de severă. Aprobă politicos din cap şi ordonă cu o voce adâncă:

— Păziţi-l pe Jim Pendrake zi şi noapte. Nu are voie să stea cu el decât soţia. Toţi ceilalţi vor fi transportaţi cu avionul spre închisoarea Kaggat. Daţi-i drumul!

Peste câteva minute, Pendrake era singur cu Anrella.

— Dragă, întrebă el tensionat, ce înseamnă toate astea?

I se părea că acum, în sfârşit, nu i se mai puteau refuza unele informaţii.

Ea stătea în faţa ferestrei de la salon, uitându-se afară. Se întoarse, veni spre el şi îl înconjură cu braţele. Îl sărută uşor pe buze. Apoi se lăsă puţin pe spate şi scutură din cap. Pe faţa ei apăru un zâmbet jucăuş.

O reacţie de furie explodă în creierul lui Pendrake. Eliberându-se din îmbrăţişarea femeii îşi dădu seama, într-un fel obscur, că excesul de furie demonstra cât de tare i se uzaseră nervii în aceste ultime săptămâni.

— Trebuie să-mi spui! se înfurie el. Cum pot oare să gândesc dacă nu ştiu mai multe? Nu vezi, Anrella…

Se opri. Pe faţa ei persista aceeaşi expresie amuzată. O parte din furie îi pieri, dar când vorbi din nou era ţeapăn Şi se simţea puţin jignit.

— Presupun că ştii, spuse el, că numai Jefferson Dayles a putut să trimită aceste surogate de femei. Dacă ştii, şi ştii şi de ce, spune-mi, ca să pot începe să caut o ieşire.

— Nu este nimic de găsit, răspunse Anrella. Putem sta tot atât de bine şi aici şi aiurea, în prizonierat.

Pendrake se holbă la ea.

— Ai înnebunit?

Brusc simţi că ieşise complet din străfunduri. Urlă:

— Am auzit conversaţia voastră de atunci!

Expresia de pe faţa ei se modifică. Zâmbetul dispăru.

— Ce conversaţie? întrebă Anrella tăios.

După ce el îi spuse, păru îngrijorată.

— Ce-ai auzit?

— Aţi spus ceva de o schimbare care a devenit iminentă. Ce înseamnă asta? Ce schimbare?

Expresia ei se modifică rapid. Îngrijorarea dispăruse.

— Cred că n-ai auzit prea mult. Schimbarea este în tine. Asta este tot ce-ţi pot spune.

Pendrake făcu un gest cu mâna spre ea, ca şi cum ar fi scormonit prin întuneric.

— Daca mi-ai divulgat atâtea, de ce nu-mi spui mai mult?

Păru din nou amuzată.

— Dar nu ţi-am spus nimic, răspunse Anrella.

Veni spre el, îl înconjură iar cu braţele şi-l învălui cu privirea ei inteligentă, înţeleaptă, mândră şi zâmbitoare.

— Jim, schimbarea se accelerează când eşti tensionat, iar acum eşti nervos, aşa-i? Schimbă tonul. A fost nostim pentru tine, nu-i aşa, Jim? Doi ani de adulter plăcut şi nepedepsit.

Era prea furios să-şi dea seama de adevărul din cuvintele ei. Răspunse iritat:

— După cum am auzit, nici măcar nu eşti nevasta mea.

— Păi, ţi-am asigurat o companie feminină. Şi încă pe gratis, recunoaşte. De fapt, ai fost bine plătit.

Pentru el, aceasta era o insultă definitivă.

— Eu nu sunt nici imoral, nici afemeiat, rosti aspru.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Simţea că terminase definitiv cu dânsa.

În seara aceea, după ce se culcară, Anrella îi spuse:

— S-ar putea să stăm aici câteva luni de zile. Ai de gând să fii neprietenos până la sfârşit?

Pendrake se răsuci şi se uită la ea, în celălalt pat. Grăi tăios:

— Câteva luni?

Era surprins. Probabil că, la un moment dat, prizonieratul s-ar fi sfârşit – pentru un motiv care ei îi era cunoscut. Făcu un efort să se calmeze.

— Şi nu-mi vei spune nimic? întrebă, tot nedumerit.

— Nu.

— Dar ţi-ar plăcea să ne jucăm de-a căsătoria tot acest timp?

— Ca-ntotdeauna.

Pendrake îşi scutură capul, dar nu putu să se înfurie de-a binelea, aşa că n-o respinse.

— Mă voi mai gândi, spuse el încet, dar poate că ştii – bărbatul nu este făcut să stea şi să aştepte, în asemenea situaţii. Cel puţin eu nu pot.

— Fă aşa cum simţi, veni răspunsul ei, dar nu fi neprietenos.

O privea nefericit.

— Dacă cedez, rosti gânditor, voi deveni doar un alt mâncător de lotuşi. Aş putea cu uşurinţă să trăiesc tot acest timp visul unei idile sexuale.

— Nu-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, râse ea încetişor. Nu-i aşa?

— Asta o spune „lotusul”, răspunse el. Dar ce-i cu adevărata mea soţie?

O pată de culoare apăru în obrajii femeii. Vorbi pe un ton uşor defensiv.

— Nu m-am hotărât să intru în această relaţie decât după ce am aflat că voi nu mai trăiaţi împreună de ani de zile.

Cred că soţia ta hotărâse să accepte reluarea căsătoriei, dar aceasta încă nu se întâmplase, adăugă ea.

Pendrake, care pusese întrebarea doar cu jumătate de gură – despre acea… altă viaţă… care era ireală – privi din nou spre Anrella. Ea se afla iar în starea aceea de spirit lipsită de griji, căci zâmbea întruna.

Vara trecea ca un vis. După cum se aşteptase, începea să devină nerăbdător. Dar de-abia când începu să se arate primul semn al toamnei Pendrake hotărî, în sfârşit, că venise timpul să se trezească.

PENDRAKE PIPĂIA PIATRA cu degetele. Se chinuia atât de intens să pară nepăsător, încât îi tremura mâna. Se alarmă, temându-se să nu se trădeze. Se aşează mai bine pe iarba ca de catifea, înconjurat de cele şapte gardiene.

Nu erau decât cinci centimetri de piatră inertă. Dar conţinea în masa ei dură atât de mult din speranţele sale, încât Pendrake tresări, scuturat de un uşor fior. Treptat se

linişti şi se instală să-i aştepte pe băieţi. În fiecare sâmbătă, de când începuse şcoala, la începutul lunii septembrie, le auzea vocile stridente la ora aceea a zilei. Sunetul venea din spatele unei perdele de copaci care ascundea privirii gardul din fier ce înconjura complet proprietatea devenită penitenciarul său personal.

Copacii şi gardul îi separau pe ei de el şi pe el de întreaga lume. Nici nu visase că evadarea necesită atâta planificare, o schemă atât de complicată şi două luni de aşteptare, de altfel lipsite de evenimente. În aceste luni încetase să se mai întrebe de ce nu venea nimeni de la birou să se intereseze de el; fără îndoială că altcineva conducea acum firma. Renunţase complet să discute serios cu Anrella. Ea nu accepta…

Situaţia era proastă. Peste câteva minute băieţii vor trece cu beţele lor de pescuit, îndreptându-se spre ochiurile adânci de apă din susul râului. Nu exista nici un alt plan pe care să se poată bizui, decât al său… Dar ce fusese asta?

Auzise un sunet; îl percepu încordat, o vibraţie slabă de râs băieţesc, îndepărtat încă.

Sosise timpul.

Nemişcat, Pendrake îşi cumpănea şansele. Două dintre femei erau întinse comod pe iarbă, la câţiva zeci de metri mai spre dreapta. Vreo trei stăteau tolănite la câţiva metri spre stânga, ceva mai în spatele lui.

Nu se gândea nici o clipă să le subestimeze. Nu se îndoia că i se atribuiseră nişte gardiene destul de puternice, profesioniste, capabile să facă faţă unor bărbaţi agresivi. Mai erau încă două: una se afla exact în spatele lui, la vreo doi metri şi jumătate distanţă. Cealaltă în faţă, la vreo doi metri, exact între el şi copacii înalţi din dreptul gardului prin spatele căruia urmau să treacă băieţii. Ochii fumurii ai acestei creaturi masive păreau morocănoşi şi greoi, ca şi cum tipa ar fi fost cu mintea în altă parte. Dar Pendrake o cunoştea bine. Era o „maşină” de-a lui Jefferson Dayles şi cel mai periculos element din preajma sa.

Amestecul de sunete care-i preceda pe băieţi se apropia.

Pendrake îşi simţea tâmplele pulsând când introduse cu precauţie mâna în buzunar, scoţând încet un cristal de sticlă. Ţinea în mână micuţul obiect, lăsând razele vii ale soarelui matinal să-şi lanseze suliţele în adâncurile sale. Străluci când îl aruncă în sus. Îl prinse, admirându-i străfulgerările, conştient de ochii aţintiţi asupra lui. Gardienele îl urmăreau nu cu suspiciune, ci din obişnuinţă. Aruncă obiectul în sus de trei ori. După care, ca şi cum ar fi obosit brusc de acest joc, îl aruncă pe jos, la un braţ depărtare. Cristalul rămase nemişcat, scânteind în soare – cel mai strălucitor obiect din jur.

Cântărise mult ideea cu cristalul. Era clar că niciuna dintre gardiene nu-şi putea menţine încontinuu atenţia îndreptată asupra lui. Din cele şapte, constată el, doar vreo trei îl fixau simultan, oarecum atente. În cele din urmă, când se va mişca, acestea vor trebui să se uite mai bine, deoarece flacăra reflectată din cristal le tulbura procesul de receptare vizuală şi le distorsiona imaginea mentală a acţiunilor lui din acel moment.

Acesta era planul – iar băieţii se apropiau.

Vocile scădeau şi creşteau, o trăncăneală fericită, când la unison, când în concordanţă, acum domina una, apoi vorbeau toţi deodată. Era chiar imposibil să-ţi imaginezi câţi erau. Dar existau, erau acolo, o realitate fizică, prezenţele de care avea nevoie pentru planul lui de evadare.

Pendrake scoase o carte din buzunarul din stânga al hainei, o deschise alene, nu la semn, ci frunzărind ici şi colo, lăsând să treacă timpul, ca să le dea femeilor cele câteva secunde necesare pentru a-şi adapta gândirea la faptul absolut firesc, banal, că el va începe să citească. Mai aşteptă o clipă. Apoi aşeză cartea pe iarbă, cu marginea de sus pe piatră.

Cu curaj, deschise cartea la semn – o foaie de blocnotes. Pentru gardiene, scrisoarea trebuia să arate exact ca

mulţimea de bucăţi de hârtie pe care le folosise în ultimele luni pentru scris. Şi, ceea ce era mai important, era albă.

În ciuda hotărârii sale de a încheia acest prizonierat intolerabil, nu avea de fapt nimic de comunicat autorităţilor locale. Până când afla ce ascundea această îndelungă afacere blestemată, problema era a lui. Odată afară, o putea aborda în maniera sa personală. Se simţea absolut capabil s-o facă.

La dreapta lui se produse o oarecare mişcare. Pendrake nu ridică privirile, dar inima i se crispă. Cele două femei de la care aşteptase un minimum de amestec începeau acum să dea semne de viaţă. Ce noroc al naibii!

Dar nu mai putea aştepta. Degetele lui atinseră misiva albă. Transpirând, o împinse peste marginea cărţii direct pe piatră. Foaia, de care era prins un elastic, nu avea nevoie decât să fie trecută peste piatră.

Cu un strigăt – ca să le sperie pe femei – sări în picioare, şi cu toată forţa, aruncă piatra cu încărcătura sa albă care fâlfâia.

Nu avu timp să-şi recapete echilibrul ca să se protejeze. Două trupuri îl izbiră simultan din unghiuri diferite, aruncându-l la o distanţă de trei metri. Pendrake rămase întins acolo unde căzuse, ameţit de lovitură, dar conştient de faptul că nu era rănit. O auzi pe conducătoare, femeia masivă care stătuse în faţa lui, strigând nişte comenzi:

— Caria, Marian, Jane, luaţi jeepurile, izolaţi copiii de oraş… Repede, Rhoda! La poartă, deschide-o! Nancy, tu şi cu mine escaladăm gardul, urmărim băieţii şi căutăm scrisoarea. Olive, tu rămâi aici cu domnul Pendrake.

Pendrake auzi răpăitul dezordonat al paşilor făcuţi de femeile care executau ordinele. Aşteaptă! Dă-le timp. Dă-i lui Nancy şi şefei ocazia să treacă gardul. Apoi, faza a doua…

După vreo două minute, începu să geamă. Se aşeză în capul oaselor. O văzu pe femeie pândindu-l. Olive era o

femeie frumoasă, dar cu oase cam mari şi buze subţiri. Se apropie de el.

— Aveţi nevoie de ajutor, domnule Pendrake?

Domnule Pendrake! Oamenii ăştia, cu solicitudinea lor politicoasă, îl scoteau din minţi. El era reţinut ilegal, însă toate se făceau cu binişorul. Dar dacă-i era dat să scape vreodată, acum sosise momentul. Trucul pentru a le îndepărta pe gardiene nu va mai putea fi repetat. Pendrake se strădui să se ridice într-un genunchi. Apoi, îngenuncheat, scutură din cap ca şi cum ar fi fost ameţit. Mormăi, într-un târziu:

— Dă-mi mâna.

Nu contase prea mult pe ajutorul femeii, deşi chiar şi gestul acesta ar fi fost posibil, având în vedere atitudinea binevoitoare a tuturor.

Dar Olive îl ajută. Veni lângă el şi dădu să se aplece. Atunci Pendrake ţâşni în sus. Lovi fără nici un fel de milă. Femeile acestea, cu puştile şi neîndurarea lor, şi-o căutau cu lumânarea. Un fulgerător un-doi, un-doi la maxilar şi lupta se încheie din prima rundă.

Olive căzu în patru labe, ca un căţel. Uitând de sine, de parcă ar fi atacat un bărbat, Pendrake se aruncă peste ea, răsturnând-o. Rapid, scoase din buzunar unul dintre căluşurile pe care le pregătise. Îi trebui vreun minut ca să i-l fixeze.

Mai degajat acum, dar fără a-şi risipi forţele, Pendrake îşi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi desfăşură fâşia de pânză din jurul taliei. Femeia se mişcă slab; începu s-o lege.

Aceasta îi luă ceva mai mult de trei minute. Se ridică tremurând, dar calm. Nu-i mai aruncă nici o privire prizonierei sale, ci se îndreptă, ţinându-se o vreme paralel cu gardul. Într-un târziu trecu printre copaci scrutând teritoriul din spatele gardului care era aşa cum şi-l amintea: dens împădurit. Satisfăcut, Pendrake se apropie de gard şi începu să-l escaladeze. După cum descoperise la prima sa

tentativă, în urmă cu peste două luni, gardul nu era greu de escaladat. Era aproape ca şi căţăratul pe frânghie.

Ajunse în vârf, nerăbdător deja, şi se săltă peste capetele de suliţă ale gardului. După aceea îşi dădu seama că fusese prea nerăbdător.

Alunecă.

Apoi comise o a doua greşeală: o greşeală instinctivă, datorită încercării orbeşti de a se salva. În cădere, una dintre suliţele gardului i se înfipsese în antebraţul drept, chiar sub cot. Rămase agăţat, cu braţul prins în vergeaua ascuţită, ca într-un cârlig de măcelărie. Durerea îl izbi, urlând prin trupul său, iar ceva cald, sărat şi vâscos îl stropi în gură şi în ochi; apoi o groază ameţitoare îl aruncă în întuneric.

Doar pentru câteva secunde… Atâta.

Îşi reveni. Căută să-şi schimbe poziţia şi redresarea i se păru un miracol. A fost, de altfel, primul lucru pe care-l constată Pendrake, dincolo de tirania sfâşietoare a durerii. Apoi gândul… Se înălţă, centimetru cu centimetru, încordându-şi braţul stâng, încercând simultan să-şi scoată antebraţul drept din furca aceea întunecată care-l străpunsese.

Se ridica…! Reuşise! Pendulând uşor prin aer, căzu de la şase metri pe sol.

Aterizã dur. Muşchii trupului său păreau corzi întinse prin care vibra durerea aceea surdă, continuă, fără posibilitatea de a ceda. Şocul produs în urma impactului cu terenul fusese năprasnic. Ajunse cu greu în picioare, se rostogoli la pământ, se târî, se ambiţionă să meargă din nou, clătinându-se, ca un animal lipsit de puteri, hăituit, având un singur impuls în trupul aproape strivit: Să fugă, să plece de acolo…! Vor veni, vor scotoci… Pleacă! Fugi!

Până la râu, nici un alt gând conştient nu-l mai ajunse pe Pendrake. Apa era călduţă, la temperatura toamnei blânde, îi alină buzele ce-i ardeau şi îi readuse privirea normală în ochii febrili. Îşi spălă faţa, apoi îşi eliberă braţul din mâneca

hainei şi-şi curăţă rana. Apa se înroşi. Sângele gâlgâia şi bolborosea atât de puternic, încât se clătină, aruncându-se la timp, pe spate, în iarba de pe mal.

Nu avea idee cât timp a rămas întins acolo. În cele din urmă se gândi: „Ori te bandajezi, ori mori!” Cu un efort de voinţă şi forţă, îşi rupse mâneca umedă şi însângerată a cămăşii şi o înfăşură de câteva ori în jurul braţului, deasupra cotului. O răsuci strâns cu capătul unei crengi tari, atât de strâns, încât îl dureau muşchii. Sângele se opri.

Clătinându-se, se ridică şi porni de-a lungul râului. Aceasta fusese intenţia lui iniţială, acum trupul său îşi amintea. Era mai uşor să urmezi o cale dinainte stabilită decât să descoperi una nouă. Timpul trecea. Când anume înţelesese că nu se putea duce direct la bancă, n-a mai ştiut după aceea. Dar undeva pe drum întâlnise pe cineva şi-i spusese:

— M-am rănit la braţ! Unde locuieşte cel mai apropiat doctor?

Probabil că primise şi răspunsul. Căci după o altă bucată nelămurită de vreme se deplasa pe o stradă străjuită de copaci cu frunzişul rar, de toamnă. Îşi dădu seama că din când în când căuta o plăcuţă cu un nume pe ea. Braţul îi amorţise de mult. Atârna şi se bălăbănea în mers, dar ca pendularea unui obiect neînsufleţit.

Se simţea din ce în ce mai lipsit de puteri, iar slăbiciunea îl apăsa tot mai greu. Atingea mereu pansamentul, ca să se asigure că nu se desfăcuse, permiţând sângelui care-i mai rămăsese să curgă. Apoi urcă nişte trepte în genunchi.

— Doamne! auzi un glas bărbătesc. Asta ce mai e?

O voce pătrundea din când în când până la el; apoi mergea cu o maşină şi aceeaşi voce îl mustra şi-l apostrofa.

— Eşti un nătărău, oricine-ai fi. Ai ţinut garoul cel puţin o oră. Nu ştiai că garoul trebuie desfăcut din sfert în sfert de oră, ca să laşi sângele să circule? Braţul are nevoie de sânge ca să trăiască. Acum nu mai există altă soluţie decât amputarea!

TREZIT BRUSC, Pendrake întoarse capul ca să examineze cu tristeţe ciotul braţului său. Umărul îi era ridicat într-un fel de eşarfă din plasă, iar braţul era gol, se putea vedea bine. O lampă infraroşie îl inunda cu radiaţii termice, iar ciotul era comod şi confortabil, deloc dureros.

Nu sângera şi ceva creştea din el, răsucit, roz, cărnos, semăna cu partea ruptă a braţului său rănit, care, pentru un motiv oarecare, nu fusese amputat. Apoi văzu că avea chiar şi o formă.

Nu-şi putea desprinde privirea de la braţ. Îl străfulgeră amintirea unui dosar militar în care se spunea: „Amputarea braţului ca urmare a…”

Adormi, în timp ce încerca să dezlege enigma.

În depărtare, o voce de bărbat rostea:

— Nu încape îndoială, în locul celui amputat creşte un braţ nou. Am mai intervenit şi noi… Da, chirurgical. Dar, i-am spus şi lui Pentry, al naibii să fiu, că ceea ce creşte este atât de sănătos, încât nu are nevoie nici măcar de îngrijiri medicale. Nu-şi va recăpăta cunoştinţa decât peste câteva zile. Şocul, ştiţi.

Vocea se îndepărtă, apoi reveni:

— Totipotent… celule totipotente. Am ştiut dintotdeauna că fiecare celulă umană poartă în sine, latent, forma întregului corp. Cândva, în trecutul îndepărtat, trupul folosea, pare-se, calea cea mai simplă: aceea de a repara ţesuturile deteriorate.

Apoi pauză. Pendrake avu impresia clară că cineva îşi freca mâinile cu satisfacţie. Vocea unui al doilea bărbat murmură ceva neclar, apoi prima voce continuă:

— Nu avem încă indicii asupra identităţii sale. Doctorul Philipson, cel care l-a adus aici, nu l-a mai văzut înainte. Desigur că o mulţime de oameni din Big Town şi din Middle City locuiesc în districtul Alcina dar… Nu, nu vom face publicitate. Vreau să mai urmărim evoluţia braţului. Da, vă voi suna…

Cealaltă voce adăugă ceva nedesluşit, apoi se auzi o uşă închizându-se.

Somnul veni ca un val liniştitor de uitare.

Când se trezi din nou, nu mai ştia cine este.

Îşi dădu seama de aceasta când o soră, văzând că se trezise, chemă doctorul. Doctorul intră urmat de o a doua soră, care ţinea în mână un carnet de notiţe. Doctorul se aşeză şi grăi vesel:

— Ei, şi-acum, domnule, care este numele dumneavoastră?

Bărbatul din pat îl privi intrigat:

— Ce?

O parte din voioşie îl părăsi pe celălalt. Vocea îi era deja schimbată când rosti rar:

— Cum ţi se spune? Ştii… numele?

Fiinţa fără nume din pat era liniştită. Nu întâmpina nici o dificultate în înţelegerea conceptului. Fără să-şi facă probleme cum de reuşea să înţeleagă, îşi dădea bine seama că omul din faţa sa este doctorul James Trevor şi că acesta trebuie să fi fost un nume. În fine, scutură din cap.

— Încearcă! îl îndemnă omul. Încearcă să-ţi aminteşti!

O picătură de transpiraţie se prelinse pe faţa lui Pendrake. Simţi tensiunea unui efort enorm adunându-se în întreg trupul său suplu şi puternic, şi brusc fu scuturat de o durere crâncenă în braţ. Era vag conştient de silueta albă şi scrobită a surorii care-l îngrijea, de prezenţa celeilalte surori, care se aşezase pregătită să noteze în caiet, precum şi de noaptea întunecată de afară.

Îşi alungă cu un efort durerea şi cu întreaga putere a minţii sale se concentră pentru a străpunge plasa pe care nişte imagini şterse şi disparate o aşezaseră ca pe un nor peste memoria sa. Apăreau tablouri vagi, gânduri lipsite de formă şi amintiri îndepărtate ale unor zile nebuloase. Nu erau amintiri, ci amintiri despre alte amintiri. Se găsea izolat pe o insulă micuţă, formată din impresii de moment, iar înfricoşătorul ocean de uitare din jur se apropia, se înghesuia tot mai puternic, cu fiecare minut, cu fiecare

secundă. Trăgând o gură de aer, diminuă presiunea pe care efortul şi solicitarea o produseseră în interiorul său. Neajutorat, îl privi pe doctor.

— Inutil, făcu el simplu. Parcă este ceva despre un gard din fier şi… în ce oraş suntem? Poate mă ajută denumirea oraşului.

— Middle City, îl lămuri amabil doctorul.

Ochii săi căprui îl urmăreau curioşi pe Pendrake. Dar acesta clătină din cap.

— Dar Big Town, nu-ţi spune nimic? întrebă doctorul. Este un oraş aflat la vreo patruzeci de mile de aici. Doctorul Philipson te-a adus la Middle City de la Alcina, deoarece cunoaşte spitalele de aici. Repetă încetişor: Big Town!

Pentru o clipă, lui Pendrake i se păru ceva familiar. Apoi clătină din cap. Deodată se opri, îi venise o idee.

— Doctore, cum de pot folosi limbajul, când toate celelalte sunt atât de îndepărtate?

Doctorul se holbă încruntat la el:

— Peste câteva zile nu vei mai fi în stare să vorbeşti dacă nu citeşti şi nu vorbeşti minut de minut, pentru a-ţi menţine vii aceste reflexe.

Îşi dădu seama că doctorul se întorsese spre cele două surori.

— Vreau un raport complet, detaliat şi dactilografiat, asupra istoriei cazului acestui pacient, atât cât o cunoaştem noi. Aduceţi şi un radio, şi… – se răsuci spre pat cu un zâmbet lipsit de veselie – dumneata ţine-l aprins. Ascultă măcar muzică uşoară dacă nu vorbeşte nimeni. Şi atunci când nu dormi şi nu asculţi radio, citeşte, citeşte cu voce tare.

— Şi dacă nu o fac? Îşi simţea buzele uscate ca cenuşa.

De ce trebuie să fac toate astea?

Vocea doctorului era gravă.

— Pentru că dacă nu le faci, creierul tău va deveni exact la fel de gol ca cel al unui nou-născut. Ar mai putea exista… şi alte reacţii, dar nu ştim care. Ştim doar că îţi uiţi trecutul

cu o viteză alarmantă. Se presupune că celulele obişnuite din trupul şi creierul uman sunt supuse unui proces continuu de uzură şi regenerare. În fiecare oră, în fiecare zi, miliarde de celule ale memoriei noastre se regenerează. În acest proces se pare că micile unde de memorie stocate electric nu se deteriorează. Înlocuirea ţesuturilor duce, în timp, la diminuarea memoriei, fără-ndoială. Acum, la dumneata lucrurile stau invers. În momentul de faţă posezi celule totipotente. În loc să fie reparate, celulele braţului dumitale au fost înlocuite cu celule noi, sănătoase. Dar aceste celule noi nu conţin amintirile acumulate de cele vechi, căci, aparent, memoria nu este ereditară. Chiar dacă-şi amintesc, nu există mecanismul pentru transmiterea memoriei. Dumneata ai, aşadar, celule potenţial capabile să stocheze memorie, ca şi cele vechi, dar tot ce poţi stoca în ele înainte de a fi înlocuite de altele noi sunt impresiile pe care le dobândeşte mintea ta o perioadă de o săptămână, poate ceva mai mult. Procesul de totipotenţă declanşat în braţ se pare că s-a răspândit în întreg organismul dumitale. Surprinzător este faptul că este atât de complet, căci încercările de laborator efectuate pe viermi au dovedit că reflexele condiţionate sunt transmise la fel ca părţile regenerate ale organismului lor. Putem presupune că memoria va lăsa deci nişte urme. Dar este evident că în afară de cuvinte şi acţiuni simple, dobândite, restul se pierde, dincolo de nivelul utilităţii.

— Dar ce voi face în viitor? întrebă Pendrake uluit.

— Am trimis amprentele dumitale la Washington, îl linişti doctorul. Odată stabilită identitatea dumitale, putem elabora un program coerent de reeducare, bazat pe realitate. Între timp, fă cum ţi-am spus.

Pendrake îl studie pe doctor, cu un sentiment de nelinişte, de interes şi chiar puţină simpatie. „Dar pe el îl interesează mai mult fenomenul decât omul”, gândi Pendrake.

Totuşi, simţea undeva, în adâncul trupului, că situaţia nu era chiar atât de rea precum anticipase doctorul şi că,

odată încheiat procesul de creştere, se va instala o condiţie de normalitate.

NOUL-VENIT ROSTI:

— Eu sunt doctorul Coro, domnule Smith. Sunt psiholog şi aş dori să vă supun unor teste. Aveţi ceva împotrivă?

Omul lipsit de nume, din pat, îl privea pe noul-venit cu ochi strălucitori. Recunoştea că e tratat ca un copil, dar aceasta nu-l deranja. Mai ghici, cu felul său propriu de a şti, că majoritatea testelor nu vor funcţiona asupra sa – de ce, nu-i era prea limpede şi nici nu-i veni în minte să se întrebe de unde ştia.

Dar nu spuse nimic, privea doar la psihologul care, pur şi simplu, considerase că răspunsul va fi pozitiv, pentru că puse nişte hârtii pe măsuţa de lângă pat, trase un scaun şi se aşeză. Era un tip îndesat, cu un fel de a fi ferm şi prietenos, care-i explică răbdător că vorbise cu doctorul, iar acesta, la rândul său, „crede că este bine pentru noi toţi să ştim ce se petrece în creierul dumitale. Te deranjează?”.

Pendrake tăcu din nou. Valul de gândire şi simţăminte care emana de la doctorul Coro pur şi simplu nu permitea alt răspuns, decât cel afirmativ. Pendrake nu opuse rezistenţă. Aştepta.

Doctorul Coro prinse o foaie de hârtie în clema suportului pe care-l adusese şi i-l înmână lui Pendrake împreună cu un creion.

— Acesta este un labirint, îi explică el. Acum, ia creionul, aşează vârful pe săgeată, după care vreau să găseşti ieşirea din labirint şi s-o marchezi cu o linie.

Examinând figura, Pendrake văzu ieşirea şi desenă o linie care ducea afară. Îi dădu înapoi suportul psihologului, care îl privi surprins, dar îl puse la loc fără să spună nimic.

Apoi îi dădu lui Pendrake o foaie cu peste o mie de pătrate micuţe, aranjate două câte două, unele deasupra altora. Fiecare set era numerotat. Erau cinci sute nouăzeci şi patru de seturi. Doctorul Coro spuse:

— Îţi voi citi câte o afirmaţie pentru fiecare din acele numere. Dacă afirmaţia ţi se potriveşte, adică dacă este corectă pentru tine, marchează pătratul de deasupra cu un X. Dacă este falsă, marchează un X în pătratul de jos. Afirmaţia pentru numărul unu este: „Aş vrea să fiu bibliotecar.” Este adevărat sau fals?

— Fals.

— Numărul doi, reluă psihologul, este: „îmi plac revistele de mecanică!” Adevărat, sau nu?

Pendrake marcă cu X pătratul „fals” dar nu spuse nimic. Ridicând privirea, îl văzu pe doctorul Coro studiindu-l. Omul continuă răbdător.

— Hai să vedem, vreau să ştiu dacă înţelegi bine testul. Ia spune-mi, de ce nu vrei să devii bibliotecar?

— Mi-au dat nişte cărţi aici, răspunse Pendrake. Cuvintele schimonosesc toate adevărurile pe care le văd în lume şi la oamenii din jurul meu. Aşa că de ce să cred în cărţi? Apoi, asta-i o ocupaţie pentru femei.

Psihologul deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi păru să se răzgândească. După o clipă de gândire rosti:

— Dar nu acelaşi lucru este valabil şi pentru revistele de mecanică. Ele descriu procese mecanice şi totuşi ai marcat negativ. De ce?

— Am un set de cărţi de mecanică pe raftul de colo, făcu Pendrake, indicând cărţile cu braţul stâng. Sunt elementare, îţi explică nişte lucruri care sunt evidente.

— Înţeleg, spuse doctorul Coro. Dar părea cam neconvins. Ezită puţin, apoi adăugă: Dacă ţi-aş da de lucru, ceva de construit, bunăoară, cum ai proceda?

— Ce să construiesc? întrebă Pendrake, interesat.

Doctorul Coro băgă mâna în servietă şi scoase de acolo o cutie dreptunghiulară. Apropiindu-se de pat răsturnă conţinutul pe pătură. Erau mai multe forme verzi din plastic, de diferite mărimi.

Psihologul îi explică:

— Aici sunt douăzeci şi şapte de bucăţi şi nu există decât un singur fel de a construi un cub. Ia încearcă.

Pendrake răsfiră bucăţile pe pat ca să le poată vedea mai bine. Apoi, fără nici o pauză, le aranjă astfel încât să se întrepătrundă şi să formeze un cub perfect. Totul dură cam treizeci de secunde. Îi întinse obiectul doctorului Coro.

Psihologul spuse cu o voce tensionată:

— Cum ai reuşit?

Pendrake ezită; uitase deja. Spuse, scuzându-se parcă:

— Desfă-l şi lasă-mă să-l fac încă o dată. De data aceasta voi fi atent la metodă.

În tăcere, doctorul Coro răsfiră piesele pe pat. După douăzeci de secunde Pendrake îi dădu cubul şi adăugă:

— Este mult mai simplu decât felul în care sunt construiţi atomii şi electronii, nu este o problemă. Aceste piese sunt făcute să se potrivească una cu alta, aşa că nu ai decât să observi care se potriveşte cu care. Nu eşti limitat la asamblare decât de viteza mâinii.

Psihologul înghiţi în gol, dar întrebă ferm:

— Ce vrei să spui prin „cum sunt construiţi atomii şi electronii”?

— Ei sunt ca o reţea de miliarde de biluţe strălucitoare, începu Pendrake. Apoi tăcu, încruntat. Nu este o imagine bună căci nu-ţi explică ce se întâmplă de fapt. Gândeşte-te la pupitrul acela, la care eşti aşezat. Când infiltrez zona în care picioarele iau contact cu podeaua, constat un fenomen interesant.

— Infiltrezi? exclamă uluit doctorul Coro.

Şi astfel continuă tot testul. Peste vreo patru ore, când intră doctorul Trevor, fu întâmpinat de tânărul psiholog alb ca varul la faţă:

— Îmi pare rău, dar testele pe care le-am adus cu mine nu sunt potrivite pentru ceea ce avem aici. Conform testelor, coeficientul său de inteligenţă este de cinci sute; este ori complet nebun, ori perfect sănătos la minte, şi are un nivel de percepere a relaţiilor spaţiale care pare să funcţioneze

la nivelul ESP. Voi evalua situaţia şi voi reveni peste câteva zile.

Medicul spuse că testele trebuie efectuate în timp ce creşterea regenerativă este în curs de desfăşurare, deoarece întreaga structură celulară părea că se găseşte într-o stare de extremă excitaţie. Şi prezise că atunci când creşterea va fi încheiată, „adică peste vreo câteva zile”, se va produce „întoarcerea la normalitate”.

— Iar atunci, continuă acesta, vom descoperi probabil în el o persoană mediocră, căreia trebuie să i se explice tot ce nu a adus cu el din ultimele sale minute de fiinţă totipotentă.

Doctorul scoase o scrisoare din buzunar. I-o dădu colegului său, care o citi şi i-o înapoie.

— Aşadar numele său este Pendrake, remarcă doctorul Coro.

Celălalt aprobă din cap.

— Îi voi scrie nevesti-sii imediat ce creşterea se va fi încheiat. La urma urmei, cel mai bun lucru pentru el, după ce se va însănătoşi, va fi să fie dat pe mâinile cuiva care-l cunoaşte.

Din pat, Pendrake întrebă:

— Care spui că este numele meu adevărat?

Cei doi se întoarseră privindu-l surprinşi. Se comportaseră de parcă s-ar fi aflat în prezenţa unui obiect, sau cel puţin a unei fiinţe lipsite de raţiune. Iar acum, ca un copil precoce, fiinţa cerea să fie băgată în seamă.

Doctorul Trevor ezită, apoi răspunse:

— James Pendrake. Numele ţi se pare cunoscut?

Nu i se părea.

— Repetă-l mereu, îl sfătui doctorul, până te obişnuieşti cu el.

— Aceasta este soţia ta, doamna Eleanor Pendrake, îl atenţionă doctorul, mulţumit.

Pendrake fusese anunţat dinainte de sosirea ei, iar acum examina plin de legitimă curiozitate femeia suplă, arătoasă şi tânără care stătea lângă uşă.

Nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată, dar femeia veni repede lângă el, îl îmbrăţişă şi-l sărută pe buze. Apoi se îndepărtă puţin:

— El este, confirmă ea, cu tonul cuiva care tocmai şi-a recâştigat libertatea după ani de închisoare.

Îi aruncă doctorului o privire plină de recunoştinţă.

— Mulţumesc pentru că ne-aţi reunit. Când putem să-l luăm acasă?

— Astăzi, veni răspunsul. Dacă i se va acorda îngrijirea medicală adecvată, cel mai bun loc pentru refacerea sa – şi ezită puţin – pentru reconstituirea memoriei sale, este în căminul lui propriu. Şi nu vă faceţi griji, nu vom face publicitate. Voi vorbi cu doctorul dumneavoastră. După cum probabil ştiţi, asociaţia medicilor nu agreează publicarea prematură a unor date asupra cazurilor. Vom întocmi un studiu asupra însănătoşirii soţului dumneavoastră, dar nu vom publica nimic înainte de trei, patru, ba chiar cinci ani de acum încolo.

Niciodată, în acea perioadă, Pendrake nu şi-a revenit până la „normal”. Ceva din abilitatea lui totuşi s-a păstrat. Dar nu mai era o atitudine absolut autoprotectoare. Pe când înainte nu făcea decât să se uite la oameni şi lucruri, neinteresându-l de fapt nimic, acum tânjea după tot felul de date. Cărţile şi informaţiile pe care le conţineau deveniră importante.

Curând, în casa lor din Crescentville, mintea sa începu să fie subtil îndrumată într-o direcţie greşită. Eleanor proceda într-un mod foarte feminin, neputându-se abţine să nu răstălmăcească faptele din cursul lungii lor separări. Deoarece aceasta necesita şi o modificare a multor întâmplări personale, ea îşi construi curând o idee fantezistă despre teribila iubire ce înconjura trecutul lor.

Eleanor îi povesti cum găsise el maşinăria, şi despre vizita lor la zgârie-nori şi cum petrecuse ea o vreme într-o colonie agricolă pe Venus.

— Ei se consideră idealişti. Se laudă că nu doresc defel ca nebunia de pe Pământ să fie dusă spre alte planete. Însă m-au ţinut acolo fără soţul meu. Eram unica femeie singură, îşi arătă ea indignarea.

— Dar eu unde eram? întrebă Pendrake uluit.

Era seara târziu şi se pregăteau de culcare când avu loc această discuţie. Eleanor nu mai spuse nimic până nu se îmbrăcă în cămaşa de noapte, apoi continuă cu o voce necăjită:

— A apărut o întâmplare neprevăzută, foarte gravă, şi deoarece trupul tău fusese expus energiilor motoarelor lor spaţiale, iar sângele tău are o grupă sanguină rară, te-au folosit în această situaţie. N-am înţeles niciodată, dar nu le port pică, pentru că aceasta a permis ca braţul tău să crească din nou. Nu-mi pot imagina cum ai scăpat de ei, dar te-am găsit acolo, la spital.

Mai târziu, ascultând respiraţia ei liniştită, Pendrake evaluă noile informaţii pe care le deţinea despre sine. Erau foarte puţine şi se simţea complet expus şi vulnerabil. Căci aceşti oameni care încercaseră în secret să colonizeze alte planete ştiau, fără îndoială, că domiciliul său stabil era la Crescentville. Dovada: o transportaseră pe Eleanor pe Pământ şi o aduseseră acasă.

Ei ştiau – dar el, nu.

Înainte ca mintea lui să fi cedat somnului, se hotărâse. Nu putea accepta să rămână în acest spaţiu gol.

Trebuia să afle adevărul…

PENDRAKE IEŞI pe sub arcada prăvăliei în Fiftieth Street – şi se opri brusc.

Cele două turnuri gemene se aflau exact peste drum, aşa cum spusese Eleanor. I se părură vag familiare, ca şi cum memoria l-ar fi îmboldit. Dar alungă această fantezie. Accepta că ceea ce ştia despre el era exact ce i se spusese, nimic mai mult.

Totuşi, după o clipă, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Eleanor îi spusese: „Are o firmă mare pe care scrie:

Proiectul de amenajare Cyrus Lambton.”

Acum, firma dispăruse.

Ridicând din sprâncene, traversă strada şi se uită pe fereastră. Dar avizierul – care decorase atât de frumos interiorul, oferind detalii precise, în cuvinte alese cu grijă, eventualilor emigranţi – dispăruse de asemenea.

În spatele geamului, dar la oarecare distanţă, observă o femeie aşezată în faţa unui birou. El o vedea din spate, dar presupuse că era Mona Grayson, fiica celui care inventase motorul.

Pendrake împinse uşa şi pătrunse înăuntru. Venise, oricum, pentru o discuţie cu doctorul Grayson şi dorea ca aceasta să aibă loc.

— Şe toriţi?

Accentul german puternic avu efectul unei lovituri. Pendrake ezită puţin; cu paşi şovăitori trecu în partea din faţă a biroului. Se uită curios la femeie.

Un chip banal, greoi, păr închis la culoare, ochii întunecaţi, însă, după o clipă, însăşi grosolănia înfăţişării şi engleza ei guturală şi stricată avură darul să-i liniştească nervii tensionaţi.

Se străduia să-şi potolească sentimentul de neplăcere. La urma urmei, văzuse o mulţime de oameni de ştiinţă refugiaţi împreună cu familiile lor. După câte ştia el, doamna aparţinea unei astfel de familii. O întrebă:

— Doctorul Grayson este aici?

— Numele tumne'ostră?

Pendrake se crispă.

— Pendrake, rosti el înciudat. Jim Pendrake.

— Te unte?

Pendrake arătă înspăimântat spre uşa închisă care ducea către celălalt turn.

— Este aici?

— Fă foi transmite numele tacă spuneţi la mine de unte feniţi. Domnul Birdman esplică totul.

— Domnul… cine?

— Un moment und eu chem la el.

Pendrake se tensionă. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi putea da seama ce anume. Şi această caricatură de la informaţii, care parcă venea dintr-o operă bufă, cu siguranţă înrăutăţea situaţia. Pentru un motiv oarecare, Grayson şi ceilalţi renunţaseră să mai folosească cele două blocuri turn drept centru al activităţii interplanetare, aşa că un grup de germani preluaseră clădirea. Ridică ochii, hotărât.

— Lăsaţi, nu mai chemaţi pe nimeni. Văd că am greşit. Eu…

Se opri, închise ochii, apoi îi deschise din nou. Pistolul cu mâner din sidef tot mai era aţintit spre el pe deasupra biroului.

— Tacă mişti, eu puşc la tine cu pistol silenţios.

Un bărbat deşirat apăru în scenă. Avea părul nisipiu şi pistrui. Ochii săi îl măsurară repede pe Pendrake după care articulă blând, într-o americană obişnuită.

— Bună treabă, Lena. Începusem să cred că prinsesem toate iţele şi iată că mai apare ceva. Îl aruncăm într-un costum spaţial şi-l trimitem cu camionul spre câmpul A. Acolo trebuie să sosească un avion peste jumătate de oră. Putem să-l interogăm mai târziu. Desigur că are o soţie şi prieteni.

Călătoria, oribilă, se încheie peste o oră. Scoaseră dispozitivele care închideau costumul lui Pendrake. Se ridică, ameţit, în picioare. Văzu o casă şi alte clădiri. Printre ele se afla un avion de mici dimensiuni, cu aspect de turboreactor.

Unul dintre paznici îi făcu semn cu arma:

— Hai, urcă-te o dată!

În avion se aflau trei bărbaţi. Erau îmbrăcaţi cu acelaşi tip de costum din plastic – pe care acum îl purta şi Pendrake. Rămaseră tăcuţi în timp ce se uitau la prizonierul împins la bord. Unul îi arătă cu mâna unde să ia loc. Scaunul se găsea nu departe de pilot.

Individul de la pupitrul de comandă apăsă o manetă. Avionul începu să ruleze pe pista cenuşie, ridicându-se apoi în aer într-o linişte impresionantă. Silenţiozitatea extremă a acestei mişcări, a decolării, viteza ascensională a aparatului, toate demonstrau că motorul trebuie să fi fost de o redutabilă performanţă, semănând aproape perfect cu ceea ce căuta Pendrake. Eleanor îi descrisese fenomenul. Acesta nu putea fi decât un motor Grayson.

Cerul deveni alarmant de repede albastru închis. Soarele îşi pierdu rotunjimea, transformându-se într-un nucleu de foc mistuitor, fără formă, în acel univers întunecos.

În spate se ivi Pământul, cu marginile sale sferice, în faţă strălucea Luna în creştere.

Luminile telefonului se aprinseră. Imediat urmă semnalul, un semnal familiar. Birdman ridică receptorul, simţind un gol în stomac – aşa cum i se întâmpla întotdeauna când recepţiona acest apel.

— Birdman la telefon, Excelenţă!

Vocea rece de la celălalt capăt răspunse:

— Vei fi mulţumit să afli că numai după trei zile am obţinut toate datele asupra subiectului Pendrake. După cum ştii, este absolut necesar să identificăm şi să interogăm toate persoanele care-ar putea să aibă cunoştinţă de motorul lui Grayson, iar în privinţa noastră nu trebuie să existe nici cea mai mică suspiciune. Ai grijă ca doamna Pendrake să fie răpită şi dusă pe Lună. Forţeaz-o să scrie o notă către servitori, explicându-le că se duce undeva cu soţul ei şi va lipsi o vreme.

— Nu vreţi s-o… eliminăm?

— Pe Lună nu este necesar. Acolo sunt prea puţine femei, după cum bine ştii. Spune-i că are la dispoziţie maximum treizeci de zile ca să-şi aleagă un soţ dintre personalul permanent de acolo.

Lumina ceţoasă se stinse. Slăbănogul Birdman se scutură ca un animal ieşit dintr-un canal de scurgere. Se îndreptă repede spre unul dintre colţurile încăperii unde se afla un

dulăpior, care se deschise automat la atingerea degetelor lui. Înăuntru străluceau sticle de băutură. Aproape fără să le privească, înşfăcă una, îşi turnă un pahar din licoarea de culoarea ambrei şi-l dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

Se cutremură în timp ce lichidul se răspândea în trupul său, apoi se întoarse încet spre birou. Ciudat, cât de mult îl afecta întotdeauna sunetul acelei voci.

Dar execută toate ordinele pe care le primise.

STĂTEA ÎNTINS ÎN ÎNTUNERIC.

Pendrake se încruntă. Îşi aminti lupta cu cei trei germani – proştii, nu-l consideraseră periculos! – apoi aselenizarea…

Nu prevăzuse impactul. Dar lucrurile evoluaseră rapid şi până la urmă nu-i mai rămăsese destul timp să afle exact cum funcţionează dispozitivele germane de manevrare a vehiculului spaţial.

Da, impactul şi cele ce îl precedaseră erau destul de limpezi. Dar pe el îl intriga întunericul.

Era negru ca smoala şi spaţiul nu fusese aşa. Spaţiul fusese o cortină de catifea bătută în briliante scânteietoare. Iar soarele strălucea şi străpungea hublourile vehiculului în zboru-i poticnit – era beznă, dar nu semăna cu cea de acum.

Pendrake era uluit. Încercă să-şi mişte braţul.

Reuşi cu greu, ca şi cum ar fi fost înconjurat de nisipuri mişcătoare. Sau îngropat în nisip.

Mintea sa făcu un salt – uluitoarea concluzie îl copleşea. Piatră ponce pulverizată! Zăcea într-o mare de pudră de piatră, undeva pe acea parte a Lunii care era ascunsă pe vecie Pământului, şi nu avea decât să…

Ieşi brusc din închisoarea de pulbere şi începu să clipească spre strălucirea soarelui. Inima aproape că i se opri. Se afla într-un imens deşert. În stânga sa, la vreo nouăzeci de metri, se ivea din nisip o aripă de avion. În dreapta, la vreo cinci sute de metri, se afla o creastă lungă şi joasă de după care cădeau oblic razele solare, producând umbre dense.

Restul era numai deşert. Cât putea vedea cu ochii se întindea marea moartă din pulbere de piatră ponce. Privirea lui Pendrake se reîntoarse spre aripa aceea, iar în gând îşi spuse apăsat: „Motorul!” Începu să alerge. Paşii îi erau şovăielnici şi se clătina, dar învăţă repede să-şi ţină echilibrul. Speranţa revenise. Căci avariile din structura supernavei nu contau. Aripile puteau fi smulse, corpul din metal putea fi contorsionat şi distrus. Dar atâta vreme cât motorul şi axul erau intacte şi fixate pe fuzelaj, avionul putea zbura.

Poziţia aproape verticală a aripii îl indusese în eroare. Desfăcu o placă din metal şi cu ajutorul ei săpă încrâncenat vreo jumătate de oră. Ajunse, în sfârşit, la capătul rupt al aripii.

Dedesubtul ei nu era nimic, nici avion, nici motor sau coadă, nimic, decât piatra ponce pulverizată.

Aripa se profila pe cer, ca o rămăşiţă mută a unui avion care făcuse cumva să scape de o parte din sine, după care dispăruse în eternitate. Dacă legile hazardului acţionau în vreun fel, atunci avionul şi motorul său vor zbura pentru totdeauna prin spaţiu.

Dar mai era totuşi o speranţă. Pendrake se îndreptă grăbit spre creastă. Pantele ei erau mai abrupte decât estimase şi erau îngropate în umbra densă. Privirea pătrundea cu greu, iar el aluneca mereu înapoi, praful afânat urmându-l în valuri. După minute întregi de efort, mai avea încă jumătate de parcurs din panta lungă de vreo şaptezeci de metri până în vârful dealului. Şi se făcea tot mai frig. La început, abia dacă-l simţise, dar curând se lăsă un ger muşcător care se lipea de piele şi începea să-i pătrundă insidios în oase. În câteva minute, întregul trup îi era amorţit, dinţii îi clănţăneau. Se gândi înţepenit de uluire: costumul, costumul acesta blestemat era probabil construit în aşa fel încât să distribuie uniform căldura teribilă a luminii solare directe, dar nu oferea nici o protecţie contra frigului.

Ajuns în vârful dealului, se opri şi stătu cu ochii închişi direct în bătaia nemiloasă a soarelui destul de coborât. Încet, încet, căldura începu să-i curgă din nou prin vene. Îşi aminti de speranţele sale şi începu să cerceteze îndelung împrejurimile cu o privire disperată. Dar avionul care-şi pierduse o aripă nu se prăbuşise pe aproape. Pe toată suprafaţa pe care o putea scruta el, marea aceea de piatră ponce era netedă, cu excepţia unor cratere care se înălţau foarte departe, ca nişte guri de vrăjitoare ce sugeau cerul.

Mersese deja în direcţia lor timp de vreo oră, ţinând încă strâns în mână „lopata" metalică, când îşi dădu brusc seama că soarele coborâse.

Se înnopta.

Iar el, un om singur, alerga din crater în crater, în timp ce un soare fantastic şi dogoritor cădea tot mai jos pe cerul mai întunecat decât bolţile de la miezul nopţii de pe Pământ. Vulcanii stinşi erau mici – cel mai mare nu avea decât două sute cincizeci de metri în diametru. Umbrele lungi, provenite de la razele înclinate ale soarelui, cădeau pe fundurile acelor cratere, astfel că Pendrake dispunea numai de reflexia luminii pe pereţi pentru a-şi da seama că şi aici oceanul de piatră ponce îşi întinsese valurile silenţioase şi lacome de praf.

Două… patru, cinci cratere şi încă nu se vedea nimic din ceea ce căuta el. Îl escaladă în acelaşi mod şi pe cel de-al şaselea, de pe latura însorită, după care privi aproape bolnav de încordare, în jos, spre umbrele negre ale găurii nu prea adânci ce se căsca în faţa lui. Piatră ponce, valuri zdrenţuite de lavă, grămezi proeminente de stânci, mai închise la culoare decât umbrele care le înghiţeau – totul era de-acum o imagine atât de obişnuită, încât ochii lui Pendrake le înregistrară pe toate şi se îndepărtară într-o disperare sumbră.

Privirea sa depăşise cu vreo treizeci de metri intrarea în peşteră, înainte de a-şi da seama că reuşise.

Se simţea ca la gurile raiului. Marginea craterului părea împărţită între întunecimea stropită cu lumini a spaţiului şi proeminenţele dure ale vulcanului mort. Începu să alerge. Soarele era o bulă de flăcări într-un cer de catifea. Părea că tremură, aproape de el, în dreapta – un ultim balans înainte de saltul în abis. Lumina arunca umbre care păreau mai lungi şi mai intense cu fiecare moment ce trecea, astfel că fiecare protuberanţă îşi avea propriul culcuş de întuneric.

Pendrake evită umbra. Aceasta era ca o fântână de gheaţă care-i amorţea picioarele. Costumul era prevăzut cu o lanternă, singurul obiect care-i fusese oferit de cei care-l prinseseră. O aprinse. Soarele arăta ca un sfert de roată cu spiţe, o formă arcuită de lumină stând dreaptă pe pământ, în stânga sa. Craterele păreau nişte protuberanţe în întuneric, un întuneric profund, ca de smoală, care-ţi scutura minţile. Pendrake se cutremură şi sări jos spre primul nivel al cavernei. În raza de lumină a lanternei de pe cască se vedea praful de piatră ponce.

Frigul înfiorător se năpusti asupra lui când se ghemui în cădere. Acum nu mai era suficientă mişcarea violentă, ca atunci când încă bătea spre el o parte a soarelui. Frigul îi măcina puterile. Scăpa mereu placa din mâna amorţită.

În cele din urmă se întinse ca un bătrân obosit în tranşeea nu prea adâncă pe care şi-o săpase în praf. Într-un acces frenetic de voinţă, începu să se acopere cu grijă. Cu un ultim efort împinse braţul prin stratul de praf şi stinse lanterna. Întins astfel, trupul său semăna cu un tort de gheaţă, iar obrajii îi erau ca nişte plăci argintate de ger.

Era convins că acela-i va fi mormântul.

Dar puterea vieţii era în el tenace şi rezistentă. Se încălzi. Gheaţa începu să-i părăsească mădularele, carnea începu să-i vibreze, mâna amorţită se aprinse de durere şi degetele se dezgheţară. Căldura propriului său trup umplu costumul – o senzaţie bogată, alinătoare. Nu se putea încălzi pe cât ar fi dorit. Temperatura era prea scăzută. După o vreme îşi dădu seama că, de fapt, a sta îngropat nu era o soluţie.

Trebuia să pătrundă-mai adânc, mult mai adânc în interiorul de smoală al Lunii.

Întins în mormântul său stingher din praf, Pendrake fu cuprins de un sentiment straniu, acela că el ştia ceva, că nu era totul pierdut, că mai avea o cale de ieşire. Mintea sa se agăţă de acest raţionament şi începu să-şi spună că, de fapt, se afla foarte aproape de baza secretă est-germană de pe Lună.

Mai mult ca sigur că şi germanii intraseră înăuntru. Acolo jos era mai cald. Frecarea dintre stânca semivâscoasă şi metale, produs al mişcărilor interne ale Lunii, crea probabil o temperatură mai ridicată, specială, menţinută acolo de praful cu efect izolator şi de stratul de lavă de la suprafaţă. Se mai punea, desigur, problema obţinerii hranei şi a apei, dar cu un motor perfect de navă spaţială ei puteau transporta orice doreau.

Pendrake se lupta acum să scape din acest mormânt şi îşi scoase restul gândurilor din minte. Ridicându-se în picioare, aprinse lumina lanternei şi începu să-şi croiască drum înspre interior.

Cărarea era cam întortocheată, ca şi cum peştera fusese odată coşul tubular al unui vulcan activ – acum deformat de alunecările scoarţei lunare. În jos, în jos, tot mai jos, Pendrake nu ţinu socoteala tuturor pauzelor în care se îngropă în praf pentru a se încălzi. Dormi de două ori; cât, nu ştia deloc. Putea să fi aţipit doar un minut sau să fi dormit ore în şir.

Peştera se afla în afara timpului. O lume nocturnă prin care pătrundea când şi când lumina lanternei sale, o rază subţiratică. Se arunca înverşunat în jos, adesea într-o cursă a morţii, după ce scruta puţin cu raza de lumină pericolele posibile. Din peştera principală se ramificau alte peşteri. În multe cazuri nu erau decât simple ramificaţii. Dar dacă apărea vreo posibilitate de confuzie, Pendrake se forţa să se oprească, şi, muşcat de frigul hidos, desena câte o săgeată vizibilă indicând direcţia din care venise.

Dormi din nou şi din nou. Cinci zile, gândi el, ştiind că, de fapt, se amăgea doar. Un trup expus unui ger atât de nemilos avea nevoie de un somn mai îndelungat decât în mod normal, pentru recuperare. În ciuda forţei sale suplimentare, nici el nu putea împiedica o astfel de reacţie absolut omenească. Deci cinci etape de somn – cinci zile. Le numără încrâncenat, considerând fiecare etapă drept o zi. Şase, şapte, opt, nouă.

Treptat se făcu mai cald. Multă vreme nici nu observă. Dar până la urmă îl pătrunse conştiinţa faptului că intervalele dintre acele îngropări frenetice se lungeau. În cea de-a zecea zi era încă îngrozitor de frig, dar acesta scăzuse, nu mai era muşcător, nu-l mai amorţea. Căldura se menţinea un timp mai îndelungat în el. Pentru prima dată fu în stare să meargă mai mult şi să-şi dea seama cu claritate că era o nebunie să pătrundă în noaptea aceea eternă.

Îl năpădiră şi alte gânduri. Trebuia să renunţe la speranţa că salvarea era undeva în faţa lui. Trebuia să revină la suprafaţă şi să facă o încercare disperată de a găsi una dintre taberele germane. Aşa era logic să procedeze, îşi spuse.

Dar gândurile nu declanşară şi acţiunea, căci el continua să înainteze.

În orele ce urmară au fost clipe în care Pendrake uită de speranţa care-l însufleţea, şi altele, mai amare, în care blestemă intensitatea forţei vitale care-l împingea spre această căutare disperată. Dar însăşi nesiguranţa planurilor sale îi eroda voinţa, deja considerabil slăbită de accesele de foame şi de o sete atât de teribilă, încât fiecare minut îi părea o oră, iar fiecare secundă era un iad.

Întoarce-te, îl îndemna raţiunea. Dar picioarele îl purtau necontenit în jos şi mai jos. Se împiedică. Se prăbuşi. Se ridică din nou. Trecu în unghi drept spre coridorul luminat, cât pe-aci să nu-l vadă. Intră în el înainte de-a realiza acest lucru. Plonjă după un colţ mare de stâncă. Zăcu acolo,

tremurând, atât de slăbit, încât minute în şir nu avu alt gând, decât: „A venit sfârşitul.”

Îşi reveni cu greu. Energia sa nervoasă, acel rezervor extraordinar, se epuizase. Dar, după o vreme, spiritul său se reîntoarse încă o dată la viaţă. Furişă cu grijă o privire din spatele colţului de stâncă după care se prăbuşise trupul său învelit în costumul spaţial. Era desigur o nebunie să creadă că zărise în depărtare siluete în mişcare, dar…

În faţa ochilor săi se întindea un coridor în pantă lină. La prima aruncătură de ochi, văzu că nu existau prin preajmă alte fiinţe vii. Îi trebui un moment nesfârşit ca să priceapă că nu era luminat de becuri electrice şi că impresia sa iniţială, că luminile însemnau prezenţa germanilor, era falsă.

Se afla singur într-o veche peşteră din interiorul satelitului natural al Pământului, ca un vierme care se târăşte prin arterele uscate din carnea unui trup în descompunere.

Razele din pereţi nu proveneau dintr-o textură sau o reţea vizibilă. Pe măsură ce avansa precaut, puncte şi pete de lumină radiau spre el. Pe peretele din stânga era o linie lungă tremurătoare, iar pe dreapta era o excrescenţă dură şi alte volume informe şi fără sens care străluceau şi clipeau de-a lungul coridorului cât putea vedea cu ochii. Pendrake se gândi: vreun zăcământ radioactiv care ar putea fi periculos.

Periculos! Râsul său amar se auzi ca un ecou în cască, crestând noi crăpături în buzele umflate de sete, şi sfârşi brusc, când durerea deveni insuportabilă. Un om aflat în pragul morţii nu avea de ce să se teamă de noi pericole. Continuă să meargă o vreme, fără nici un ţel. Apoi începu din nou să-l pătrundă lent prezenţa luminii. Adevărul explodă brusc, atunci când se opri la o curbă şi se văzu stând în capătul unui lung coridor luminos, înclinat, care se pierdea în zare. Coridorul era artificial!

Şi vechi! Fantastic de vechi. Atât de vechi, încât pereţii, care trebuie să fi fost netezi ca sticla şi mai duri decât orice

material creat de fiinţa umană, pereţi care radiau din fiecare element, se fărâmiţaseră în urma presiunii erozive a nenumărate secole, şi rezultatul era acest tunel ferit, întortocheat, stropit de lumină.

Împiedicându-se, porni mai departe şi în minte îi veni gândul viclean că luminiţele tunelului îi vor permite să economisească lanterna. Lucrul acesta i se părea extrem de important. Dintr-un motiv deocamdată obscur, începu să chicotească. Deodată i se păru foarte comică scena, adică el, care era pe moarte, dăduse în acest ultim moment al vieţii de un univers subteran, unde trăiseră odinioară fiinţe.

Chicotitul său se transformă într-un hohot sălbatic, incontrolabil. Până la urmă se stinse, dintr-o pură senzaţie de sfârşeală, iar el se rezemă slăbit de perete privind înmărmurit la râuleţul care spăla peştera de-a curmezişul; izvora bolborosind dintr-o crăpătură în stâncă şi dispărea din vedere într-o deschizătură din peretele opus. „Voi traversa şuvoiul”, îşi spuse el plin de încredere, „şi-apoi…”

Şuvoi! Socul acestei constatări era atât de teribil, încât senzaţia de greaţă care-l însoţi îl făcu să se clatine şi să îngenuncheze ca un animal înjunghiat. Izbitura metalului şi plasticului pe stâncă îi răsună în urechi, iar impactul şi ecoul îl readuseră în deplinătatea facultăţilor sale.

Se învioră, se reculese, îşi reveni din stupoare.

Apă! Surprinderea iscată de existenţa acesteia îl izbi şi mai acut. Gândul, înţelegerea faptului, crescuseră atât de mult, încât pătrunseră cu claritate prin creierul său, trecând mai departe în muşchi. „Apă! Şi încă curgătoare!” Dacă stătea şi se gândea, nu-i mai fusese de mult frig. Cu sau fără aer, trebuia să-şi elibereze capul. Va supravieţui cumva dacă va avea apă.

Se ridică nesigur în picioare şi zări oameni care se îndreptau spre el. Clipi privindu-i şi gândi uluit: „Fără costume, fără căşti! Totuşi îmbrăcaţi cam ciudat. Nostim!”

Deodată auzi sunetul unor paşi în spatele său. Se întoarse şi zări vreo doisprezece oameni îndreptându-se spre el din

acea direcţie. Imediat sclipiră lame de cuţit. O voce cavernoasă urlă:

— Ucideţi-l, ucideţi creatura blestemată! Spion murdar!

— Hei!

Pendrake gâfâia.

Vocea i se pierdu în corul de urlete însetate de sânge. Fu tras, aruncat şi nu avea nici măcar forţa să-şi ridice braţul. Chiar în momentul în care o măciucă se abătea oblic asupra capului său, avu şocul unei revelaţii…

Atacatorii săi nu erau germani!

TRECUSERĂ PATRU ANI de când Pendrake găsise motorul, în acea după-amiază de august a anului 1972. Trecuse aproape un an deja de când scăpase de amazoanele lui Jefferson Dayles; majoritatea timpului îl petrecuse cu Eleanor, întremându-se şi văzând cum îi creşte din nou braţul. Era din nou vară. În luna august a anului 1976 nu exista, în aparenţă, nici un indiciu asupra pilotului dat dispărut şi a soţiei sale răpite. Nimeni nu păruse interesat în acele zile vitale de ce se întâmplase cu domnul şi doamna James Pendrake.

Însă un indiciu exista totuşi.

Luna august 1976 se încheia. Pământul ofta sub efectul celor zece mii de vânturi. Data de 1 septembrie apăru pe calendarele internaţionale. Pe ţărmul estic al Americii sufla un vânt din nord-est şi o serie de meteorologi desenară izobarele, notând lapidar că iama se va instala de timpuriu în anul acesta.

Pe la jumătatea după-amiezei de 1 septembrie fu descoperit şi indiciul. Comandantul de aviaţie Blakeley, abia întremat după o gripă, revenise la birou. Răsfoind hârtiile, dădu de numele unei doamne Pendrake. Pe moment, acesta nu-i aminti nimic.

— De ce se află pe biroul meu? îşi întrebă el secretara.

— Femeia a încercat să ia legătura cu dumneavoastră, dar eraţi bolnav, veni răspunsul. Era cam isterică şi bolborosea ceva despre un motor nuclear şi o organizaţie care

transferă emigranţi pe Venus. Totul părea o nebunie, dar când am încercat să iau legătura cu ea, sunând-o ieri acasă, am fost informată că plecase fără să anunţe pe nimeni. Mai târziu a fost găsit un bilet, dar servitorul care-mi povestea a spus că scrisul nu semăna deloc cu cel al doamnei Pendrake. Având în vedere legăturile dumneavoastră anterioare cu familia Pendrake, mă refer la domnul Pendrake, m-am gândit că e bine să ştiţi.

Blakeley aprobă şi se lăsă pe spate.

— Pendrake! şopti el. Apoi se înroşi brusc, amintindu-şi de umilinţa suferită. Asta este bărbatul cu un singur braţ care m-a dat afară din casă şi-apoi, după o vreme, mi-a trimis o listă cu numele şi adresele unor oameni de ştiinţă din domeniul nuclear…

Gândirea i se opri într-o previziune îngrozitoare. Un val de sânge îi bătea în tâmple. „Asta m-ar putea distruge!” îşi spuse speriat.

După câtva timp, consultând dosarul Pendrake, alb la faţă, se opri la lista de nume: doctor McClintock Grayson, Cyrus Lambton – tocmai îşi aminti că citise despre moartea lor într-un accident… Chestiunea părea cu fiecare clipă mai serioasă. Transpirând, citi răspunsul său la scrisoarea lui Pendrake: …”Continuarea unui schimb de scrisori ar fi inutilă…”

Timp de un minut se uită îndelung la documentul care-l condamna. Până la urmă strânse din fălci. Întinse mâna şi apăsă hotărât pe sonerie:

— Fă-mi întâi legătura cu Cree Lipton de la Biroul Federal de Investigaţii, apoi sună-l pe Ned Hoskins, juristul care se ocupă de patente…

Omul cel ţeapăn pătrunse în hotel prin intrarea secretă. Se simţi observat cu atenţie, după care, într-un târziu, uşa se deschise larg. Îl conduseră de-a lungul unui coridor. După câteva minute se afla în sanctuarul din interior.

— Excelenţă! rosti el, făcând o plecăciune.

Bărbatul înalt şi tras la faţă care şedea la un birou metalic enorm, într-o încăpere ce domina Fifth Avenue, îl privea cu nişte ochi ce semănau cu două găuri sticloase, atât erau de duri şi strălucitori.

— Herr Birdman, spuse el, FBI-ul face cercetări în legătură cu dispariţia doamnei Pendrake. Au aflat deja de avionul care a aterizat şi s-a ridicat apoi vertical. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Bărbatul cel ţeapăn scoase nişte sunete guturale, exprimând groaza sa.

— Poate că n-a existat altă soluţie. Câteodată sunt necesare plecările rapide.

— Nu mă interesează motivele. Vocea aceea impersonală era implacabilă. Un singur lucru îi va salva pe oamenii aceia de o pedeapsă severă. Până acum n-a făcut nimeni legătura cu noi şi astfel a sosit momentul, ca precauţie finală, să incendiem anumite clădiri conform planului D2. Trebuie să fim însă siguri că nu va rămâne nimic din ceea ce ar putea să ne compromită. Ocupă-te de asta.

— S-a făcut, Excelenţă! Imediat.

— Şi încă ceva. Despre Pendrake… Nu trebuie să presupunem că este mort. Urma sa ducea de la aripa de avion la intrarea în peşteră. Cercetările noastre au arătat că era încă viu la adâncimea de o milă, dar că, la anumite intervale, se îngropa, şi presupunem astfel că mecanismul automat de încălzire al costumului său spaţial s-a deteriorat în impact. Pentru a ne asigura, cred că trebuie să pregătim o campanie armată împotriva locuitorilor din peşteri. Destul am tolerat raidurile lor de pradă…

PENDRAKE SE TREZI în sunetul unui zumzet melodios. Venea din stânga sa, dar pentru moment, delicioasa senzaţie de slăbiciune din fiecare nerv şi din fiecare muşchi, plăcerea de a sta întins pe ceva moale şi confortabil îi diminuau dorinţa de a întoarce capul şi a privi spre omul al cărui ciripit melodios îl trezise.

După o clipă, conştiinţa acută a faptului că era treaz îl izbi profund, deoarece nu se potrivea deloc cu cele petrecute înainte.

Şi totuşi, se afla întins acolo. După o vreme se trezi uluit de acoperişul luminat al grotei care trebuie să tot fi avut o mie cinci sute de metri înălţime. Închise ochii, se scutură ca şi cum ar fi vrut să scape de o iluzie, apoi îi redeschise. Tavanul se afla tot acolo. Acea peşteră îngustă se lărgise şi acum se găsea într-o imensă subterană.

Priveliştea îl învioră pe de-a-ntregul. Deveni conştient de briza care-l atingea, aducând un miros dulceag de plante tinere, un parfum de grădină şi pomi în floare. Pendrake se agită; exaltarea îi creştea. Mişcându-se, îşi dădu seama că nu mai era prins în costumul spaţial.

Mişcarea avu însă încă un efect: opri zumzăitul. Se auziră paşi. Vocea unui bărbat tânăr i se adresă:

— Oh, te-ai trezit?

Apăru şi vorbitorul în raza privirii lui Pendrake. Era un tânăr subţirel, cu faţă îngustă şi ochi sclipitori. Purta un sacou demodat şi jerpelit, iar picioarele-i erau îmbrăcate în pantaloni cu barete trecute pe sub tălpile pantofilor. Necunoscutul continuă:

— Ai fost inconştient timp de patru perioade de somn. Din când în când ţi-am turnat printre dinţi apă şi sucuri de fructe. Apropo, numele meu este Morrison.

— M-am rătăcit, îngână Pendrake, clipind des.

În loc de cuvinte, din gâtlej îi răzbătea doar un sunet răguşit şi gâjâit.

— Mai bine nu încerca să vorbeşti, îl sfătui tânărul. Eşti încă într-o stare destul de critică. Imediat ce te vei întrema suficient, vei fi dus la Marele Nătărău pentru interogatoriu – din acest motiv te mai afli în viaţă.

Cuvintele nu ajunseră la el imediat. Nemişcat, Pendrake gândi: „Frigul şi dorinţa de viaţă m-au ţinut viu.” Vasăzică trăia. Iar în ceea ce-l priveşte pe acest tip, Marele Nătărău…

— Marele ce? bolborosi uimit, reuşind să articuleze o şoaptă răguşită.

Tânărul îi zâmbi.

— Aşa-l cheamă. Cineva i-a zis o dată aşa, lui i-a plăcut şi nimeni n-a îndrăznit să-i spună ce înseamnă. Ştii, e un Neanderthalian. E aici de vreun milion de ani cel puţin, aproape de tot atât timp ca bestia din groapă.

Pe chipul omului trecu o tresărire.

— O! exclamă el alarmat. Asta nu trebuia să-ţi spun. Brusc îl cuprinse panica. Pufnind, se aplecă spre Pendrake şi-l prinse de braţ: Pentru numele lui Dumnezeu, şopti el răguşit, să nu spui cuiva că ţi-am divulgat cât de bătrâni suntem noi, cei de aici. Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Te-am readus la viaţă, te-am hrănit. Trebuia să te ţin după gratii – eu sunt paznicul tău, să ştii, pentru că de fapt ar trebui să fii la închisoare. Dar eu te-am adus aici şi… Te rog, nu spune nimănui!

Faţa i se schimonosise într-o grimasă de spaimă – apoi expresia se modifică. Se schimbă în viclenie, apoi în ferocitate. Brusc, scoase pumnalul, pe care Pendrake îl observă acum pentru prima dată, din teaca de sub haină.

— Dacă nu promiţi, ameninţă el sălbatic, o să spun că ai încercat să fugi şi că a trebuit să te ucid.

Pendrake îşi regăsi graiul.

— Desigur că promit, şopti el.

Observă însă imediat în ochii creaturii terorizate care se aplecase deasupra lui că o simplă promisiune nu o putea linişti. Pericolul făcea ca şoaptele sale să pară mai puternice, mai intense. Spuse grăbit:

— Nu vezi că dacă eu ştiu ceva ce ei nu vor să ştiu, este în propriul meu interes să păstrez informaţia pentru mine? înţelegi, nu-i aşa?

Încet-încet, frica din ochii tânărului se stinse. Se ridică în picioare tremurând, apoi începu să fluiere încetişor. În final, adăugă:

— Oricum te vor arunca bestiei de diavol. Nu-şi asumă nici un risc, decât cu femeile. Dar nu-mi pomeni numele, atâta doar şi nimic din ce ţi-am mărturisit.

— S-a făcut!

Pendrake şopti cuvântul şi reuşi o imitaţie de zâmbet, dar în sinea lui îşi spuse încrâncenat: „Dormi iepureşte! Păzeşte-te de pumnal în somn.”

Probabil că adormise chiar în momentul când gândul i se conturase în minte.

Când se trezi pentru a doua oară, prima sa idee apăru limpede: un bărbat numit Morrison… în centrul Lunii! Oamenii aceştia proveneau de pe Pământ şi erau aici de multă vreme. Fenomenul era straniu şi trebuia să afle rapid despre ce putea fi vorba.

Deodată se auzi un sunet. O siluetă subţirică, familiară, se aplecă deasupra lui.

— Aha! făcu Morrison. Te-ai trezit iar. Aşteptam, ascultând ce vorbeai în somn, şi ai vorbit destul de mult. Am datoria să raportez tot ce spui.

Pendrake aprobă uşor din cap, mai mult pentru sine, mintea lui absorbind doar cuvintele. După care pricepu sensul lor şi îi apăru imaginea mentală a cuiva – de acolo, de-afară – cineva numit Marele Nătărău, dând ordine, primind rapoartele spionilor, acordând amânări de execuţii… Brusc, se simţi revoltat. Se ridică în capul oaselor.

— Uite ce e, începu el, cine dracu…

Vocea sa era limpede şi puternică, dar nu conştiinţa revenirii forţei îl făcu să se întrerupă, ci faptul că, ridicându-se, zări o scenă care nu intrase în raza sa vizuală cât stătuse culcat.

Sub el se afla un oraş înconjurat de o grădină cu pomi şi flori. Văzu străzi late, bărbaţi şi – straniu – femei în uniforme.

Uită de oamenii din oraş. Privirea lui se plimba de la o zare la alta. În depărtare se vedea o pajişte verde pe care păşteau vite. În spatele ei, tavanul peşterii se arunca spre

întâlnirea cu solul într-un punct sub o stâncă, un punct ascuns privirii din locul unde şedea el.

Rămase cu privirea pironită o clipă asupra liniei unde cerul strălucitor al peşterii întâlnea orizontul.

Apoi şi-o întoarse către cochetul oraş. Începea la vreo câteva sute de metri depărtare. Întâi era un şir de copaci înalţi încărcaţi cu fructe mari, cenuşii. Copacii adăposteau cea mai apropiată dintre multele clădiri. Era mică, având un aspect delicat. Părea să fie construită dintr-o substanţă ca sideful scoicilor. Iradia ca şi cum ar fi avut lumină în interior, irupând prin pereţii translucizi. Deşi fusese construită cam în felul unui fagure, semăna totodată şi cu o scoică. Celelalte clădiri, care scânteiau îmbietor printre copaci, se deosebeau între ele datorită detaliilor, dar stilul arhitectural, precum şi materialul strălucitor de bază, erau omniprezente.

— Oraşul a fost aşa de când am venit eu, îi explică Morrison, în 1853, şi Marele Nătărău a declarat că era tot aşa când el…

Pendrake se întoarse. Menţionarea datelor îi provoca halucinaţii, dar se agăţa de orice pai ce i se oferea.

— Şi el e aici de un milion de ani.

Faţa străvezie se schimonosi stânjenită. Omul privi grăbit în jur. Mâna i se strecură spre pumnal. Apoi prinse privirea lui Pendrake şi dădu drumul mânerului. Tremura.

— Să nu mai spui nimănui asta, repetă el disperat. Sunt nebun, nu trebuia să-ţi fi spus nimic, dar mi-a scăpat, asta e! Mi-a scăpat pur şi simplu.

Spaima lui nu putea fi confundată cu nimic. Era reală şi făcea ca tot restul să pară real – milionul de ani, Marele Nătărău, oraşul etern de dedesubt. Timp de o secundă nesfârşită, Pendrake observă expresiile care se succedau pe faţa slăbănogului, apoi rosti:

— Nu voi sufla nici un cuvinţel, dar vreau să ştiu despre ce este vorba. Cum aţi ajuns pe Lună?

Morrison se schimbă la faţă. Stropi de transpiraţie îi alunecau pe obraji. Lui Pendrake nu-i venea să creadă că omul putea fi atât de înspăimântat.

— Nu-ţi pot spune, se înverşună Morrison panicat. M-ar da şi pe mine bestiei. Marele Nătărău spune întruna că prea ne-am înmulţit pe aici, de când am răpit nemţoaicele alea.

— Nemţoaice! izbucni Pendrake, oprindu-se brusc, cu ochii îngustaţi până deveniră cât nişte vârfuri de ac.

Aşa se explica prezenţa femeilor în uniformă pe care le observase pe stradă. Dar ce cuib de vipere scormoneau aceşti locuitori ai peşterilor!

Morrison continuă pe un ton ridicat:

— Marele Nătărău şi boşorogii lui sunt nebuni după femei. Marele Nătărău are deja cinci neveste, fără a le mai pune la socoteală pe cele două care s-au sinucis, astfel că a trimis altă expediţie de vânătoare. Când se vor întoarce, va folosi orice pretext să poată ucide toţi bărbaţii de treabă.

Imaginea se limpezise oarecum; detaliile care lipseau erau absolut neimportante. Pendrake, încruntat, îşi imagina la rece cataclismul care proiectase iadul în Grădina Raiului de pe Lună. Proştii ăştia, Morrison şi ceilalţi ca el, se purtau ca o turmă de oi înfricoşate înaintea tăierii, ba chiar fredonau cântecele vesele, aşteptând să treacă timpul. Deschise gura să vorbească, dar fu întrerupt de o voce de taur care izbucni urlând în spatele lui:

— Ce-i asta, Morrison? Prizonierul este suficient de întremat pentru a se ridica şi n-ai raportat? Dă-i drumul, străine! Te duc la Marele Nătărău.

O clipă, Pendrake rămase nemişcat ca un mort. Şi-n minte îi trecu un gând, ascuţit ca un ac: „Sunt prea bolnav, sunt prea slăbit.” Criza venise prea repede.

Totuşi păşea vioi, străbătând străzile oraşului. Faptul că putea să umble era îmbucurător. Nu îndrăznea încă să-şi încerce forţele. Trebuia să mai supravieţuiască măcar câteva zile, să câştige timp ca să-i observe, să-i înţeleagă, să-i organizeze pe aceşti oameni „de treabă” şi

înspăimântaţi care erau – după cum susţinea Morrison – sortiţi sacrificării. Nu-şi pierdu timpul privind casele, iar amestecul acela de bărbaţi ponosiţi şi femei morocănoase, în uniformele corpului german, rămase undeva la periferia minţii sale. Gândirea lui, întreaga sa fiinţă, se concentra asupra încercării de localizare a bastioanelor-cheie ale oraşului.

Înţelegând brusc ordinea militară care domnea pentru a asigura supravieţuirea, el observă că doi bărbaţi cu torsul gol, cu piele albastră şi cu nasuri turtite străjuiau un râu care izvora tumultuos dintr-un perete şi dispărea gâlgâind printr-o gaură în podea. Mai erau şi alte locuri păzite, în special patru clădiri mari, dar motivele pentru care erau protejate nu erau evidente la o primă privire.

Pendrake avansă vreo câţiva metri, apoi se opri. Căscă ochii. Chiar în centrul oraşului, pe jumătate mascată de un pâlc de copaci, se ivea o fortăreaţă din trunchiuri de copac prinse între ele. Avea o faţadă de cincizeci de metri, înălţimea de şaisprezece metri, şi se vedea o poartă masivă păzită de vreo doisprezece oameni cu suliţe, arcuri mari şi cuţite. Clădirea părea nelalocul ei printre casele pictate în culori delicate, semănând cu nişte scoici. Dar nu încăpea nici un dubiu că aici, în acest fort monstruos, se găsea autoritatea centrală a acestei lumi din interiorul altei lumi.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de unul dintre gardieni, un individ zdrenţăros, cu pinteni la cizme şi arătând ca o caricatură jalnică de cowboy, care îi opri:

— Îl duci pe ăsta la Marele Nătărău, Troger?

— Îhî! răspunse cu voce de taur însoţitorul bărbos al lui Pendrake.

— Mai bine percheziţionează-l.

— Ce-i cu Morrison? Intră şi el? întrebă alt bărbat, cu ochi negri, purtând nişte resturi din ceea ce fusese odată un costum negru, acum aproape argintiu de lucios ce era. Pendrake fu surprins de asemănarea acestui gardian, care-l

buzunărea, cu versiunea din filme a jucătorului de pocher din Vestul Sălbatic.

Pendrake se simţi deodată fascinat. În ciuda hotărârii de a nu arunca nici o privire unor lucruri care-i puteau distrage atenţia, deveni conştient de prezenţa oamenilor acestora. Ei constituiseră până atunci pete şterse. Acum apăreau în plină lumină. Erau bărbaţi aparţinând tuturor perioadelor Vestului Sălbatic, o adunătură halucinantă în care unii păreau că n-au ce căuta.

Dar Pendrake nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că toţi erau din vestul Americii. Avea senzaţia că de pe Lună se aruncase o plasă în care căzuseră bărbaţi din perioada medie de dezvoltare a vestului Statelor Unite. Apoi captura fusese adusă aici şi imunizată, ca şi acest sat nemuritor, faţă de ravagiile scurgerii timpului. Din punctul în care se oprise, în poarta fortăreţei, putea vedea vreo sută de oameni. Şapte dintre ei erau indieni, încinşi cu pânză peste şale, roşii la piele şi înalţi. Se potriveau. Ca şi bărbaţii îmbrăcaţi lejer, cu cămăşi descheiate la guler şi cu pantaloni strâmţi, prinşi cu bretele, sau cowboy-ii zdrenţăroşi.

Morrison însă nu prea se potrivea, deşi existaseră, fără îndoială, tipi ca el, funcţionari, în oraşele din vest. Mai erau nişte bărbaţi scunzi, urâţi, şi alţii foarte distinşi, înalţi, bruneţi, cu pielea oacheşă, care nici ei nu se potriveau. Apoi mai erau unii, pe jumătate goi, cu pielea albastră şi nasul plat. Un lucru părea limpede. Cel care adunase echipa aceasta pusese mâna pe unele dintre cele mai dure personaje pe care vechiul Vest Sălbatic le produsese vreodată.

O mână mare îl apucă de guler, curmându-i investigaţiile.

— Intră colo! îi spuse vocea lui Troger.

Pendrake reacţionă ca un automat. Dacă mintea lui nu ar fi avut de parcurs un drum atât de lung ca să iasă din speculaţiile sale întunecate, s-ar fi putut stăpâni la timp. Dar insulta de a fi fost apucat şi împins îl revoltă. Reacţia sa

fu pe cât de violentă, pe atât de involuntară. Ridică un braţ, degetele sale apucară articulaţia care-l împinsese şi, timp de o clipă, fiecare nerv obosit al trupului pompă forţă în muşchii săi.

Se auzi un urlet de durere şi o bufnitură puternică după ce Troger descrise un arc prin aer aterizând la vreo şase metri mai încolo. Omul sări imediat în picioare, urlând:

— Te bat de-ţi zboară creierii! Nici un om nu poate…

Se opri, cu privirea fixată asupra cuiva din spatele lui Pendrake, şi întreg trupul i se încordă. Pendrake, tremurând din cauza greţei produse de efortul său şi scârbit de prostia de a fi dezvăluit cât de puternic era, ameţi pentru o clipă.

În poartă stătea o creatură pe care o identifică dintr-o singură privire: era Marele Nătărău, monstrul de Neanderthal!

Un bărbat… în mare, părea o făptură omenească, având cap, ochi, nas şi gură. Dar aici se încheia asemănarea cu orice creatură umană. Avea o înălţime de aproape doi metri şi ceva, iar lăţimea pieptului său atingea cam un metru. Braţele îi atârnau până sub genunchi. Avea o figură… bestială, cu dinţii, mult prea lungi, ieşind în afară de sub buzele enorme şi groase.

O creatură scăpată parcă dintr-o junglă deasă, goală şi păroasă, cu excepţia unei bucăţi de blană neagră agăţată de o fâşie ce-i înconjura burta. Stătea într-o poziţie stângace şi trecu ceva vreme până ce Pendrake îşi dădu seama că ochii aceia porcini îl cercetau cu o privire pătrunzătoare. Dar imediat, buzele îngrozitoarei creaturi se arcuiră, şi rostiră într-o engleză guturală:

— Aduceţi-l înăuntru! Voi vorbi cu ăsta de pe tronul meu. Lăsaţi să intre vreo cincizeci de persoane.

În interiorul fortăreţei se găsea o casă mare şi strălucitoare, ca o scoică, un râuleţ cu apă clipocitoare, pomi fructiferi, o grădină de legume şi un postament pe care se afla un scaun uriaş din lemn.

Scaunul din lemn era tronul; Pendrake înţelese că, oricine ar fi fost cel care-i dăduse Marelui Nătărău ideea regalităţii, nu avusese o idee prea clară despre splendoarea regală.

Dar Marele Nătărău se aşeză sigur de sine şi spuse:

— Care ţi-e obârşia?

Nu era momentul să opună rezistenţă, aşa că Pendrake îşi spuse liniştit numele.

Marele Nătărău se răsuci în scaun, îndreptând un deget gros şi păros către un bărbat înalt cu ochi cenuşii, într-un costum negru decolorat:

— Ce obârşie este asta, MacIntosh?

Bărbatul cel înalt răspunse indiferent:

— Englez.

— Ah! Ochii porcini reveniră asupra lui Pendrake, cântărindu-l. Ai face bine să vorbeşti repede, străine, spuse bestia.

Accentul de western din vocea lui îl împiedica pe Pendrake să înţeleagă că de fapt începuse să fie judecat. Era un obstacol psihologic peste care mintea sa trebuia forţată să treacă. În cele din urmă, înţelegând că trebuie să pledeze pentru a-şi salva viaţa, Pendrake începu să explice. Termină grăbit, răsucindu-se pe călcâie către tânărul cu faţă palidă care-i fusese gardian, şi spuse:

— Şi Morrison este martor pentru orice vorbuliţă. Poate declara că în delir am povestit toate încercările prin care am trecut. Nu-i aşa, Morrison?

Pendrake se uită fix la faţa tânărului, nemulţumit de expresia lui înmărmurită. Ochii lui Morrison se lărgiră, apoi trase aer în piept, rostind:

— Da, corect, Mare Nătărău. Îţi aduci aminte, ai poruncit să trag cu urechea. Chiar aşa a spus. El…

— Gura! făcu Marele Nătărău şi Morrison căzu în tăcere ca un balon înţepat.

Pendrake nu regreta deloc că-l înghesuise puţin pe laşul acela. Observă că monstrul îl studia cu o expresie ciudată –

aşa că uită de Morrison când Marele Nătărău spuse cu o voce ciudat de blândă:

— Pocniţi-l niţeluş, băieţi, vreau să văd cum se comportă un tip când este pedepsit. În regulă, destul, spuse el după un minut.

Pendrake se ridică ameţit în picioare; nu se prefăcea. În tulburarea produsă de… proces… uitase cât de slăbit este. Clătinându-se, îl auzi pe omul-fiară spunând:

— Ei bine, oameni buni, ce să facem cu el?

— Omorâţi-l! se auziră strigăte cavernoase din câteva locuri. Aruncaţi-l diavolului-fiară. N-am mai văzut un spectacol de multă vreme.

— Acesta nu este un motiv ca să omori pe cineva, rosti un bărbat zvelt din spatele mulţimii. Dacă s-ar face cum vor ăştia, am avea câte un spectacol în fiecare săptămână şi curând toţi am fi morţi!

— Sigur, Chris Devlin, mormăi un individ, chiar asta ai să păţeşti şi tu într-o zi sau alta…

— Încercaţi numai! se răsti Devlin. Să vă vedem…

— Destul! strigă Marele Nătărău. Străinul rămâne în viaţă. Poţi sta o vreme cu Morrison. Şi ascultă, Pendrake, vreau să-ţi vorbesc, după ce mai tragi un pui de somn. Aţi auzit? Să-l lăsaţi să intre. Acu', ştergeţi-o cu toţii.

Pendrake se trezi în afara fortăreţei înainte de a-şi fi dat seama că scăpase cu viaţă.

PENDRAKE MÂNCĂ şi dormi, şi apoi mâncă, şi dormi din nou.

Se trezi din al treilea somn dându-şi seama că nu mai putea să amâne întrevederea cu Marele Nătărău.

Dar mai rămase întins câteva minute. Nu că dormitorul său ar fi fost deosebit de confortabil. Lumina scânteietoare din pereţi era prea intensă pentru ochii omeneşti, care aveau nevoie de întuneric în timpul odihnei. Patul, deşi moale, era concav. La fel şi cele două scaune lungi fără spătar. Uşa ce ducea spre camera alăturată avea doar

şaizeci de centimetri înălţime, semănând cu intrarea într-un iglu.

Se auzi un sunet ca o zgârietură. În uşă se ivi un cap şi un bărbat zvelt şi lung intră târâş, apoi se ridică în picioare. Lui Pendrake îi trebui o clipă pentru a-l recunoaşte pe Chris Devlin, omul care se opusese ca el să fie ucis. Devlin rosti răspicat:

— Sunt urmărit. Aşa că venirea mea aici te transformă în suspect.

— Bine, făcu Pendrake.

— Aha!

Pendrake îi susţinu privirea cu un aer hotărât. Devlin continuă încetişor:

— Văd că ai mai înţeles între timp unele lucruri.

— O mulţime! răspunse Pendrake.

Devlin se aşează într-unul din scaunele concave.

— I-auzi, spuse el, eşti un bărbat pe placul meu. Aş vrea să te întreb ceva: ceea ce ai făcut cu Troger a fost o întâmplare?

— Aş putea să fac acelaşi lucru, articulă nepăsător Pendrake, chiar şi cu Marele Nătărău.

Observă că-l impresionase pe Devlin şi zâmbi strâmb, gândindu-se ce eficientă era psihologia pe care-o folosea – psihologia pozitivităţii intenţionate.

— Păcat, răspunse Devlin, că un bărbat cu spiritul tău e cam prostănac. Nici un om nu se poate măsura cu Marele Nătărău. Şi-apoi, el ar evita un atac direct.

Pendrake replică grăbit:

— Problema este: pe câţi oameni poţi conta?

— Vreo sută. Şi încă două sute care ar trece de partea noastră, dacă ar îndrăzni, dar ei vor aştepta mai întâi să se întoarcă roata. Ar rămâne vreo două sute împotriva noastră, iar ei mai pot atrage încă vreo sută ca să se lupte de partea lor.

— O sută sunt de-ajuns, comentă Pendrake. Lumea este pusă în mişcare de grupuri mici de oameni. Cinci sute de

oameni hotărâţi şi vreo două sute de mii de fraieri au răsturnat regimul ţarist în Rusia, unde trăiau o sută cincizeci de milioane de oameni. Hitler a luat conducerea în Germania cu o trupă relativ mică de adepţi activi. Dar iată ce spun eu, Devlin…

— Ce?

— Ocupă sursa de apă. Ocupă locurile păzite şi nu le ceda cu nici un preţ. Adună vitele! Pendrake făcu o pauză, apoi reluă: Câte neveste ai tu, Devlin?

Omul dădu să răspundă, dar se schimbă la faţă. Până la urmă reacţionă violent:

— Mai bine să nu amestecăm femeile în asta, Pendrake. Bărbaţii stau de atâta vreme fără femei, că ne-am pierde toţi adepţii.

— Câte neveste ai? nu se lăsă Pendrake.

Devlin se holba la el. Era palid şi vocea i se înăsprise.

— Marele Nătărău nu-i prost, recunoscu subit. Când am capturat nemţoaicele, el a dăruit fiecăruia dintre cei o sută de inamici convinşi ai lui câte două soţii.

— Spune-le oamenilor tăi, ordonă Pendrake, să o aleagă pe cea pe care o preferă şi să renunţe la una. Înţelegi?

Devlin se ridicase deja.

— Pendrake, articulă el cu o voce groasă, te avertizez, las-o baltă. Te joci cu focul!

— Tâmpitule! îl repezi Pendrake. Nu vezi că trebuie să începi cum se cuvine? Mintea omenească are tendinţa de a se supune anumitor obiceiuri. Dacă obiceiurile sunt rele – iar felul în care v-au fost dăruite aceste femei le transformă în sclave, ceea ce este profund greşit – repet, dacă obiceiurile sunt rele, nu poţi începe pur şi simplu să remodelezi mintea. Trebuie să distrugi acel tipar şi să începi cu altul nou… Făcu o pauză. Şi-apoi, voi, oameni buni, nu aveţi de ales. Sunteţi cu toţii sortiţi morţii, iar nevestele trebuie doar să vă ţină liniştiţi până când s-ar ivi ocazia potrivită. Ştii asta, nu-i aşa?

Devlin aprobă, deşi nu-i convenea.

— Cred că ai dreptate.

— Te asigur că am, răspunse Pendrake rece. Şi vreau totodată să-mi spun limpede părerea: jocul acesta se va juca după legile mele sau se va juca fără mine. Se ridică rapid, cu o mişcare mlădioasă, şi încheie cu voce aspră: Şi mi-e milă de fraierii care-l zgândăre pe Marele Nătărău fără să aibă muşchi ca ai mei cu care să-l înfrunte. Ei, ce spui?

Devlin se încruntă privind către podea. În sfârşit, ridică privirea, cu un zâmbet larg pe faţă:

— Ai câştigat, Pendrake. Nu promit să obţin rezultate, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă. Oamenii noştri sunt nişte băieţi de treabă şi-şi vor da seama până la urmă că au de-a face cu cine trebuie. Dar acum ar fi bine să te duci la Marele Nătărău. Urlă tare dacă se întâmplă ceva.

— Ai vreo idee, întrebă Pendrake, de ce mă cheamă?

— Niciuna, veni răspunsul.

Pendrake parcursese deja jumătate din distanţa până la fortăreaţă fără să-şi fi dat seama că încă nu ştia cum ajunseseră aceşti oameni din Vestul Sălbatic pe Lună şi că uitase să-l întrebe pe Devlin dacă oamenii cavernelor erau suficient de isteţi ca să urzească vreun plan de protecţie împotriva represaliilor germane, ca urmare a raidurilor de pradă.

Se lăsase prea repede absorbit de pericolul imediat şi uitase de cel mare, mai îndepărtat.

I se dădu drumul în linişte pe poarta fortăreţei. După câteva minute, Marele Nătărău ieşi târâş pe uşa casei sale şi se ridică.

— Nu te-ai prea grăbit, grohăi el.

— Sunt bolnav, explică Pendrake, şi forţa gravitaţională de pe Lună te face să mergi prin locuri periculoase pentru pământeni. Nu m-a ajutat nici cotonogeala oamenilor tăi.

Monstrul răspunse cu un mormăit şi Pendrake îl privi reticent. Erau singuri în interiorul fortăreţei, iar efectul era

ca o izolare totală de univers. Încerca un sentiment curios de a fi izolat într-o lume nenaturală.

Constată tresărind că ochii creaturii îl studiau. Marele Nătărău rupse tăcerea:

— Sunt aici de multă vreme, Pendrake, de foarte multă vreme. Am fost puţin cam nebun să vin – exact cum îmi spun şi ăştia de aici – dar creierul meu s-a maturizat cumva în decursul anilor, iar acum ştiu deja să mă gândesc la lucruri la care alţii nici nu visează, cum ar fi germanii aceia, de exemplu.

Făcu o pauză şi îl privi pe Pendrake. Pendrake ezită, apoi spuse:

— Ai face foarte bine să te îngrijorezi în legătură cu ei, poţi fi sigur.

Marele Nătărău flutură un braţ de maimuţă şi dădu din umerii săi masivi.

— Am amintit problema numai ca exemplu. Mi-am făcut deja un plan în privinţa lor. Vreau să spun că atunci când te uiţi la mine, trebuie să vezi pe cineva la fel de raţional ca şi tine, şi să ignori trupul. Ce părere ai?

Pendrake clipi. Apelul era atât de neaşteptat, atât de deosebit, deoarece crea imaginea unei minţi sensibile, conştiente de trupul de fiară, încât fără să vrea îl impresionă. Apoi îşi aminti de cele cinci neveste şi de cele două care se sinuciseseră. Spuse încetişor:

— Ce alte necazuri te mai frământă, Mare Nătărău?

Rostind cuvintele acestea, i se păru că pe faţa păroasă trecuse o licărire de dezamăgire. Apoi Marele Nătărău grăi:

— Umblam pe o cărare, pe Pământ, şi brusc m-am trezit aici.

— Cum adică? gâfâi Pendrake.

Nu-i venea să creadă, mintea sa se învârtea în jurul cuvintelor omului-maimuţă şi simţi din nou un şoc. Îi trebui cam mult timp până să-şi dea seama că aflase în ce mod secret ajunseseră oamenii ăştia pe Lună.

Marele Nătărău continuă:

— La fel s-a întâmplat şi cu ceilalţi care, după cum au declarat, veneau pe aceeaşi cărare. Mă sperie chestia asta, Pendrake.

Pendrake îşi încreţi fruntea.

— Ce vrei să spui?

— Este ceva acolo jos, pe Pământ, nu poţi să vezi ce, dar în capătul acesta ieşi dintr-o maşinărie. Pendrake, trebuie să oprim cumva acea maşinărie. Nu putem trăi aici fără să ştim cine sau ce se va plimba pe cărare şi va intra prin ea…

— Înţeleg ce vrei să-mi spui, rosti Pendrake gânditor.

De data aceasta îl şocă modul calm în care rostise cuvintele. Căci tremura din fiecare nerv, trupul i se răcea complet, apoi se încălzea, apoi se răcea din nou. O maşinărie, o maşinărie care transportă obiectele intacte, îndreptată spre o cărare din vestul Statelor Unite, o maşinărie prin care putea veni o armată să-i atace pe ocupanţii comunişti ai Lunii, să ia un motor, orice…

Pendrake tresări, simţind privirea omului de Neanderthal aţintită asupra sa. Omul şezuse pe marginea platformei din lemn pe care se afla „tronul”; acum se aplecă înainte, formidabilii săi pectorali încordându-se ca nişte odgoane.

— Străine, spuse el, sâsâind cuvintele, să înţelegi bine, locul acesta este un teritoriu limitat. Nu trebuie să vină aici o mulţime de oameni. Lumea ar înnebuni dacă ar afla că există pe Lună un loc unde este posibilă viaţa veşnică. Acum înţelegi din ce motiv trebuie să oprim maşinăria şi să ne izolăm de cei din afară? Avem aici ceva pentru care oamenii ar comite crime… Stai aşa – vocea sa îl plesni pe Pendrake – să-ţi arăt ce se întâmplă cu indivizii cărora le vin alte idei aici. Vino.

Pendrake îl urmă. Marele Nătărău alergă pe stradă direct către câmpul deschis şi Pendrake, urmărindu-l cu greu, pricepu după o clipă care le era destinaţia: stânca.

Marele Nătărău ajunse primul la ea. Arătă în jos:

— Uite! strigă el răguşit.

Pendrake se apropie prudent de marginea abisului şi privi. În jos cădea un perete de stâncă neted şi drept; avea câteva sute de picioare. Jos era o câmpie înverzită şi…

Pendrake îşi ţinu respiraţia. Apoi simţi că amuţeşte. Se clătină, dar făcând un efort îşi stăpâni mintea. Privi din nou, tremurând.

Fiara galbenă-verde-albastră-roşie din adâncuri stătea ghemuită. Părea de dimensiunile unui cal. Cu capul dat pe spate, îi ţintuia pe cei doi cu o privire lacomă. Iar dinţii lungi şi oribili ce depăşeau fălcile îi confirmară lui Pendrake bănuiala.

Fiara-diavol era un tigru cu dinţi-sabie!

Încetişor, respiraţia lui Pendrake reveni la normal, bătăile inimii i se potoliră. Se minună: oare timp de câţi eoni fusese îndreptată maşinăria spre acea cărare, încât capturase acel monstru preistoric? Şi de când muriseră oamenii care construiseră satul şi maşinăria?

Îi veni alt gând: era, de fapt, mai mult o idee stranie şi nemaipomenit de neliniştitoare, mai mult o frică, un sentiment, o încrâncenare a părerii sale decât un gând. Exista în el un miez de memorie ancestrală care scoase un strigăt de teroare şi neîncredere, de parcă fiecare celulă ar fi strigat îngrozită: „Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că am depăşit de mult acest coşmar…” Celulele lui îşi reamintiră de un duşman de demult şi se chirciră terorizate de o frică instinctivă.

Umezindu-şi buzele uscate, Pendrake înţelese în mod clar: „Desigur că suntem încă pândiţi de pericolul din lumea fiarelor. Omul se luptă pentru a stăpâni nu numai fiarele şi dezordinea din natură, dar şi impulsurile sale animalice adânc implantate.”

Gândul dispăruse. Se uită cu ochii mijiţi la Marele Nătărău. Creatura era îngenuncheată la marginea abisului, la o distanţă de câteva picioare, şi îl pândea. Pendrake articulă moale:

— Desigur că a fost hrănit. Probabil că a fost ţinut în viaţă cu un anumit scop.

Ochii cenuşii-albăstrui, duri ca oţelul, se întâlniră cu ai lui.

— La început, mărturisi Marele Nătărău, l-am ţinut în viaţă ca să-mi tină de urât. Şedeam pe stâncă şi urlam la el. Apoi, când au apărut oamenii albaştri cu câţiva bizoni, mi-a venit ideea că sosiseră tocmai la ţanc. Acum mă cunoaşte, încheie sumbru: înăuntrul lui sunt o mulţime de oameni şi vor mai intra încă şi alţii. Mai bine să nu fii printre ei, Pendrake.

Pendrake răspunse încetişor, cu voce sigură:

— Încep să înţeleg. Toată atenţia cu care mă copleşeşti… ai spus ceva despre oprirea maşinii – iar eu sunt singurul om ajuns aici care se pricepe la maşinării. Am nimerit-o, Mare Nătărău?

Marele Nătărău se ridică în picioare, la fel şi Pendrake. Se dădură înapoi de la marginea stâncii, pas cu pas, uitându-se unul la celălalt. Marele Nătărău vorbi:

— Nu eşti primul, dar ceilalţi nu mai sunt pe-aici. După o pauză adăugă: Pendrake, îţi ofer jumătate din tot. Tu şi cu mine vom fi şefi aici, având primii dreptul de a alege femeile şi toate lucrurile bune. Ştii că nu putem permite lumii să intre în acest loc. Pur şi simplu nu se poate. Vom trăi aici pentru vecie şi poate, dacă reuşeşti să pui în funcţiune toate maşinile de aici, putem să mai ieşim şi noi să ne luăm ce avem nevoie.

Pendrake rosti:

— Mare Nătărău, ai auzit vreodată de alegeri?

— Cum? Ochii porcini îl priviră bănuitori. Ce-i asta?

Pendrake îi explică şi fiara păroasă îl repezi:

— Vrei să spui, explodă el, că dacă minţile alea toante sunt nemulţumite de cum conduc eu, mă pot da afară?

— Exact, confirmă sec Pendrake. Şi numai aşa accept înţelegerea.

— La naiba! veni răspunsul mârâit.

Pe drumul de întoarcere spre oraş Marele Nătărău rosti pe un ton urâcios:

— Mi-a spus cineva că ai vorbit cu Devlin, Pendrake. Eşti…

Se opri. Furia îi dispăru ca şi cum ar fi fost extirpată cu un bisturiu.

În timp ce Pendrake observa uluit transformarea, pe faţa de maimuţă se lăţi un zâmbet.

— Auzi, eu să mă enervez, făcu Marele Nătărău, eu, un tip care a trăit un milion de ani şi va mai trăi un milion, dacă joacă aşa cum trebuie!

Pendrake tăcea, conştient de privirea cercetătoare a celuilalt om. Şi el era speriat. Căzu pe gânduri. Din orice punct de vedere, Marele Nătărău era un tip foarte periculos.

— Eu am toţi aşii, Pendrake. Vocea Marelui Nătărău se suprapuse blândă pe scurta lui reverie, şi încă un rege în mânecă. Nu pot muri, decât dacă îmi cade o piatră în cap… Se uită în sus, la bolta îndepărtată, apoi la Pendrake, şi zâmbetul i se lăţi şi mai mult. A păţit-o odată un tip.

Se opriră. Se aflau într-o văioagă, sub un pâlc de copaci. Oraşul se găsea după coama dealului. Dar pe moment nu se auzea nici un sunet de voci, nici ecoul vreunui râs. Se aflau singuri într-un univers ciudat, omul şi umanoidul faţă în faţă. Pendrake rupse vraja:

— Nu mă pot baza pe aşa ceva!

Marele Nătărău sughiţă.

— Acu' vorbeşti ca un înţelept. Ştiam eu că prinzi repede. Ascultă, Pendrake, nu mă poţi păcăli, aşa că gândeşte-te la ce ţi-am spus. Intre timp vreau să-mi promiţi că nu te înhaiţi cu nimeni. Corect?

— Absolut, aprobă Pendrake.

Nu simţi nici o remuşcare pentru această promisiune rapidă. Era clar că ajunsese până la marginea prăpastiei prin atitudinea sa de opoziţie şi încă nu era pregătit. Dacă exista un lucru pe care-l învăţaseră toate fiinţele sănătoase la minte de pe Pământ, după ani de luptă, era acela că moartea venea mai repede la cei care luptau cinstit, comparativ cu cei necinstiţi.

Marele Nătărău continuă:

— Poate chiar vom putea colabora la câteva lucruri, de pildă în legătură cu germanii aceia. Poate chiar îţi dau voie să arunci o privire asupra maşinăriei după următorul somn. Ia spuneee…

— Ce? răspunse îngrijorat Pendrake.

— Parcă ziceai că tipii ăia care te-au capturat îţi ţin nevasta prizonieră. Ce-ai zice dacă ai petrece câteva săptămâni în fruntea unei expediţii, să vezi dacă o poţi salva?

Pendrake simţi un val de speranţă. După care observă cum îl scrutau ochii mici şi răi ai celuilalt şi entuziasmul i se evaporă. Eleanor trebuie salvată, nici vorbă, dar n-o putea aduce aici până nu-şi consolida poziţia împreună cu Devlin şi ceilalţi. Nu se vedea deloc în fruntea unei expediţii având ca prim scop răpirea femeilor.

Compromisul, plus propria sa nevoie disperată vor aduce numai complicaţii.

MORRISON INTRĂ a doua zi dimineaţa în dormitor, trezindu-l.

— E timpul să te scoli!

— Timpul? Pendrake îl privi pe tânărul zvelt. Nu este la fel tot timpul pe aici? De ce să nu stau culcat până când mi se face foame?

Spre surprinderea sa, Morrison scutură din cap încăpăţânat.

— Ai fost bolnav, dar s-a terminat. Acum trebuie să te încadrezi în rutina zilnică. Aşa a spus Marele Nătărău.

Pendrake îl privi în faţă pe slăbănog. În minte îi încolţise ideea că Morrison fusese pus să-l spioneze. Cugetase mai demult asupra acestui micuţ individ cu aspect de funcţionar, care putea fi un lacheu de-al Marelui Nătărău, dar în ce măsură îi era aservit, nu-i era încă limpede. Se gândi că planul său de a petrece următoarele câteva zile pentru evaluarea a tot şi a toate în această stranie ţară putea la fel

de bine să înceapă acum şi aici. Nu că Morrison ar fi fost periculos. Omul ar fi susţinut orice regim aflat la putere.

— Marele Nătărău, răspunse Morrison la întrebările lui, a organizat totul. Douăsprezece ore de somn, patru ore pentru mâncare, şi aşa mai departe – nu că ar trebui să dormi sau să mănânci, desigur. Poţi face orice doreşti, atâta vreme cât prestezi cele opt ore de muncă pe zi.

— Muncă?

Morrison îi explică:

— Trebuie făcut de gardă, vacile trebuie mulse de două ori pe zi. Apoi trebuie lucrate grădinile şi sacrificate mai multe vite pe săptămână. Toate acestea înseamnă muncă. Arătă vag o direcţie cu braţul. Grădinile sunt acolo, în spatele unor copaci, în direcţia opusă hăului în care sălăşluieşte fiara. Marele Nătărău doreşte să ştie ce poţi face tu, încheie el.

Pendrake zâmbi strâmb. Vasăzică omul-maimuţă îi arăta cum putea fi viaţa dacă nu era printre şefi. Nu munca, ci imaginea vie a sistemului sever de lege şi ordine ierarhică era neliniştitoare. Pendrake se încruntă:

— Spune-i Marelui Nătărău că pot mulge vacile, pot lucra în grădină, pot face de pază şi o serie de alte lucruri.

Dar în ziua aceea nu veniră dispoziţii în legătură cu munca lui. Nici în următoarea. Se plimbă prin oraş. Unii dintre oameni se fereau de apropierea sa, alţii se fâstâceau atât de mult, încât era un calvar să vorbeşti cu ei, iar alţii, inclusiv cei care erau adepţi înfocaţi de-ai Marelui Nătărău, erau curioşi cum mai este pe Pământ. Câţiva dintre aceştia credeau că el va deveni unul dintre ei.

În cursul conversaţiilor, Pendrake află istoria fiecărui caz – al minerilor, al aventurierilor, al cowboy-lor. Imaginea sa tulbure se clarifică oarecum. Grupul cel mai mare aparţinea perioadei 1825-1875. El localiză cărarea asupra căreia acţiona maşinăria de transport undeva la o distanţă de treizeci de kilometri, lângă o aşezare veche de frontieră numită Canyon Town.

În cea de-a treia dimineaţă, Devlin intră târâş în dormitorul lui Pendrake, chiar când acesta se trezise.

— Am observat că Morrison se îndreaptă spre fortăreaţă, spuse omul, aşa că m-am furişat încoace. Suntem pregătiţi, Pendrake!

Puţin speriat, Pendrake se aşează pe pat. Rămase aşa o vreme, cu chipul boţit de îngrijorare, întrebându-se ce înţelegeau de fapt aceşti oameni, cu lipsa lor totală de experienţă într-un război planificat, prin a fi pregătiţi. Trase cu urechea, încercând să-şi imagineze scenele, pe măsură ce Devlin povestea:

— Ideea principală este să punem stăpânire pe fortăreaţă şi să-i forţăm să se predea. Oamenilor nu le place vărsarea de sânge. Mai detaliat…

Pendrake urmări atent planul copilăresc, plictisindu-se grozav. Toate recomandările sale fuseseră ignorate. Atacul nemilos, prin surprindere, singurul care ar fi dus la o victorie rapidă, fără vărsare de sânge pentru atacatori, fusese înlocuit cu un plan aproximativ de a încolţi inamicul în fortăreaţă.

— Ascultă, Devlin, spuse el în sfârşit, priveşte-mă. De două zile nu fac nimic. Ai crede că n-am avut nici o grijă pe lume. Şi totuşi, nevastă-mea se află în ghearele celei mai murdare şi mai sângeroase bande de gangsteri care au trăit vreodată pe Pământ. Ţara mea se află într-un pericol de care nici măcar nu ştie. Apoi, cu trei zile în urmă, Marele Nătărău m-a întrebat dacă nu vreau să conduc o ofensivă împotriva germanilor, fiindcă s-ar putea ca ei s-o ţină prizonieră pe soţia mea aici, pe Lună. Vrei să-ţi spun de ce nu mă reped asupra lor, când aproape simt că înnebunesc de spaimă? Pentru că înfrângerea este de zece ori mai uşoară decât victoria şi este definitivă; şi pentru că toată ambiţia din lume tot n-ar folosi la nimic dacă lipseşte strategia. Iar în ceea ce priveşte vărsarea de sânge, se pare că nu-ţi dai seama cu ce fel de om ai de-a face… Te asigur că nu va ezita nici o secundă să ordone un masacru, un

masacru general, în cazul când îşi va simţi tronul ameninţat… şi cred că nu-ţi dai seama nici cât de perfect este organizat acest loc. Aparenţele înşeală. Dacă nu lucrezi repede, toţi cei nehotărâţi vor fi împotriva ta şi vor lupta de două ori mai aprig, pentru a-i demonstra Marelui Nătărău că au fost tot timpul de partea lui… Ei, şi-acum hai să ne pregătim de luptă… Spune-mi, ce se află în clădirile păzite?

— Arme, într-una, arcuri, săgeţi şi suliţe în alta, unelte în cea de-a treia – Marele Nătărău a confiscat tot ceea ce a răzbătut până aici de pe Pământ.

— Unde este muniţia pentru arme?

— Numai Marele Nătărău ştie… Auzi, încep să înţeleg unde baţi. Dacă pune în funcţiune armele… Trebuie să le capturăm.

— Dacă fiecare om ar răni sau ucide cu prima săgeată câte unul de-ai lor, atunci micul nostru război s-ar sfârşi în zece minute, dar…

La uşă se auzi un târşâit. Apăru Morrison. Răsufla din greu, parcă ar fi alergat.

— Marele Nătărău vrea să-ţi arate maşinăria de transport… Să-i spun că vii?

Mai încăpea vorbă? Pendrake plecă imediat.

Maşinăria de transport, adăpostită într-un foişor înalt din lemn, construit pe marginea unei stânci, era făcută dintr-un metal închis la culoare, aproape negru, iar la bază avea o placă masivă tot din metal. Oprindu-se pe platforma de lemn care se întindea pe lângă partea superioară a foişorului, Pendrake ridică din sprâncene, privind structura hidoasă. În ciuda întregii sale voinţe era agitat, căci dacă putea pune în funcţiune acest minunat instrument, dacă-l putea direcţiona oriunde vroia, să spunem către închisoarea germană în care se găsea Eleanor sau spre cartierul general al armatei americane; sau… sau dacă ar putea să-şi dea seama, pur şi simplu, cum să-l facă reversibil!

Tremurând, alungă speranţa din minte. Evaluă dimensiunile platformei: lungime – zece metri, înălţime – patru şi lăţime – şase. Destul de mare pentru orice, cu excepţia unei locomotive, probabil. Merse de-a lungul platformei, oprindu-se în locul unde cobora spre prăpastie. Distanţa până jos îl şocă. Trupul său nu se lăsa uşor pradă ameţelii, dar nu era nevoie să rişte doar pentru a privi la „gura” maşinăriei.

Se întoarse şi se apropie de Marele Nătărău, care se aşezase şi-l aştepta cu ochi lipsiţi de expresie.

— Cum intri în fort? întrebă Pendrake.

— E o uşă pe partea cealaltă.

Era încuiată. Marele Nătărău scotoci prin blana ce-i atârna la brâu şi în jurul burţii sale proeminente, dând la iveală o cheie. După ce creatura deschise uşa grea, Pendrake întinse mâna.

— Ce-ar fi să-mi dai lacătul? Nu cred că pot escalada pereţii ăştia dacă se întâmplă să rămân înăuntru.

Vorbea intenţionat aşa. Se gândise mult la strategia pe care o va adopta când se va afla faţă în faţă cu Marele Nătărău şi se părea că neîncrederea exprimată direct putea fi un mijloc psihologic adecvat.

Marele Nătărău se strâmbă.

— Locul acela nu-i de tine. L-am construit atât de fortificat şi de înalt, pentru ca nimic şi nimeni de pe Pământ să nu poată pătrunde aici pe neaşteptate.

— Şi totuşi, insistă Pendrake, n-aş fi în stare să mă concentrez ca lumea dacă aş avea sentimentul că poate…

Marele Nătărău se strâmbă iar.

— Păi, îngână gutural, poate că vrei să mă încui tu pe mine.

După o scurtă pauză, Pendrake replică:

— Vezi dealul de-acolo…? Cel de la vreo sută de metri distanţă.

— Şi?

— Aruncă-l acolo!

Marele Nătărău se holbă uimit la el, apoi blestemă:

— Pe naiba! şi dacă e cineva acolo care-l ia şi ne închide pe amândoi…? După aceea mie îmi trimite o săgeată iar ţie îţi dă drumul…

În ciuda încordării, Pendrake zâmbi. „Nici acum nu l-am păcălit!” recunoscu el în gând. Apoi se încruntă. Nu că i-ar fi fost în mod real frică de Marele Nătărău, cel puţin în acest stadiu. Omul nu umbla cu şiretlicuri, nu încă. Şi-ar fi fost o idee bună acum, când îşi exprimase protestul, să-l lase pe omul-fiară să câştige. Dar nu prea repede.

— Ai închis vreodată pe cineva aici?

Celălalt ezită.

— Da, răspunse sec. Doi tipi caraghioşi, îmbrăcaţi în metal. Aveau o armă al naibii de ciudată, cu tot felul de fire pe ea, şi strălucea, învăluită într-o lumină albastră. Am şi o cicatrice pe umăr, acolo unde m-au ars cu raza ei. Mi-a fost teamă că vor da foc şi foişorului, dar cred că n-a funcţionat pe lemn. Adăugă cu regret: Tare mi-ar fi plăcut să am arma aceea… Au luat-o cu dânşii când au sărit de pe stâncă. Totul s-a petrecut de mult, la jumătatea perioadei de când sunt eu aici.

Fiinţe umane – cu arme calorice şi costume metalice în urmă cu cinci sute de mii de ani! – închise împreună cu maşina mai multe săptămâni. Încercă să-şi imagineze: închişi în acest turn al ororilor şi o fiinţă-maimuţă privindu-i. Imaginea prinse viaţă, astfel că, pentru o clipă, aproape văzu oamenii clătinându-se de foame, sete şi murdărie, apoi aruncându-se morţii salvatoare din adâncuri.

Intervalul vast de timp care trecuse de atunci – şi gândul ce-l obseda – îi creară o stare apăsătoare, deprimantă. Până la urmă rosti obosit:

— Eşti cu adevărat un Mare Nătărău! Dacă nişte oameni care puteau fabrica şi înţelege arme ca acelea nu au putut folosi maşinăria, cum crezi că aş putea eu s-o fac? în disperarea lor cred că au încercat totul.

— Hă! exclamă Marele Nătătăru.

Apoi înjură, înţelegându-şi înfrângerea.

Pendrake nu-şi abandonase însă planul. Adăugă:

— Mă voi uita totuşi.

Maşinăria, o întindere de metal neted cu o singură adâncitură profundă pe unde se putea intra, se sprijinea stabil pe stâncă. Pendrake intră în acel spaţiu ciudat al maşinii fără să spere prea mult. Observă că peretele activ era străpuns de milioane de orificii mici, cât vârful unui ac. La atingere se simţea o uşoară căldură. Nu existau butoane, ecrane sau manete.

Privind curios în jur, înţelese lesne că de fapt ştia cum funcţionează maşinăria. I se dezvăluise atât de brusc, dar atât de blând, încât părea că ştiuse dintotdeauna.

Spaţiul, timpul şi materia erau produsele unor mişcări haotice care generaseră întâmplător universul în starea sa de acum. Ştiinţa era de fapt o încercare de a aduce ordine în câteva dintre acele mişcări aleatorii.

Maşina rectifica toate traiectoriile aleatorii, acolo unde stătea şi pretutindeni unde era conectată. Structura ei, inclusiv adâncitura profundă, era o condiţie a ordinii pure şi perfecte, opuse dezordinii. Deoarece elimina total distorsiunile unei conglomerări întâmplătoare, nu numai că avea un scop, ci putea fi convertită (în funcţie de aparatul la care era conectată) în orice scop energetic.

Nu era vorba de vreo transmitere a materiei între Lună şi Pământ. Într-un spaţiu ordonat, această zonă mică din interiorul Lunii corespundea modestei zone de pe Pământ unde călătoriseră oamenii şi animalele când fuseseră aruncate atât de brusc spre ţara vieţii veşnice.

Deoarece într-o natură perfectă fluxurile energetice urmează o ritmicitate precisă, revărsându-se la intervale bine stabilite, cele două spaţii nu erau totdeauna conectate. Ritmul, pe care Pendrake îl percepea şi-l înţelegea pe deplin, consta din aproximativ zece minute de flux dinspre Pământ spre Lună urmat de ceva mai mult de opt ore pentru adaptare (un fenomen uluitor în sine), apoi de zece

minute de flux de la Lună spre Pământ, după care alte opt ore şi ceva pentru reajustare, apoi ciclul se repeta, începând din nou cu zece minute de flux de la Pământ la Lună.

Oamenii puteau călători, ca şi cum distanţa n-ar fi existat, numai în timpul fluxului. În funcţie de direcţia fluxului, puteau să meargă spre Pământ sau să vină dinspre Pământ spre Lună.

Îşi dădu seama că trecuseră mai multe ore de ajustare, şi că urmau să se scurgă alte câteva ore înainte ca următorul flux de la Lună spre Pământ să permită cuiva, care ar fi intrat sub cupolă, să plece spre Pământ.

Aceasta era doar una dintre funcţiunile maşinăriei. Majoritatea celorlalte funcţiuni necesitau un catalizator specific pentru fiecare proces.

Pendrake se întoarse şi ieşi din „cuşca” de metal. Nu se îndoia de faptul că va fi nevoit să-i spună Marelui Nătărău că poate să manevreze maşinăria. Îşi putea păstra poziţia pe lângă acest om doar dacă-i demonstra cât de util îi putea fi. Spuse, aşadar, liniştit:

— Am descoperit cum funcţionează maşinăria. Pot să merg spre Pământ sau să trimit pe altcineva dacă am timp de pregătire – probabil că voi avea nevoie de o zi întreagă pentru a organiza lucrurile.

Omul de Neanderthal îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— După cum spuneai mai devreme, cum se face că tu ţi-ai dat seama, iar tipii ăia cu armele nu au fost în stare?

Pendrake dădu din umeri.

— Poate că ei nu erau decât oameni obişnuiţi din civilizaţia lor, care se puteau folosi de lucruri, dar nu ştiau cum funcţionează.

Monstrul nu se lăsă convins atât de uşor.

— Eu şi toţi ceilalţi am trecut pur şi simplu, fără pregătiri. De ce-ţi trebuie timp ca s-o pregăteşti? întrebă el.

Întrebarea era bună, dar dacă Marele Nătărău afla vreodată răspunsul, atunci n-ar mai fi avut nevoie de

Pendrake.

Pendrake îi explică:

— Din cauza asta aţi ajuns aici doar atât de puţini. Dacă vrei, voi regla maşinăria în aşa fel încât să culeagă pe oricine trece pe potecă.

Era o minciună, dar mergea la sigur, pentru că acesta era, fără-ndoială, ultimul lucru pe care-l dorea Marele Nătărău.

Marele Nătărău se alarmă.

— Nu te vei mai apropia niciodată de acest loc!

Ezitând, Pendrake schimbă subiectul.

— A scăpat vreodată cineva de aici?

După o pauză prelungită, Marele Nătărău recunoscu în sfârşit, bombănind:

— Unul, acu' vreo sută de ani. Lambton îi zicea. Era inginerul care supraveghea calea ferată în vest. Isteţ tipul! Vorbea aşa de bine, încât l-am lăsat să se uite la maşini. A zburat, ridicându-se din peşteră cu una dintre ele. Am închis tunelul imediat, dar multă vreme m-am simţit nesigur. Până la urmă m-am gândit că n-a reuşit să ajungă pe Pământ şi am început să mă simt mai bine.

Pendrake percepu doar vag ultimele comentarii, căci la menţionarea numelui Lambton, acest întreg eşafodaj de evenimente care-l prinseseră atât de puternic începu să capete un înţeles. O mică maşinărie artizanală – motorul – provenind dintr-o civilizaţie lunară străveche, îşi găseşte calea spre Pământ. Se pare că acel Lambton nu făcuse nimic cu ea. Dar, nu cu mulţi ani în urmă, fiul sau strănepotul omului pe care îl cunoscuse Marele Nătărău trezise, în mod evident, interesul unui grup de idealişti, oameni de ştiinţă, oameni de afaceri şi specialişti faţă de acest motor, ca mijloc de colonizare paşnică a planetelor. Nu se ştie unde se aflase maşinăria în toţi aceşti ani de când fusese luată de pe Lună. Dar un lucru se reliefa halucinant: mulţi dintre oamenii care avuseseră vreo legătură cu ea fuseseră asasinaţi sau încarceraţi, iar supravieţuitorii deveniseră prudenţi şi nu mai încercau să aducă pacea pe o

planetă locuită de oameni ostili. Deoarece majoritatea idealiştilor erau ei înşişi oameni extrem de irascibili, toată acţiunea devenise o porcărie.

Se gândi că civilizaţia evolua în propriul ei ritm lent şi chiar oamenii cu educaţie înaltă, bine intenţionaţi, nu vor reuşi să grăbească acest ritm decât într-o măsură infinitezimală.

Făcând uz de diplomaţie, Pendrake spuse:

— Spuneai că mai sunt şi alte maşinării…

Lăsă întrebarea în aer.

Răspunsul fu aspru şi însoţit de o privire crâncenă:

— N-ai să vezi nici o altă maşinărie până nu facem un târg. Şi-apoi, îţi spun numai aşa, pentru eventualitatea că ai mult timp liber să dai târcoale pe-aici şi să aranjezi totul cu Devlin ca să mă dărâmi de pe tron – ultima expediţie pleacă mâine să mai aducă femei. Nu mai aştept să se-ntoarcă cealaltă.

Pendrake rămase tăcut. În ciuda tuturor cunoştinţelor acumulate, n-avea nici o posibilitate să acţioneze. Următorul flux de energie de la Lună spre Pământ nu se producea decât peste câteva ceasuri.

Iar el nu dispunea de niciunul dintre catalizatorii necesari pentru a stimula celelalte funcţiuni la fel de puternice ale maşinii.

Marele Nătărău continuă:

— Nu voiam s-o trimit până nu se-ntoarce cealaltă, dar mi se pare că a venit timpul să începem să dărâmăm peşterile aflate între noi şi germani. Poţi să mergi sau nu, cum doreşti, dar hotărăşte-te repede. Hai să ne-ntoarcem în oraş.

Merseră în linişte. Mintea lui Pendrake lucra febril. Aşadar, Marele Nătărău forţa lucrurile, nu-şi asuma nici un risc. Studie cu o privire piezişă creatura cu mers legănat, încercând să citească pe faţa greoaie şi abrutizată gândurile ascunse. Dar expresia naturală a feţei acestuia

era indescifrabilă. Doar forţa sa fizică implacabilă răzbătea prin fiecare mişcare, prin fiecare muşchi.

În sfârşit, Pendrake spuse:

— Cum ajungi la suprafaţă? Acolo nu este nici aer, nici căldură, aşa-i? Mai adăugă, înainte Ca Marele Nătărău să-i fi răspuns: Ce fel de tabără şi-au instalat germanii?

Minutele se târau. Părea că omul-maimuţă nu dorea să răspundă. Dar brusc mârâi:

— În tunelele iluminate este căldură şi aer. Multe dintre ele urcă până la suprafaţă; unele-s foarte bine ascunse de uşi care seamănă cu stânca sau cu praful. Aşa i-am păcălit pe germani până acum. Năvălim pe altă uşă şi…

Un strigăt îl întrerupse. Un om se repezi spre ei, venind dinspre vârful dealului din apropiere. Pendrake recunoscu în el pe unul dintre adepţii Marelui Nătărău. Tipul se apropie răsuflând din greu:

— S-au întors cu femeile. Bărbaţii parcă au înnebunit…

— Ia să-şi vadă de treabă! fornăi Marele Nătărău. Ştiu ei ce păţesc dacă se ating de vreuna dintre ele înainte să le văd eu.

ERAU VREO TREIZECI de femei, ghemuite pe câmpul din faţa fortăreţei omului-maimuţă. Gloata înnebunită de bărbaţi, care se strânsese în jurul lor, începu să urle sălbatic atunci când apărură Marele Nătărău şi Pendrake. Voci încărcate de pofte răcneau cereri şi oferte.

— Eu am doar o singură femeie, mai am dreptul la una!

— Este rândul meu!

— Mare Nătărău, trebuie să…

— Mi-am câştigat…

— Gurra!

Se făcu instantaneu o linişte aproape asurzitoare, întreruptă în cele din urmă de un bărbat cu gât ca de taur care se apropie de Marele Nătărău şi spuse:

— Cred că asta-i ultima captură de femei pe care o organizăm, şefu'. Germanii ăia cu feţe de cârpă erau pregătiţi şi par să fi cercetat toate căile de acces ale

peşterii spre tabăra lor. Ne-au urmărit ca nişte copoi şi-am scăpat doar distrugând galeria aceea îngustă…

— O ştiu. Câţi morţi?

— Douăzeci şi şapte.

Marele Nătărău tăcu, încruntându-se. Apoi spuse:

— Păi, hai să alegem. Iau una pentru mine, şi…

— Jim!

Pendrake ascultase încruntat conversaţia. Acum se întoarse pe călcâie şi văzu o tânără şi fragilă femeie care alerga spre el, plângând. I se aruncă în braţe, sprijinindu-şi capul pe pieptul său, pe jumătate leşinată.

Pe deasupra capului ei cu păr închis la culoare, Pendrake îl fixă pe Marele Nătărău, care zâmbea larg.

— Vă cunoaşteţi? zâmbi cu viclenie monstrul.

— E soţia mea! spuse Pendrake.

Îl cuprinse o teribilă senzaţie de pieire. Îl căută din priviri pe Devlin, dar acesta nu părea să fie prin mulţime. Înghiţind un nod, se uită apoi drept înainte.

Rânjetul Marelui Nătărău se lăţise într-atâta, încât i se vedeau şi gingiile. Spuse şiret:

— Uite care e mişcarea mea: o iei tu, Pendrake. Vezi cum este s-o ai din nou şi-apoi – poate într-o săptămână – mai stăm de vorbă.

Era ca o pedeapsă. Timp de două zile, Pendrake simţi o uşurare furioasă şi disperată. Uşurare pentru că i se acordase prea puţin timp; furie, pentru că nu putea face aproape nimic ca să oprească înjosirea celorlalte femei. Îi spuse unuia dintre şefii aflaţi sub comanda lui Devlin să răspândească zvonul că cine va lua vreo femeie dintre noile venite va suferi consecinţe grave. Dar şi acest zvon îi amplifică disperarea, căci pentru a fi eficient, trebuia legat de numele lui ca răzbunător. Presupuse cu teamă că zvonul va ajunge la urechile Marelui Nătărău şi că acel personaj crâncen va crede – corect, de altfel – că Pendrake îi ameninţă autoritatea.

În timpul perioadelor de somn, Pendrake bloca toate uşile. El şi Eleanor discutau până târziu. La început ea fusese patetică.

— Poţi să fii sigur, spunea ea cu pasiune, că mă voi sinucide pe loc dacă acea creatură sau oricine altcineva ar încerca vreodată să se atingă de mine. Nu pot să fiu decât a ta.

Femeia se adresa bărbatului ei, iar Pendrake asculta stânjenit, pentru că nu avea vreo soluţie.

În cea de-a treia zi îl vizită Devlin. Bărbatul suplu se postă în uşă şi îi aruncă lui Pendrake o privire superioară.

— Ei, începu el, acum ai simţit şi tu ce înseamnă să-l înfrunţi pe Marele Nătărău. Să renunţăm la duşmănie şi să facem frumos în faţa Maiestăţii Sale?

Pendrake dădu din cap.

— M-am tot gândit, grăi el încet. Există o cale de a împărţi locul acesta în zone – una pe care s-o controlăm noi, şi una pe care s-o lăsăm Marelui Nătărău şi adepţilor lui.

Arătă cu o uşoară mişcare a capului spre uşă şi se târâră afară. Pendrake îl conduse spre un dâmb din apropiere. Îi arătă priveliştea de dedesubt: restul oraşului, pajiştile şi frumoasa vale din depărtare.

— Există mai multe surse de apă. Dacă noi le-am avea la dispoziţie pe cele din partea aceea – arătă cu degetul – am putea oricând, la nevoie, să ne retragem în coridoare, s-o întindem spre suprafaţă şi să-i contactăm pe germani, ca ultimă apărare…

Lăsă propoziţia neterminată. Germanii nu le ofereau nici un fel de paradis, desigur, dar oamenii de-aici habar n-aveau cât erau de duri.

— Pe toţi sfinţii! exclamă Devlin, poate că ştii tu ceva… Se opri. Dar văd că te-ai răzgândit. Acum nu mai este vorba despre o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Dacă obţinem jumătate, aprobă Pendrake.

Devlin dădu gânditor din cap.

— Jumătate din vite, jumătate din arme…

— Instaurăm o democraţie în jumătatea noastră, continuă Pendrake, şi luptăm s-o apărăm; dar nu trecem graniţa. În cele din urmă vor înţelege.

Lunganul tăcea.

— Cum vei proceda? întrebă el direct.

— Spune-le oamenilor tăi de încredere, zise Pendrake, că vom acţiona înainte de sfârşitul săptămânii. Nu există altă soluţie.

Devlin îi atinse palma. Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră, lunganul coborând pe o parte a dealului, Pendrake pe cealaltă. Ajuns acasă, Pendrake observă că în timpul scurtei sale absenţe, îi sosise un musafir.

Marele Nătărău şedea pe vine în faţa intrării scunde.

Monstrul îi adresă un rânjet genial.

— M-am gândit să-ţi fac o vizită, îl anunţă el, şi poate că mai discutăm, hăă?

Pendrake îl studie cu respect şi îngrijorare. Înţelese că nu se mai confruntase niciodată până atunci cu un adversar atât de periculos şi atât de inteligent. Nu se-ndoia că venise ca să-i adreseze un ultim avertisment.

Marele Nătărău spuse:

— Pendrake, m-am prins cum e cu femeile.

Pendrake se crispă.

Creatura îl fixa cu o privire gravă:

— Am senzaţia că te deranjează faptul că am şi eu femei.

Asta era o exprimare blândă. Pendrake simţea că-l ia greaţa ori de câte ori se gândea la asta. Spuse:

— Acolo de unde vin eu, femeile aleg bărbaţii cu care se căsătoresc.

Marele Nătărău îşi ţuguie buzele şi făcu un semn cu braţul, respingând argumentul.

— Hai, hai, – ştii şi tu că nu m-ar alege nimeni. Femeile alea ar alege mai degrabă o nulitate ca Miller decât pe mine. Nu crezi?

Pendrake tăcu, fiind de acord. Aşa era. Dar îşi dădu seama că nu putea discuta subiectul acesta în mod imparţial. El

implica prea mult sentimentele sale în privinţa relaţiei bărbat-femeie. Îl ului să constate cât de puternice erau aceste sentimente, dar atitudinea sa ostilă, de scârbă, persista.

— Ştii ceva, Pendrake? Trei dintre damele alea au început să se bată pentru mine. Ce zici? Marele Nătărău îşi clătina capul hidos, intrigat, dar evident mulţumit. Femeile nu-s făcute la fel ca bărbaţii, Pendrake. Dacă m-ai întreba pe mine, când le aleg, aş jura pe un teanc de Biblii că niciuna nu mi-ar da un ac. Dar eu joc inteligent. Nu sărut. Aş vrea să le mozolesc, crede-mă, dar mă abţin, înţelegi? O femeie, dacă-mi apropii faţa de ea, ar… Păi, ştii doar, două s-au sinucis. Asta m-a şocat. Desigur că nu vreau să se mai repete aşa ceva, aşa că – fără pupat.

— Dar cu celelalte trei ce s-a întâmplat? întrebă Pendrake.

Marele Nătărău ridică din sprâncene. Mai şezu aşa pe vine vreun minut, dar toată genialitatea îi dispăruse. Strălucirea din ochi i se stinse şi se relaxă vizibil.

— Lucrurile astea au nevoie de timp, Pendrake, explică el precaut, doar ţi-am spus că m-am prins cum e cu femeile. După cum mi-am dat eu seama, o femeie trebuie să aibă un bărbat. Dacă nu poate pune mâna pe unul bun, va lua unul rău. Dacă nu poate avea unul arătos, va accepta unul urât. Aşa a croit-o natura şi ea nu se poate împotrivi. În majoritatea împrejurărilor, o femeie judecă la fel de bine ca un bărbat, dar nu şi în privinţa asta… Iar celelalte trei femei… Vrei să ştii cum le manevrez? întâi le-am pus să înveţe englezeşte. Am aici pe unul care vorbeşte germana şi-l folosesc mereu ca interpret. L-am lăsat să le spună că aici vor trăi veşnic. Asta le face să reflecteze. În acelaşi timp, li se strecoară în ureche că eu sunt şeful locului. Femeilor le place să fie cu şeful. Apoi, imediat când au învăţat câteva vorbe, le fac să înţeleagă limpede că sunt genul blând dacă nu mă supără… îţi spun eu, Pendrake, merge. Ei, ce zici?

Era o ofertă de prietenie. Acest umanoid dorea cu adevărat să câştige bunăvoinţa principalului său duşman potenţial. Pendrake îşi clătină într-un târziu capul.

— Mare Nătărău, rosti el, eliberează-ţi cele şase femei. Ordonă-le adepţilor tăi să le elibereze pe ale lor. Dacă trei dintre nevestele alea ale tale se bat într-adevăr pentru tine, atunci una va rămâne cu tine ca soţie permanentă. Când toate femeile vor fi libere, prevăd că bărbaţii vor începe imediat să le facă puţină curte şi vor afla cu surprindere că, după ce femeile vor învinge spaima de a se găsi aici, îi vor considera ca pe nişte potenţiali soţi. Nu va dura mult până vor avea loc nişte căsătorii.

Omul de Neanderthal se ridică.

— Asta-i tot ce ai de spus?

Clocotea de furie.

— În adâncul inimii tale, ştii bine că spun adevărul, zise Pendrake cu voce hotărâtă.

— Dacă mai vorbeşti, vei avea necazuri, veni răspunsul aspru. Eu conduc acest oraş şi nu vreau numai o singură femeie.

Pendrake nu răspunse. Stătea impasibil. Marele Nătărău fornăi spre el, apoi se întoarse şi se îndepărtă legănat.

Pendrake îngenunche şi intră târâş în casă. O găsi pe Eleanor de cealaltă parte a uşii, aşteptând nerăbdătoare.

— Ce crezi că va face? întrebă ea.

Pendrake clătină din cap.

— Nu ştiu, mărturisi el, pe gânduri.

Dar golul pe care-l simţea în stomac îl anunţă că zarurile fuseseră aruncate.

DEVLIN II RAPORTĂ în dimineaţa următoare că vorbise cu cei patru adjuncţi ai săi; ştiau şi ei că trebuia ca lucrurile să fie forţate. Se arătaseră, susţinea Devlin, mulţumiţi de planul ce avea la bază compromisul şi agreau ideea celor două comunităţi. Auzind asta, Pendrake îşi dădu seama că oamenii nu acceptau bucuros toate acestea fiindcă erau puternici, ci din slăbiciune. Dar important era că

acceptaseră ideea. Îşi dădu seama că şi el era mulţumit dacă se putea evita astfel un război total.

Planul pe care-l alcătuiseră, el şi Devlin, era simplu. Vor ocupa jumătate din sursele de apă, iar aceia dintre oamenii lui Devlin care erau îngrijitori de vite vor mâna jumătate din cireadă spre coridoare. Vor ocupa două din cele patru fortăreţe – pe cea cu arcurile şi săgeţile şi pe cea cu puştile. Muniţia ascunsă şi câteva pistoale şi revolvere vor rămâne, fără-ndoială, în posesia Marelui Nătărău. Pendrake ştia că o cantitate atât de redusă de arme putea fi contracarată cu o ploaie de săgeţi, mai ales în înghesuiala din oraş.

Gărzile vor staţiona în punctele-cheie şi echipe mobile de bărbaţi vor fi ţinute în alertă, gata să vină în ajutorul gărzilor în oricare dintre punctele-cheie care-ar fi fost atacate.

Devlin fu de acord, era cel mai bun plan, dar transpiră din belşug discutându-l.

— Acesta este cel mai dur târg pe care l-am încheiat vreodată, mărturisi el, dar într-o zi sau două îmi voi planifica totul, voi împărţi oamenii şi te voi anunţa.

Cu aceasta, se îndepărtă.

A doua zi trecu fără nici o veste.

În dimineaţa următoare bătu la uşă Morrison:

— Marele Nătărău a ordonat ca jumătate din fiecare grup să se prezinte în faţa fortăreţei sale. Mi-a zis să-ţi comunic urgent că vrea să fii şi tu acolo, fiindcă ştie că se pregăteşte ceva şi vrea să încheie o eventuală pace înainte să aibă loc vreo luptă. Femeile să vină şi ele, ca şi bărbaţii. Întâlnirea are loc într-o oră.

Pendrake, la braţ cu Eleanor, se îndreptă spre locul întâlnirii. Se simţea stânjenit şi constată uşurat, apropiindu-se, că veneau şi câţiva dintre oamenii lui Devlin cu femeile lor. Îl trase deoparte pe unul dintre comandanţii lui Devlin şi-i spuse:

— Trimite-i vorbă lui Devlin. Să-şi adune oamenii şi să fie pregătit!

Omul răspunse:

— Devlin s-a gândit deja s-o facă, deci cred că totul e-n ordine.

Pendrake se simţi şi mai uşurat. Aceasta însemna că fusese făcut tot posibilul. Pentru prima dată se gândi că poate lucrurile se vor rezolva fără vărsare de sânge.

Mulţimea din faţa fortăreţei creştea, până ce se adunară mai mult de două sute de bărbaţi şi aproape trei sute de femei. Majoritatea fetelor nemţoaice erau dintre cele mai arătoase. Nu încăpea nici o îndoială că banda aceasta de locuitori din vestul sălbatic achiziţionase o colecţie rară de femei atractive şi că, având aceste premii în perspectivă, fiecare va lucra serios, iar planul de pace al Marelui Nătărău va trebui să ofere fiecărui bărbat o senzaţie de securitate pentru a fi bun la ceva.

Lângă intrarea în fortăreaţă se produse o rumoare. Poarta cea mare se deschise şi după o clipă apăru, legănându-se, creatura de Neanderthal. Umanoidul se căţără pe o mică platformă şi se uită în jur. Privirea lui coborî asupra lui Pendrake. Arătă cu degetul.

— Tu, Pendrake! urlă el.

Probabil că acesta fusese un semnal, căci Eleanor scoase un ţipăt.

— Jim… fereşte-te!

În clipa următoare, ceva tare îl pocni în creştet şi simţi cum alunecă.

Beznă.

Când îşi reveni, Devlin stătea aplecat, îngrijorat, deasupra lui. Majoritatea oamenilor plecaseră. Lunganul era plin de regrete.

— Am fost nişte tâmpiţi, declară el. Ţi-a luat nevasta şi acum o ţine acolo. Cred că şi-a închipuit că numai tu poţi fi şeful oricărei rebeliuni şi că dacă te opreşte pe tine, ne poate opri şi pe noi. Apoi adăugă ruşinat: Şi cred că poate.

Pendrake se ridică gemând în capul oaselor.

Apoi se scula în picioare şi furia îl copleşi. Întrebă răstit:

— Cât durează ca să înceapă atacul?

Devlin scoase un fluier.

— Dacă suflu de două ori, explică el, începe în cinci minute.

— Aha! Pendrake îşi revenea rapid, iar ochii i se îngustară. Evalua. Apoi zise: Fluieră imediat ce intru în fortăreaţă.

Devlin înghiţi în sec şi culoarea îi pieri din obraji.

— Cred că acu-i acu', şopti el. Scoase un cuţit dintr-un buzunar interior. Uite, ia-l.

Pendrake îl apucă şi-l strecură în buzunar.

Devlin mai întrebă:

— Cum vei intra?

— Nu-ţi face griji, îi aruncă Pendrake peste umăr. Se adresă apoi gărzilor: Spuneţi-i Marelui Nătărău că sunt gata să discut afaceri.

Marele Nătărău ieşi târâş, rânjind, pe uşa casei sale din fortăreaţă.

— Am crezut că-ţi bagi minţile-n cap, îi strigă el, apoi gemu când cuţitul azvârlit de Pendrake se înfipse câţiva centimetri în pieptul său.

Smulse obiectul însângerat din carne şi-l aruncă, strâmbându-se, la pământ.

— Pentru asta capeţi groapa! gâfâi furios. Te leg şi…

Înaintă, iar Pendrake simţi pe spinare un fior rece. Capul monstrului era aplecat jos de tot. Braţele-i de animal fuseseră întinse lateral. Forţa anormală a omului se vădea în toată înfăţişarea lui. Privind cum creatura se prăvălea spre el, Pendrake se simţi brusc paralizat de gândul că nici un om născut în ultima sută de mii de ani nu putea avea nici pe departe forţa necesară ca să învingă fiara aceasta păroasă.

Speriat, Pendrake se retrase. Primul val de oroare produs de colosul musculos care se prăvălea spre el se estompă. Dar convingerea că trebuie să aştepte o împrejurare favorabilă era ca un val neplăcut care-i încerca nervii, un fior înalt, susţinut, nesemănând cu nimic din ceea ce trăise

până atunci. Nu se simţea ruşinat de faptul că evitase înfruntarea, dar era disperat, căci trebuia să se grăbească; aşteptă atacul pe care Devlin şi oamenii săi aveau să-l lanseze. Orice, numai să-i distragă bestiei atenţia.

Odată cu zgomotul produs de urletul luptătorilor care atacau, Pendrake se aruncă înainte, direct spre omul păros. Un braţ ca de urs se întinse să-l apuce. Îl îndepărtă cu o lovitură şi pentru o secundă i se ivi ocazia. Lovitura pe care o plasă maxilarului masiv aproape îi rupse oasele pumnului. Toate ar fi fost bune, dacă lovitura ar fi avut efectul scontat. Dar nu fu să fie aşa. Monstrul, în loc să se clatine măcar o clipă, astfel încât Pendrake să se poată da la o parte, plonjă înainte. Braţele sale se strânseră în jurul umerilor lui Pendrake.

Omul de Neanderthal scoase un muget de bucurie. Dar îndată ce creatura începu să-l strângă în teribila-i îmbrăţişare, Pendrake îşi eliberă braţele, repezi două degete în ochii de sălbăticiune ai Marelui Nătărău, se opinti şi-şi smulse trupul din îmbrăţişarea mortală.

Acum era rândul lui să zbiere, un bărbat cuprins de frenezia sălbatică a încleştării şi a poftei de luptă:

— Te-ai ars, Mare Nătărău! Eşti terminat. Tu…

Cu un strigăt răguşit, omul păros sări spre el. Râzând răguşit, Pendrake se retrase dansând. Observă cu întârziere platforma tronului din spatele său. Retragerea sa, facilitată de gravitaţia de pe Lună, era prea rapidă pentru o oprire bruscă. Cu o izbitură, căzu lat pe spate, pe platformă.

Totul se terminase deja. În picioare, ar fi putut câştiga, în acea unică testare a forţelor nu fusese complet învins. Dar Marele Nătărău îngenuncheat peste el, lovindu-l cu pumnii săi distrugători, era cu totul altceva. După un minut, Pendrake se mai agăţa de simţurile sale doar prin cel mai subţire firişor de conştiinţă. Ca prin ceaţă îşi dădu seama că era legat cu brutalitate.

Încet, mintea sa se târî înapoi din întuneric, ajungând la o mai deplină înţelegere a dezastrului care-l doborâse. Spuse într-un târziu, cu voce groasă:

— Prostule! Auzi lupta de-acolo, de-afară? înseamnă că eşti terminat, indiferent ce faci tu cu mine. Mai bine să încheiem un târg, Mare Nătărău, cât mai ai posibilitatea.

Dintr-o privire spre ochii creaturii aceleia îşi dădu seama că aruncase pietricica de speranţă într-o lume a întunericului. Fiara din om se dezlănţuise pe de-a-ntregul. Buzele enorme erau răsfrânte într-un rânjet, dând la iveală dinţii ca nişte colţi. Marele Nătărău mârâia, scoţând mici gemete de furie. Spuse în sfârşit, cu o voce guturală:

— Voi bara poarta pe dinăuntru. Asta-i va face pe oamenii mei să lupte mai aprig, căci nu se vor mai putea retrage aici. Şi astfel vom avea posibilitatea să ne continuăm netulburaţi mica noastră distracţie, între patru ochi.

Uriaşul se deplasă greoi, ieşind din câmpul vizual al lui Pendrake. Se auzi zgomotul zăvorului tras. Apoi creatura păroasă apăru din nou, scuipând vorbele cu o furie devastatoare.

— Aici voi trăi un milion de ani, Pendrake, şi-n tot acest timp, soţia ta va fi una dintre femeile mele.

Pendrake se-nfioră:

— Nebun idiot ce eşti, chiar dacă învingi acum, vei muri destul de repede când vor veni germanii. Şi să nu crezi cumva că nu vor veni. Pentru ei, voi nu sunteţi decât o ceată de bandiţi, un spin în ochi pe care nu-l vor mai accepta prea mult.

Cuvintele păreau că nu pătrund în mintea celuilalt, care, în mod surprinzător, se opintea să tragă de platforma tronului. Pendrake observă, intrigat, cum Marele Nătărău se chinuia să urnească eşafodul din lemn, folosindu-se de forţa sa uriaşă.

Deodată, structura se ridică. Se înălţă şi se propti într-o rână, cu un zgomot uluitor. Marele Nătărău o mai împinse o dată. Apăru intrarea într-o peşteră.

— Proştii, îşi exprimă Marele Nătărău dispreţul, credeau că am pus aici platforma asta şi fortăreaţa pentru că voiam să mă joc de-a regele. Oamenii albaştri ştiu adevărul, dar nu vor să înveţe altă limbă în afara celei pe care-o vorbesc, aşa că nu pot spune, chiar dacă ar vrea, dar nici nu vor.

După ce termină se aplecă peste Pendrake. Cu un mormăit îl ridică pe umărul său şi sări în peşteră.

Până jos erau vreo şapte metri. Ajuns acolo, îşi aruncă fără multe precauţii prizonierul pe sol şi se căţără din nou afară.

— Nu-ţi fie frică, îi strigă batjocoritor, mă duc doar să aşez platforma la locul ei.

Peste o clipă aterizează iar, cu o bufnitură surdă, şi-l ridică din nou pe Pendrake.

— Această peşteră, rânji el, duce direct în groapă. Te voi coborî spre bătrânul meu camarad, fiara-diavol, şi voi privi spectacolul. Ce ne vom distra, omule! Ahh!

PEŞTERA COBORA în pantă lină şi se lăţea deodată. Brusc, se deschise într-o cameră încăpătoare, aglomerată cu forme metalice.

Maşini! Străluceau în lumina reflectată de pereţii şi tavanul peşterii. Tăcute, ele erau martorii secreţi ai gloriei unui popor care, dacă nu atinsese chiar nemurirea, căci pierise, atinsese totuşi o culme a măreţiei neegalată probabil nici înainte şi nici după aceea în sistemul solar.

Marele Nătărău se opri în punctul în care se despărţeau două coridoare. Aşteptă destul de mult, apoi îl depuse pe Pendrake pe podeaua dură, îngenunche tăcut şi-i desfăcu neîndemânatic legăturile de la glezne.

— Ridică-te! ordonă el scurt.

Aceasta nu era deloc o problemă, datorită gravitaţiei de pe Lună, deşi mâinile îi erau legate la spate, dureros de strâns.

— Dă-i drumul, în jos pe tunelul din dreapta! tună Marele Nătărău.

Pendrake se supuse fără comentarii. Omul de Neanderthal îl urmă şi spuse:

— Vreau să vezi ceva care se află aici, jos. Îmi dă o senzaţie ciudată şi ar fi cam prostesc din partea mea să omor un tip ca tine fără să-i aud părerea despre asta.

Pereţii reflectorizanţi le luminau calea. Ajunseră într-o încăpere mare. Exact în centrul camerei se afla un cub limpede şi transparent cu latura de vreo şase metri. Marele Nătărău arătă spre el şi Pendrake se îndreptă într-acolo, sub ochii creaturii care fornăia în spatele lui.

— Priveşte în jos! îi indică celălalt cu o voce aproape blândă.

Pendrake văzuse deja.

La o oarecare distanţă strălucea o flacără alb-albăstruie de mare intensitate. După o privire scurtă, Pendrake fu nevoit să întoarcă ochii. O studie totuşi, aruncând priviri scurte, piezişe.

— Străluceşte aşa, explică Marele Nătărău, de când am venit încoace. Ce zici, băiete?

Pendrake se adresă în gând cubului: „Vă rog, salvaţi-mă! Am nevoie de ajutor!”

Din adâncurile strălucitoare, o voce îi răspunse în minte de la o distanţă uriaşă: „Prietene, capacitatea ta de a ne simţi prezenţa nu-ţi foloseşte la nimic, căci va mai dura foarte mult până ce omul va putea folosi ceea ce avem şi ştim noi.” „Îndurare, spuse în gând Pendrake, înfiorat. „Sunt pe cale de a fi asasinat şi devorat de o fiară sălbatică.” „Bine, atunci alege. Alătură-te nouă aici jos, pentru vecie.” „Adică, vrei să spui” „Absolut pentru totdeauna în unitate, eliberat de orice pasiune şi durere.”

Pendrake se făcu mic. Reacţia sa momentană fu de respingere totală. Nu avea deloc sentimentul că i se oferea libertatea. Timp de o clipă, spaima de colţii-sabie ai tigrului dispăru, căci alternativa îi părea un adevărat iad.

„Dar soţia mea, Pământul, oamenii aceştia, protestă Pendrake tremurând. E un pericol teribil…”

Vocea din minte îi răspunse: „Decide-te înainte de a părăsi încăperea. Noi te putem ajuta numai aici. Nu te putem

ajuta… afară…” „Voi sunteţi locuitorii Lunii?” „Noi suntem locuitorii Lunii.”

Tremurând, Pendrake se întoarse spre gardianul său.

— Mare Nătărău, articulă el încordat, cu soţia mea aici mă poţi determina să fac orice. Desigur că ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci cu un om care trebuie supus ar fi să-l ucizi.

— Prea eşti isteţ… N-am încredere în tine! sforăi creatura. Nu prea cred că ai respecta târgul.

— Trebuie să negociez, insistă Pendrake, n-am de ales.

— Tu eşti un bărbat mult prea tare ca să te ţin în preajmă, argumentă creatura. Nimeni până acum n-a fost în stare să mă înfrunte.

Pendrake spuse deschis:

— Atâta vreme cât soţia mea este aici, sunt la discreţia ta.

— Dar asta nu te-a împiedicat să mă ataci.

— Eram furios şi înnebunit de lovitura în cap, opină Pendrake, nu mai judecam.

Marele Nătărău păru să cântărească spusele, cu gura întredeschisă şi ochii pe jumătate închişi. Dar brusc închise gura, cu un clămpănit de dinţi.

— La naiba! bombăni el. Nu vreau să-mi asum nici un risc. De când ai sosit tu aici am avut numai necazuri, aşa că voi scăpa de toţi zurbagiii, începând cu tine. Am mult, mult timp, ca să-mi rezolv celelalte probleme. Acu', dă-i drumul!

Pendrake porni încetişor, fără să se mai adreseze acelei esenţe a vieţii a cărei prezenţă o detectase în flacără. Nici nu se mai gândi la ceea ce-i oferiseră ei ca fiind o soluţie acceptabilă pentru el. Existenţa lor era în afara realităţii. Îşi continuară drumul pe coridor şi curând apărură alte maşini.

— Te voi duce pe aici, îl anunţă Marele Nătărău, ca să-ţi arăt ce ai fi putut să ai. Şi ai fi putut s-o ai şi pe soţia ta. Dar acum voi aştepta să apară vreun alt tip, priceput la maşini şi mai puţin agitat. Poate i-o voi da lui şi pe soţia ta, adăugă el, prăpădindu-se de râs.

Pendrake nu răspunse. Dar mintea lui oscila înainte şi înapoi ca un pendul care se deplasează tot mai sus şi mai repede cu fiecare mişcare. Şi cu fiecare minut care trecea se intensifica şi tensiunea din creierul său. Maşinăria era acolo, iar Pământul nici nu bănuia ce făceau est-germanii. Mai era şi Eleanor…

Gândul se termină ca şi cum ar fi fost decupat din creier cu un cuţit. Sângele-i fugi din obraji. Muşchii plexului solar se tensionară într-atât, încât simţi o durere teribilă. Căci Marele Nătărău şi el se întorseseră din nou la fortăreaţa în care era maşina ce lega Luna de Pământ. Pendrake îl privi neputincios pe omul-monstru cum deblochează zăvorul şi deschide poarta.

— Intră! mârâi Marele Nătărău.

Pendrake, care-şi smucise în zadar legăturile în timpul plimbării, păşi iute înainte. „încă o şansă", gândi el; dar totul depindea de rapiditatea şi de ignorarea completă a durerii.

Trecând de poartă, se opri o clipă, se aplecă, îşi ridică braţele mult spre cap şi le prinse într-o ieşitură a fortăreţei. Cu toată puterea şi forţa picioarelor sale se smuci înainte.

Era o frânghie veche. Acum se rupse, ca iarba uscată.

Era liber.

Pierzându-şi puţin echilibrul, se răsuci. Apoi se năpusti spre poartă.

Dar poarta se închise în faţa sa. Auzi sunetul metalic al zăvorului tras.

Din spatele porţii răzbătu vocea Marelui Nătărău.

— Eşti un tip destul de isteţ, Pendrake. Prea isteţ ca să risc ceva cu tine. Nu mai aştept să pui maşina în funcţiune, îmi iau puşca şi mă-ntorc în mai puţin de juma' de oră să te-aranjez.

Se auziră paşi, îndepărtându-se.

Nu era o zi bună, se gândi Pendrake, încă zguduit, nici pentru el, nici pentru Marele Nătărău.

Simţise deja că fluxul spre Pământ trebuia să înceapă în mai puţin de un sfert de oră. Nu prea voia să plece, dar nu avea altă soluţie. Nerăbdător, aşteptă cele cincisprezece minute.

Gândi îndurerat: „Of, Doamne, Eleanor este în ghearele lui!” Dar nu avea de ales decât plecarea.

Mai gândi disperat: „Vor crede că Marele Nătărău m-a aruncat bestiei şi se vor da la fund.”

Îşi închipui durerea şi disperarea lui Eleanor. „Trebuie să plec, să fac rost de echipament şi arme şi să mă întorc, totul în opt ore.”

Aceasta avea să fixeze o limită temporală pentru răul şi umilinţa pe care monstrul le putea provoca.

Poate că Marele Nătărău se va abţine să se atingă de Eleanor, de frica întoarcerii lui Pendrake. Aceasta era singura lui speranţă reală pentru siguranţa ei.

Nu avea altă alegere.

Când începu fluxul, Pendrake se îndreptă spre linia invizibilă de demarcare de sub baza adânciturii, se opri, depărtă picioarele ca să-şi asigure echilibrul, după care se aplecă înainte, intrând cu capul şi umerii înăuntru. Dorea să vadă clar ce se află de partea cealaltă.

Întuneric. Nu: mai degrabă un fel de neant ceţos. Pendrake se retrase intrigat. Să fi fost noapte pe Pământ? Nu era imposibil. Dar rareori erau nopţile atât de întunecoase. Nemulţumit, se aplecă din nou înainte.

Era ca şi cum şi-ar fi băgat capul într-un sac. Nu se vedea nimic.

Dar se simţi puţin ameţit când îşi trase capul înapoi pentru a doua oară.

Ba mai mult, intui că secundele zburau grăbite şi că zece minute erau mult prea scurte pentru a lua măsuri de precauţie.

Se îndreptă grăbit spre unul dintre pereţii adânciturii, se echilibră şi îşi împinse uşurel un picior înăuntru. Piciorul nu întâlni decât aer.

Pendrake se trase înapoi, se deplasă câţiva centimetri şi încercă din nou. Era o senzaţie stranie să-şi vadă piciorul dispărând, dar mult mai îngrijorător era faptul că nu dădea de nimic, doar de gol.

Estimă că erau necesare cu totul vreo cinci minute pentru a trece centimetru cu centimetru dintr-o parte a maşinii în cealaltă, dar piciorul lui nu găsise încă nimic solid dincolo.

„Oare îmi pot asuma riscul de a sări în partea cealaltă?”

Trecuse un minut de când se lupta cu nehotărârea. Până la urmă, se decise.

Marele Nătărău putea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

„Există o cărare. Toată lumea spune acelaşi lucru. Este într-un ţinut deluros, dar pe sol relativ neted. Aşa că dacă sar şi-mi ţin trupul relaxat, pregătit, ca să nu aterizez prea brutal…”

În timpul săriturii, lui Pendrake i se perindă prin faţa ochilor un caleidoscop de imagini. În faţa lui se ridica un adevărat zid de gunoaie. Se lovi de el cu faţa şi cu trupul şi începu să alunece pe panta abruptă. Simultan îşi dădu seama că auzea zgomotul unui tractor. Uitându-se înapoi, observă disperat că aluneca în calea unui uriaş tăvălug de pe o şosea. Pendrake urlă, dar şoferul privea lateral, conducându-şi monstruosul instrument pe un traseu măsurat cu precizie.

Un urlet de avertisment fu tot ce putu să scoată Pendrake. În clipa următoare aterizâ în faţa maşinii. Încordându-şi toate puterile, încercă să se ferească din calea tăvălugului. Reuşi, aproape. Aproape…

ÎN ANUMITE MOMENTE ALE ZILEI, Jefferson Dayles studia raportul oamenilor de ştiinţă. La prima vedere, îl lăsa cam nedumerit. Dar după ce se terminau îndatoririle cotidiene ale funcţiei de preşedinte, el lua rapoartele, se băga în pat şi citea în miez de noapte uluitoarele documente. Unul suna astfel:

În privinţa celor trei motoare preluate de agenţi de pe proprietatea lui Pendrake, lipsesc mijloacele adecvate

pentru a descrie perfecţiunea lor. Ele par a fi stadiul final al unei invenţii înglobând un principiu nou. Forţa motorie pare să depindă de construcţia în formă de gogoaşă a tubului din metal. După demontare s-a constatat că acesta este fabricat şi asamblat după o tehnică metalurgică avansată care sfidează orice analiză, în ciuda consemnării de către noi a fiecărei faze de demontare. S-a emis ipoteza că tubul absoarbe forţă de la o staţie de emisie foarte îndepărtată, dar nu s-a putut dovedi nimic. Nu este, cu siguranţă, un motor nuclear. Nu s-a detectat radioactivitate.

Deoarece am dat greş şi după demontarea celui de-al doilea motor, am hotărât ca pe cel de-al treilea să nu-l dezasamblăm decât după o cercetare amănunţită a pieselor celor două motoare desfăcute, cooptând în acest scop şi alţi specialişti.

Există posibilitatea ca secretul reacţiei să stea într-o combinaţie subtilă a aliajului folosit ca material de construcţie.

Trebuie examinat şi analizat chiar şi ceea ce ţine de sudura elementelor, pentru a determina un posibil efect al acesteia…

Importanţa deosebită a abordării precaute poate fi apreciată cel mai bine prin aceea că forţa are şi alte posibilităţi, asupra cărora pregătim alt raport…

Jefferson Dayles cugeta întins în pat, cu ochii închişi. Pentru el, era vechea poveste; avea de-a face cu ceva extrem de complicat, prea complicat pentru majoritatea unor minţi muritoare.

Întorcându-se pe-o parte înainte de a adormi, un ultim gând îi trecu prin minte: doar trei ani. Trei ani pentru a-l găsi pe Pendrake. După aceea putea fi prea târziu.

Oricum, trebuia să câştige mai întâi cele mai fantastice alegeri din istoria Americii.

Începuseră să se afirme femeile. Aveau o candidată a lor la preşedinţie şi aceasta parcă ar fi dezlănţuit minţile a

milioane de femei care odinioară dăduseră semne că ar avea bun-simţ.

Candidata, foarte feminină, hotărâtă, care ştia ce vrea, se avântase până la marginea prăpastiei, încercând din răsputeri să nu se prăbuşească. Părea că ştie toate capcanele şi, deşi agenţii lui Dayles verificau amănunţit fiecare declaraţie şi discurs, lunile treceau şi ea nici nu aluneca, nici nu cădea.

Dayles observa performanţa de la distanţă, la început nevenindu-i să creadă, apoi admirând-o, dar până la urmă se alarmă. „Trebuie să obosească odată şi odată”, îşi spuse el, „într-o zi va cădea din picioare de oboseală şi atunci va fi momentul ca oamenii noştri s-o dea la o parte”.

Extraordinara capacitate de a raţiona a candidatei nu le caracteriza şi pe adeptele ei. Mileniul era pe sfârşite. Femeile puteau opri războaiele, puteau aduce pacea în această lume agitată. Ele vor îndrepta relele din societate, vor înfrâna rapacitatea afaceriştilor şi vor termina, odată pentru totdeauna, cu infidelitatea masculului american.

Majoritatea acestor idei nu au fost, desigur, supuse dezbaterii publice.

Cu o lună înaintea termenului de prezentare a alegătorilor la urne, preşedintele era confruntat cu posibilitatea ameninţătoare de a nu câştiga. Aceleaşi veşti soseau de peste tot, de la oamenii săi, de la mecanismul politic, de la şefii locali ai partidului, de la centrele particulare şi publice de votare – şi anume: femeia candidat avea un avans.

— Ne trebuie un pic de noroc, îi spusese el lui Kay într-una din zilele toride, între discursuri. Simt că discursurile mele nu reuşesc să emoţioneze la fel de mult ca ale lui Wake.

Totdeauna se referea la adversara lui numind-o Wake; nu doamna Wake, nici Janet Wake – doar Wake. Tehnica de a-i folosi doar numele de familie accentua egalitatea în luptă, într-o luptă în care, pentru prima dată în istoria politică, un bărbat era handicapat de sexul său.

Kay răspunsese rece:

— În caz că nu apare norocul, pot să vă anunţ că au fost întreprinse toate acţiunile necesare pentru a stârni vreo mie de mici revolte, aşa că veţi putea declara stare de necesitate şi amânarea alegerilor.

— Bine, aprobase preşedintele Dayles, dar pe gât i se rostogoliseră mici perle de transpiraţie. Îşi scosese batista. Sunt absolut hotărât, Kay, aşa că nu te îngrijora de slăbiciunea mea. Această problemă cu femeia nu este nimic mai mult decât încă o nebunie într-o lume care este deja aiurită de prea multe probleme colaterale.

Campania se încingea. Parade. Adunări uriaşe. Femei urlând lozinci: „Pace!”; „Cămine fericite!”; „O naţiune sănătoasă!”

Cum urmau să fie duse la îndeplinire toate acestea? Se zvonea că bărbaţii care-şi părăsiseră familiile vor fi biciuiţi. Soţiile şi mamele părăsite, simţind, pe bună dreptate, nevoia de răzbunare, o puneau pe conducătoarea lor într-o situaţie delicată, cerând imperios ca bărbaţii dezertori să fie mânaţi cu biciul înapoi, în căminele lor. Dar cât vor mai conta ei în ochii soţiilor, când inimile lor vor fi pline de ură iar spinările umflate de pe urmele bicelor, nu se întrebase nimeni. Iar unele dintre femei spuneau pe faţă că unul dintre lucrurile care ar trebui să i se refuze unui astfel de soţ va fi satisfacerea poftelor…

Cu două săptămâni înainte de alegeri, la sfârşitul unei seri, după un discurs ţinut de doamna Wake în faţa câtorva mii de susţinători, o femeie se repezi la microfon urlând o întrebare:

— Candidata este pentru sau contra aplicării pedepsei corporale asupra bărbaţilor care-şi părăsesc familia?

— Fetelor, fetelor, interveni doamna Wake îngrijorată, să nu anticipăm!

Aceasta a fost multaşteptata remarcă nefericită.

Presa lui Dayles a preluat observaţia.

În ziua următoare şi în multe altele după aceea, Wake a încercat să explice că nu încercase decât să potolească

extremiştii.

Dar luna de miere se încheiase. Milioane de bărbaţi care crezuseră sincer în ea îi deveniră potrivnici. Brusc, cuvintele ei, înainte exemple de bun-simţ, nu mai erau considerate astfel, iar ea deveni brusc o femeie vicleană care încerca să câştige jocul pas cu pas.

Se văzu că şi femeile începeau să manifeste dubii faţă de o femeie-preşedinte. Ura ancestrală a oricărei femei împotriva celorlalte, atât de uşor de declanşat, anulată până atunci de atmosfera intens emoţională a campaniei, şi-a reafirmat vigoarea.

Roata se întoarse cu o sută optzeci de grade.

Preşedintele Dayles renunţă la planul său de a amâna alegerile, simţindu-se uşurat în adâncul sufletului.

Cu o săptămână înaintea datei scrutinului, afirmă într-un discurs:

— Mânat de încredere, mă adresez electoratului, femei şi bărbaţi, să voteze pentru idealurile mele, pe baza realizărilor administraţiei pe care o conduc.

Acum era atât de sigur de victorie, încât putea publica astfel de fraze stereotipe ca şi cum ar fi fost noi şi originale, create de el.

Se retrase devreme, dar la miezul nopţii fu trezit de Kay cu ştiri proaspete de la Los Angeles: o demonstraţie a femeilor fusese organizată acolo iar ele purtaseră pancarte cu sloganuri ca:

TRĂIASCĂ DREPTURILE FEMEILOR! BĂRBAŢII LA MUNCĂ FIZICĂ, FEMEILE ÎN ADMINISTRAŢIE! O LUME NORMALĂ ŞI PACIFISTĂ, ADMINISTRATĂ DE FEMEI!

Brusc – aşa scria în raport - izbucnise un răcnet de bărbat: „Alungaţi-le; alungaţi-le! Ele pretind să le respectăm, în timp ce ne transformă în sclavi! Pe ele!”

Bărbaţii năvăliră şi se produse o învălmăşeală cumplită. După ce maşinile blindate eliberară în sfârşit strada, douăzeci şi patru de femei rămaseră pe pământ, moarte,

nouăzeci şi şapte erau rănite grav şi peste patru sute necesitară spitalizare.

O astfel de criză putea să ducă la câştigarea sau la pierderea alegerilor. A doua zi, la ora douăsprezece şi jumătate, preşedintele Dayles vorbi la radio, promiţând cercetări grabnice şi pedepse aspre pentru vinovaţi.

Fuseseră reţinuţi treizeci şi doi de bărbaţi. În ziua următoare fură arestaţi. Toţi aveau avocaţi; toţi se considerau nevinovaţi. Judecătorul îi interogă rapid pe toţi, îi declară nevinovaţi pe cincisprezece dintre ei, iar vinovaţi – pe ceilalţi şaptesprezece.

După care îi osândi pe cei şaptesprezece la moarte.

În sală s-a produs imediat o agitaţie nemaipomenită şi a fost nevoie de o sută de ajutoare de poliţişti din trupele speciale pentru a linişti spiritele şi pentru a-i despărţi pe condamnaţi de familiile lor înnebunite şi de avocaţi.

Mai târziu, judecătorul şi-a motivat acţiunea:

— Nu este nimic anormal în faptul că un judecător decide asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei unui om. Nu trebuie să se creadă că democraţiile sunt prea slabe pentru a face faţă unor tulburări.

După care plecă într-o vacanţă pe care – se spuse – urma să şi-o petreacă împreună cu familia în străinătate; o vacanţă prelungită.

Întrebată ce părere are despre proces, Wake spuse jenată:

— Fără-ndoială că s-a procedat corect. Am cerut unui comitet să examineze procedura aplicată şi să-mi prezinte un raport.

Dayles comentă şi el:

— Aceasta este exclusiv o problemă de drept iar justiţia, după cum ştiţi cu toţii, este în Statele Unite o ramură a puterii total separată de sistemul administrativ.

S-a anunţat că cei condamnaţi vor face recurs. În această atmosferă de aşteptare au avut loc alegerile.

Jefferson Dayles a fost reales cu o majoritate de două milioane.

Era uşurat, dar, aşa cum i-a spus lui Kay după aceea:

— Asta este! După acest mandat, dreptul meu legal la funcţia de preşedinte expiră. O continuare depinde de…

— Pendrake, îi luă ea vorba din gură.

— Pendrake, aprobă el sobru. Clătină din cap, cu o expresie uluită. Ce s-a întâmplat oare cu omul ăsta? I-am pus pe cei de la FBI, de la serviciul secret al armatei şi de la poliţie să-l caute peste tot. Nici o urmă.

Ea spuse pe un ton realist:

— Oricum, mai aveţi câţiva ani.

— Trei, aprobă el, până atunci va trebui să mă hotărăsc, altfel va fi prea târziu.

INAUGURAREA…

Prea târziu, prea târziu… Cuvintele îi colcăiseră prin minte toată ziua aceea măreaţă, întunecându-i parada zâmbetelor, potolindu-i avântul, umbrindu-i gândurile. Găsirea lui Pendrake! Găsirea celui al cărui sânge putea să îndepărteze într-o săptămână toată bătrâneţea din trupul lui, eternizându-i astfel puterea şi civilizaţia uriaşă pe care-o visa.

Gândul era ca o boală, ca o dorinţă nestinsă, care mai stăruia încă în el după câteva luni, când i-a fost adus fermierul. Omul era mare şi vânjos. Ascultându-i povestirea spusă cu un pronunţat accent suburban, o întrebare începu să pâlpâie în mintea lui Jefferson Dayles. Se concentra asupra modului în care o va formula, în timp ce vocea fermierului zbârnâia înainte:

— După cum spuneam, a stat la mine zece zile şi bătrânul doftor Gillespie a venit de două ori să-l vadă, dar nu părea să aibă nevoie de doftorii, mai mult de mâncare. Păi, să vedeţi, da' se purta cam aiurea. Nu-mi putea spune nici numele, nici nimic altceva. În orice caz, după ce i s-a reparat piciorul, l-am dus la Carness, la Comisia forţelor de muncă. Le-am spus că-l cheamă Bill Smith. Nu s-a împotrivit, aşa că l-au scris aşa – Bill Smith. L-au trimis la o muncă grea. Nu-mi amintesc la ce. Mai vreţi să ştiţi ceva?

Jefferson Dayles părea impasibil; de fapt, încerca să-şi ascundă clocotul lăuntric. Pendrake era viu, fusese descoperit, aşa-i raportase Kay, când departamentul de poliţie din Carness înaintase, cu întârziere, amprentele lui Bill Smith la Washington.

— Asta-i tot ce-am putut găsi, spuse Kay. Dar avem măcar un fir.

— Da, răspunse Jefferson Dayles, trăgând adânc aer în piept. Da…

Bărbatul totipotent trăia.

Nu mai rămânea decât o întrebare: trebuia verificat braţul lui Pendrake, cel care crescuse din nou.

Vocea fermierului se auzi iarăşi:

— Mai e un lucru, domnule preşedinte…

Şi Jefferson Dayles aşteptă, preocupat de pregătirea întrebării sale. Era o propoziţie foarte greu de formulat, căci – nu-i aşa – cum poţi să întrebi dacă braţul unei fiinţe umane a crescut din nou? Nu prea poţi, căci întreaga idee e fascinantă, dar şi uluitoare.

— Chestiunea, reluă fermierul, este aceasta: când l-am cules, puteam să jur că unul dintre picioarele lui era mai scurt. Dar când a plecat, zău dacă nu păreau la fel. Acu', ori eu îs nebun, ori…

— Nu prea are sens, aşa-i? îl întrerupse Jefferson Dayles. În rest era întreg, da?

Fermierul aprobă.

— Cel mai zdravăn om pe care l-am întâlnit vreodată. Păi, dacă vă spun, când am văzut că ridică toată maşina cu braţele…

Preşedintele nu mai auzi nimic altceva. Tot ceea ce conta fusese spus: „braţele”.

Se ridică şi-i întinse fermierului mâna, spre încântarea acestuia.

— Acum, fii atent, prietene, rosti cu un alt ton preşedintele Dayles. Din acest moment, numele tău se trece într-un dosar special şi oricând vrei o favoare de la Casa Albă o vei

putea obţine; adresează-te secretarei mele, şi dacă se poate face, se va face. Însă, până una alta, sper că, din patriotism, vei păstra tăcerea asupra acestei întrevederi.

— Puteţi conta pe mine, zise celălalt, pătruns de sublimul patriotismului trezit atât de brusc. Şi, lăsaţi, n-am nevoie de nici o înlesnire.

— Oferta se menţine, făcu Dayles prevenitor, cu cele mai bune urări din partea mea.

După care Kay remarcase:

— Suna de parcă ar fi crezut şi el ce spunea – o raritate în zilele noastre. Căci democraţia se cam clatină.

— Arăţi ca şi cum ai avea dovezi, o ironiză el… Ce s-a întâmplat?

Fără un cuvânt, femeia îi întinse o misivă. El citi cu voce tare:

— Curtea Supremă a confirmat sentinţa de condamnare la moarte a protestatarilor de la alegeri.” Apoi fluieră încetişor şi spuse: S-au luptat pe cinste, dar uite că procesul s-a terminat după un an. Se uită la ea îngândurat. Ce motiv a dat tribunalul pentru acest verdict?

— N-a dat motive.

Preşedintele tăcea. Considera că este o amprentă a vremurilor faptul că sentinţa iniţială a procesului nu fusese schimbată. Kay îi întrerupse şirul gândurilor.

— Să nu cumva să vă amestecaţi în asta! îl avertiză ea pe un ton sever.

Marele om rămase tăcut.

Cu trei zile înainte de data fixată pentru execuţie, în luna decembrie a anului 1977, cei şaptesprezece bărbaţi condamnaţi pentru crimele de la demonstraţie au reuşit o evadare în masă din celula morţii.

Au izbucnit din nou revolte într-o serie de oraşe, iar o delegaţie de femei a cerut pedepsirea gardienilor vinovaţi, precum şi prinderea imediată şi executarea pe loc a bărbaţilor evadaţi.

— Credeam că femeile acestea sunt pacifiste! spuse Jefferson Dayles, dar numai lui Kay, între patru ochi.

În public însă promise că se vor lua măsuri severe.

În cea de a doua zi după discursul său, la serviciul „Dosare speciale”, sosi o scrisoare în care se spunea:

Celula 676, penitenciarul Kaggat

27 ianuarie 1978

Stimate Domnule Preşedinte:

Ştiu că soţul meu este unul dintre cei şaptesprezece evadaţi, şi ştiu unde se găsesc acum toţi evadaţii. Factorul timp este esenţial dacă vrem să-i salvăm viaţa. Grăbiţi-vă, vă rog!

ANRELLA PENDRAKE.

Kay aşteptă cu ochi scăpărători până ce el termină de citit, apoi îi întinse un raport din partea FBI-ului, în care scria: „La arestarea acestor oameni s-a produs multă agitaţie. Nu s-au luat amprentele nici unuia, decât după pronunţarea sentinţei. Apoi s-au pierdut toate fotografiile originale şi amprentele. Ele au fost refăcute după transferarea condamnaţilor într-o închisoare de maximă siguranţă, fiind semnificativ faptul că, pe drum spre această închisoare, autobuzul care-i transporta s-a împotmolit într-o groapă. Mai mulţi prizonieri au pretins că atunci unul dintre oameni a dispărut şi a fost înlocuit cu altul. Conducerea penitenciarului nu a acceptat această poveste fantezistă, deoarece niciunul dintre cei şaptesprezece nu s-a declarat victimă a vreunei substituiri. Pentru a împiedica discuţiile, prizonierii au fost despărţiţi…”

Kay interveni:

— Cel substituit a fost probabil Pendrake. Este imposibil ca el să fi participat la acea revoltă. Iar ca să admitem o astfel de coincidenţă…

— Dar cum de ei l-au putut găsi şi noi… nu? o întrerupse preşedintele Dayles.

Kay rămase tăcută. Într-un târziu, spuse:

— Ar fi bine să ne ducem să vorbim cu femeia aceea.

Celula nu părea atât de confortabilă, pe cât ordonase el să fie. Jefferson Dayles hotărî să nu uite să aplice o pedeapsă severă pentru această indisciplină, apoi îşi îndreptă atenţia către făptura palidă care se numea Anrella Pendrake…

Se întâlneau pentru prima oară. În ciuda înfăţişării ei deplorabile, şterse, preşedintele se simţi impresionat. În ţinuta, în ochii ei exista ceva – o anumită demnitate, forţă şi maturitate – care impunea. Dar această primă impresie pieri instantaneu când îi auzi tonul mohorât al glasului. Vocea o făcea să pară aproape înfrântă, mult mai mult decât aspectul ei. Câteva clipe rămase surprins. Anrella Pendrake vorbi rar:

— Am ţinut neapărat să vă spun: Jim se ascunde în marele deşert californian. Ferma se află la vreo şaizeci de kilometri nord de satul Mountainside… Se întrerupse. Vă rog să nu mă întrebaţi în ce împrejurări a făcut ceea ce a făcut. Important este ca el să nu fie omorât când îi veţi descoperi ascunzătoarea. Apoi spuse, cu o umbră de surâs: Credinţa noastră iniţială a fost că grupul format va putea să domine prin el întreaga lume. Mi-e teamă că ne-am supraestimat posibilităţile.

Kay interveni:

— Doamnă Pendrake, trebuie neapărat să ne explicaţi cum de l-aţi putut găsi dumneavoastră, când noi, sprijiniţi de toate posibilităţile serviciului secret de informaţii, nu am fost în stare s-o facem.

Femeia din celulă zâmbi pentru prima oară în decursul întrevederii.

— Când am pus mâna pe Jim, atunci, la început, i-am implantat un tranzistor minuscul în muşchii umărului. Acesta emite un semnal pe care noi îl interceptăm. Sunteţi mulţumiţi de răspuns?

— Sigur că da. L-aţi putea localiza oricând? întrebă amabil preşedintele Dayles.

— Da, făcu Anrella.

Apoi vizitatorii plecară.

În avionul care se îndrepta spre nord, Kay se adresă preşedintelui:

— Nu văd nici un motiv pentru a-i elibera pe doamna Pendrake şi pe ceilalţi. Acum, fiindcă şi-a descoperit prosteşte atuul din mânecă, adică participarea lui Pendrake la revolta aceea, nu-i datorăm nimic.

— O radiogramă pentru dumneavoastră, domnule preşedinte, de la penitenciarul Kaggat, îi întrerupse o voce.

Jefferson Dayles citi mesajul strângând din dinţi, apoi i-l înmână, fără o vorbă, lui Kay.

— Evadare! exclamă Kay. Toată banda! Apoi încremeni. Ah, prefăcuta aceea cu faţa palidă, pretinzând că este deprimată până la punctul nimic-nu-mai-contează-decât-să-l-salvaţi! Dar de ce ne-a spus? De ce?

Apoi reciti mesajul şi şopti:

— Aţi văzut asta? Nouăzeci de avioane echipate cu maşinăria aceea specială au participat la salvare! Ce organizaţie trebuie să aibă! Înseamnă că evadarea ar fi putut fi organizată oricând. Şi totuşi, au aşteptat până acum. Domnule, situaţia este extrem de gravă.

Jefferson Dayles părea ciudat de detaşat de agitaţia asistentei sale. El se simţea din nou bine dispus şi dornic de a învinge. Situaţia era cu-adevărat extrem de gravă, fiind, de fapt, de criză. Totuşi vocea lui era calmă când spuse:

— Kay, vom folosi cinci divizii, între care două de blindate, şi cât mai multe avioane – nu nouăzeci, ci nouă sute, câte avem nevoie. Vom împresura deşertul. Vom verifica tot ce mişcă în zonă, pe pământ sau în aer. Folosiţi detectoare radar noaptea, reflectoare, avioane de luptă. Vom folosi forţa nelimitată a armatei Statelor Unite. Pendrake trebuie prins!

Îşi dădea seama că miza era însăşi viaţa lui.

VÂNTURILE TÂNGUITOARE de ianuarie suflau neîncetat. Pe 15, un viscol îngropă aproape întreg statul New York şi Pennsylvania. Oamenii se treziră în dimineaţa de 16 într-o lume din nou albă, pură şi liniştită.

În aceeaşi zi, mult mai spre sud, Hoskins şi Cree Lipton decolară din Brazilia după verificarea indiciilor care-i duseseră în America de Sud. Se îndreptau spre Germania, trecând prin Dakar, Algeria şi Vichy.

Destinaţia lor era cartierul general de pe bulevardul Unter den Linden din Berlin, unde, într-o uriaşă Cameră Roşie, mochetată gros, de la etajul doi, un înalt general american îi însoţi repede spre o încăpere păzită.

— Aceasta, indică el cu mâna, este ceea ce noi numim harta crimelor. Având în vedere supravegherea din ultimele săptămâni cerută de dumneavoastră, harta a devenit un document uluitor de interesant.

Harta, lungă de zece metri şi înţesată de ace cu gămălii multicolore, nu prea arăta a „document”, gândi Hoskins nemulţumit. Dar nu crâcni nimic; privea şi asculta, nerăbdător să audă rezultatul final.

— În urmă cu exact o lună, rosti generalul, am trimis camioane în toată fosta Europă ocupată, cu afişe în care ceream informaţii despre maşinărie, pe afişe aflându-se textele întocmite conform instrucţiunilor transmise de dumneavoastră.

Scoase un pachet de ţigări şi le oferi celor doi bărbaţi câte o ţigară; Hoskins refuză cu o scurtă înclinare a capului şi aşteptă nerăbdător ca ceilalţi să şi le aprindă. Ofiţerul continuă:

— Acum, înainte de a vorbi despre amploarea şi limitele succeselor noastre, trebuie să vă expun pe scurt situaţia din Germania de azi. Metoda folosită de Hitler a fost implantarea câte unui membru de partid în fiecare post de conducere din fiecare comunitate. În Germania de Vest i-am debarcat deja demult pe aceşti micuţi führeri, înlocuindu-i cu cei mai acerbi democraţi din vremurile de dinaintea războiului pe care i-am găsit. În Germania de Est, sovieticii au folosit cât au putut de mulţi oameni de-ai lui Hitler, recunoscând, pe bună dreptate, că teroriştii nazişti şi comuniştii semănau între ei ca fraţii. Ceea ce nu au înţeles

însă ei a fost faptul că germanii, cu o educaţie mult mai solidă, nu vor accepta niciodată ideea că slavii sunt egalii lor – în orice caz, nu germanii din această generaţie, deşi au fost îndopaţi până-n gât cu doctrina lui Lenin, în legătură cu naţionalităţile. Adevărul nu s-a ştiut până când le-am spus chiar noi sovieticilor ceea ce aţi descoperit: că un grup secret pro-german de terorişti lua fiinţă chiar sub nasul lor, în Germania de Est. Atunci le-au permis alor noştri să pătrundă şi uite ce-am găsit: în momentul de faţă, germanii comit vreo mie de crime pe săptămână în Germania de Est şi vreo opt sute în restul Europei.

— Dar ce legătură are asta cu obţinerea de informaţii despre maşinărie şi despre cei şapte oameni de ştiinţă dispăruţi, ale căror trupuri şi familii nu le-am putut găsi în S. U. A.? întrebă Lipton, cel cu fălci pătrate.

— Am întocmit un grafic al crimelor pentru fiecare zonă din Europa, i se răspunse, şi când s-a răspândit zvonul că avem nevoie de informaţii, am pândit zi de zi să vedem unde creşte procentul de crime, prezumţia noastră fiind că naziştii vor lua măsuri de precauţie deosebite în zonele unde existau informaţii.

Se întoarse spre cei doi bărbaţi, afişând un zâmbet răutăcios.

— Am raportat, aşadar, cu sentimente amestecate, că a crescut alarmant numărul crimelor în două teritorii foarte îndepărtate unul de celălalt: Hohenstein, în Saxonia, şi zona oraşului Laţki din Bulgaria, cifrele depăşind cu mult orice proporţie normală.

— Bulgaria! exclamă Lipton nedumerit.

Hoskins explică repede:

— De fapt, noi am supravegheat totdeauna cu atenţie Germania. Lor le-a fost mai uşor să înfiinţeze baze interplanetare acolo unde aveau simpatizanţi, iar bulgarii au fost, fără îndoială, cele mai recalcitrante victime ale comunismului.

Generalul îl examina cu ochii lui enigmatici, căprui.

— Exact. Am iniţiat nişte investigaţii secrete asupra acestor două zone. În cea de-a treia zi de căutări am descoperit în Hohenstein o galerie de mină dotată foarte sofisticat care fusese însă, evident, abandonată în grabă. Interogând populaţia, continuă ofiţerul, am aflat că un aparat de zbor straniu, ca un zeppelin, fusese observat noaptea în apropierea minei abandonate.

— Doamne!

Hoskins nici nu realiză că-i scăpase exclamaţia. După o clipă îşi dădu seama că-l ascultase pe general cu oarecare nerăbdare, grăbit să prindă un fir care să-i îngăduie să continue efectiv cercetările. Iar acum…

Se făcuse tot ce trebuia. Căutarea se terminase. Sau aproape. Toate preliminariile fuseseră încheiate cu succes.

— Domnule, spuse el cu căldură, sunteţi un om remarcabil.

— Lăsaţi-mă să termin. Ofiţerul zâmbea îngăduitor. Asta nu e tot. Continuă pe tonul său precis: Printre mii de scrisori am primit trei care sunt fără-ndoială originale şi relevante. Cea de-a treia, şi cea mai importantă, de la o doamnă Kreigmeier, soţia fostului conducător al partidului nazist bulgar din Laţki timp de trei ani; a sosit ieri noapte, imediat ce fusesem anunţat că vă îndreptaţi spre noi. Domnilor – vocea lui era calmă şi sigură la sfârşitul săptămânii veţi obţine toate informaţiile care mai există pe continent. Desigur, încheie el, formularea grijulie producându-i lui Hoskins un prim şoc, naziştii vor face tot posibilul ca să nu răsufle nimic vital. Dar…

Până în ziua de 4 februarie la prânz, găsise deja trupurile oamenilor implicaţi în Proiectul de amenajare a solului, condus de Lambton. Şapte bărbaţi mai în vârstă, nouă femei, două fete şi doisprezece tineri erau întinşi pe pământul rece. Îi transportară în tăcere la vehicule, apoi îi transferară spre coastă, de unde fură duşi în America pentru a fi înmormântaţi cum se cuvine.

După ce vehiculele se îndepărtară, Hoskins mai aşteptă o vreme, împreună cu ceilalţi, în tufişurile unde fuseseră

conduşi de soţul bondoc al doamnei Kreigmeier. Dinspre nord sufla un vânt rece iar bărbaţii înarmaţi care-i escortaseră îşi frecau mâinile ca să se mai încălzească. Hoskins observă furios că, în ciuda frigului, Herr Kreigmeier transpira din greu. „Dacă cineva merită să fie spânzurat, atunci…”, gândi el.

Dar ei promiseseră, prin intermediul afişelor, bani, o plecare protejată şi protecţie nelimitată din partea poliţiei.

Generalul se apropie.

— Oamenii aceştia vor termina singuri de astupat gropile, spuse el. Haideţi să plecăm. Mi-e dor de căldura din camera de hotel. Dumneata poţi să mai rumegi succesele şi eşecurile, adăugă el, aruncând o privire grăbită spre Hoskins.

Nu prea avură ce examina. Hoskins şedea tăcut în scaunul său, în faţa unui foc mare ce duduia în cămin, şi recitea traducerea singurei note pe care o primiseră:

Orice acţiune implică şi o reacţiune, o anulare, o echilibrare. Un corp care se deplasează în spaţiu între două puncte utilizează energie, care este, de fapt, un alt termen pentru mişcarea inversă. Ştiinţa mişcării inverse implică o relaţie între microcosmos şi macrocosmos, între infinit de mic şi infinit de mare. Când se instalează un echilibru între două forţe ale macrocosmosului, una câştigă ceea ce pierde cealaltă.

Motoarele pufăie zgomotos, structurile organice îşi îndeplinesc migălos îndatoririle. Viaţa pare infinit de dură.

Dar, atunci când în microcosmos apare o mişcare inversă, perechea uneia produsă în macrocosmos, se obţine o relaţie finală pentru energie. Mai există încă un rezultat al echilibrului perfect; legea conform căreia mişcarea este egală mişcării inverse care acţionează tot atât de strict ca şi înainte…

— N-aş vrea deloc, spuse Hoskins îngrijorat, să fiu în situaţia de a solicita oficiului nostru pentru invenţii acordarea unui patent pentru astea. Mă tem că am ajuns la

capătul pistei cu maşinăria, ceea ce înseamnă că speranţa mea într-o acţiune rapidă prin care să-i salvez pe Pendrake şi pe soţia lui s-a spulberat. În rest, pe hârtiile astea – aruncă el foile dactilografiate – nu sunt decât probleme inginereşti legate de instalaţie. Undeva e o mare lacună, iar eu cred că acolo se află exact ceea ce căutăm noi. Ridică privirea. Ceva noutăţi de la Hohenstein, celălalt centru al criminalităţii?

— Nimic, relată Cree Lipton. Era, în mod evident, doar unul dintre aerodromurile lor pentru navele spaţiale, evacuat în grabă în timpul căutărilor noastre. Principalele lor echipamente, secretele lor sunt toate pe Marte sau pe Venus…

Hoskins interveni:

— Pe Lună! Nu e nici o îndoială. Marte şi Venus ar fi prea departe, chiar dacă sunt cele mai apropiate. Şi-apoi, nu ar îndrăzni să le-arate tinerilor ce fel de planetă este Venus, dacă ar fi să te iei după rapoartele Proiectului de amenajare a solului condus de Lambton şi după cele promise nou-veniţilor. Sânge şi fier, asta au conducătorii germani în minte – salvarea Germaniei de Est şi reunificarea ţării. Iar până la realizarea planurilor lor, conducătorii îi vor supune pe subordonaţii lor la un regim de muncă dură în condiţii aspre, lăsându-i să spere. N-au avut timp suficient pentru a-şi stabili undeva nişte baze adevărate. Aşa că părerea mea este să ne întoarcem repede în America. Avem treabă.

Trecură trei zile.

Preşedintele Dayles călătorea în helivehiculul său spre Mountainside, California, împreună cu Cree Lipton, ascultând raportul asupra revoluţiei din Germania de Est şi solicitarea urgentă de fonduri şi oameni pentru a merge pe Lună. Aprobă din cap totul.

— Da, da, acceptă el, fă-o şi pe asta. Am trimis nişte sateliţi. N-ar fi greu să ne aşezăm şi noi pe Lună; cu nişte cheltuieli fabuloase, dar eu pot justifica deturnarea fondurilor Departamentului de război către acest scop dacă

asta înseamnă anihilarea ultimilor adepţi ai lui Hitler. Scoate de la naftalină câte rachete vrei. Cred că am fabricat vreo zece mii înainte de a ajunge la o înţelegere cu sovieticii asupra faptului că universul de acolo de sus este destul de mare, dar are valoare practică numai dacă nu dai faliment în ţara ta, fiindcă rachetele nu sunt ieftine. Continuă întristat: Cei care au găsit o cale mai bună nu şi-au închipuit că nişte brute ca noi vor şti să utilizeze în mod adecvat descoperirea lor. După care – după cum ai descoperit şi tu, ca şi ei – s-au ciocnit de nebunia naţionalismului oprimat. Trăim într-o lume nebună, domnule Lipton.

Kay, care ascultase până atunci în tăcere, interveni:

— Domnule Lipton, ai spus că scopul asociatului dumitale, domnul Hoskins, este salvarea lui Jim Pendrake şi a soţiei sale din mâinile naziştilor de pe Lună?

— Da, făcu surprins bărbatul cel voinic.

Se făcu linişte. Preşedintele şi secretara schimbară iute o privire.

— Ia explică-ne, spuse în fine preşedintele Dayles.

Ceea ce Lipton făcu, încheind astfel:

— Când am efectuat investigaţii asupra dispariţiei doamnei Pendrake, a rezultat că pe proprietate a aterizat un avion şi că ea a plecat cu acel avion. Biletul pe care l-a lăsat, felul cum a plecat, descrierea modului în care s-a înălţat avionul în aer au indicat că a fost răpită de către cineva care era în posesia acestui tip special de avion.

Şeful executivului i se adresă lui Kay:

— Poţi să-mi oferi un motiv pentru care informaţia despre dispariţia doamnei Pendrake nu mi-a fost adusă la cunoştinţă?

Femeia dădu din umeri.

— La Pentagon se strâng milioane de informaţii. Doar o mică parte din ele sunt trimise la Casa Albă.

Preşedintele Dayles strânse din fălci:

— Aşadar, doamna Pendrake se pare că a ajuns pe Lună. Dar de ce să presupunem că şi domnul Pendrake a ajuns

acolo?

Lipton explică faptul că din mesajul lăsat de doamna Pendrake rezultă că şi soţul ei se dusese la clădirile Lambton.

Apoi încheie:

— Deoarece – aşa cum am descoperit noi – ele au fost preluate de grupul secret est-german, presupunem că Pendrake a fost capturat sau ucis. Dacă a fost capturat, ar fi putut foarte bine să fie mutat pe altă planetă. Domnul Hoskins se interesează personal de soarta soţilor Pendrake. Au luptat amândoi în aceeaşi unitate de aviaţie din China.

Preşedintele Dayles, care era şi el interesat de soarta lui James Pendrake, se mulţumi să confirme din cap.

Documentele care autorizau forţele armate să se pregătească în secret pentru o invadare a Lunii fură semnate într-o încăpere minusculă din Hanul Mountainside de către un şef deghizat al Executivului.

După plecarea lui Lipton, Kay spuse:

— Au rămas o mulţime de întrebări fără răspuns. Dacă Pendrake a fost dus pe Lună, cum a scăpat până la urmă din ghearele germanilor? Cum s-a întors pe Pământ?

PENDRAKE SE TREZI. În preajmă nu prea se afla ceva care să-i dea de bănuit. Unde fusese întuneric, acum era lumină. Rămase nemişcat în pat. Nu devenise conştient încă de faptul că avea un nume şi că această situaţie era cam neobişnuită. El – acea entitate care era el – era culcat aici. Chiar şi postura i se părea normală, i se părea chiar esenţa vieţii care trebuia trăită. Era culcat şi conştient de sine.

Pentru multă vreme, asta rămase totul. Nu avea alt scop, decât să se afle acolo unde era; nu-şi amintea nimic altceva, n-avea nici cea mai mică idee despre mişcare. Culcat, privea fix tavanul vopsit în albastru deschis. Nu era cea mai strălucitoare zonă din universul său, aşa că, după o vreme, privirea lui fu atrasă de fereastra prin care năvălea o lumină ameţitoare.

Ca un copil tentat de lucruri strălucitoare, el îşi ridică braţul şi-l întinse către fereastră. Slăbiciunea care interveni îl doborî. Dar nici asta nu conta, deoarece îl interesa braţul său. Îşi dădu seama că braţul era o parte a lui. În clipa în care înceta să-şi întindă instinctiv braţul, muşchii care îl menţineau în aer se relaxau. Braţul cădea pe pat. Şi deoarece privirea sa urmări căderea greoaie, deveni pentru prima oară conştient de pat. Îl mai cerceta încă, ridicat pe jumătate pentru a-l privi mai bine, când deodată auzi zgomotul unor paşi.

Nu se miră auzind sunetul care se apropia; se afla acolo, în urechile sale, la fel de normal ca orice altceva. Brusc, se diviză mental în două secţiuni: o parte rămase în pat; cealaltă privea afară, spre lume, prin ochii unui bărbat dintr-o cameră alăturată, care se apropia de uşa dormitorului.

Ştia că cealaltă entitate este un bărbat, că uşa camerei şi acţiunea de a merge erau ceea ce erau, fiindcă acele fapte constituiau pentru cea de-a doua jumătate a minţii sale realităţi imediate ale vieţii. Cealaltă parte a minţii era conştientă şi de alte lucruri, iar creierul său era atât de rapid, de complet absorbant, încât atunci când se deschise uşa, îşi aruncă ambele picioare pe marginea patului şi spuse:

— Adu-mi hainele, Peters!

Mintea lui Peters primi impactul acestei cereri cu o supunere totală. Ieşi afară dar în încăpere rămase imaginea lui, scormonind prin dulapul de haine. Se întoarse şi se opri în uşă clipind. Era un omuleţ în cămaşă cu mânecă lungă, cărând un maldăr de haine. Se uită pe deasupra lor şi spuse cu respect:

— Doamne, Bill, încă nu te poţi da jos. Acu' jumătate de oră, când au prins-o pe dameza aia aici, erai încă inconştient. Mă duc să chem doctorul şi să-ţi aduc nişte supă caldă. După felul în care ne-ai scos din celula morţii,

nu vrem să riscăm să păţeşti ceva. Culcă-te din nou, bine? adăugă el serviabil.

Pendrake îl văzu pe celălalt aşezând hainele pe un scaun, dar ezită. Argumentul părea rezonabil, dar nu era potrivit în cazul lui. După încă o clipă, tot nu pusese în minte degetul pe rană. Apoi se hotărî. Îşi băgă picioarele înapoi sub cuvertură şi spuse:

— Poate că ai dreptate. Dar felul cum a fost prinsă femeia, chiar în camera asta, mă pune pe gânduri asupra acestui adăpost.

Se opri încruntat. Îl surprinse faptul că până la apariţia lui Peters nu-şi făcuse griji şi că, de fapt, starea sa mentală iniţială fusese… Cum fusese oare? Amintirea îi galvanizează gândurile. Mintea sa se reîntoarse spre momentul când îşi recăpătase cunoştinţa. Era deosebit de dificil să se imagineze pe sine în acel moment, cu creierul gol, fără memorie. Iar apoi absorbise într-o clipă întreaga gândire a lui Peters, cu toate spaimele şi copilăriile sale. Uluitor era faptul că memoria lui absorbise gândirea şi cunoştinţele lui Peter, dar nimic altceva. Nimic despre propria-i persoană.

Se holbă la celălalt. Dintr-o privire profundă dar rapidă absorbi întreaga memorie a lui Peters şi se întoarse înapoi pe firul carierei unui modest băiat care dorea să fie mecanic. Nu exista nici un motiv special pentru ca Peters să fi dorit să atace manifestaţia femeilor, alăturându-se bandei. Iar scena revoltei în sine era estompată, procesul care urmase era un amalgam de forme răsucite, de gânduri dominate de nişte spaime atât de teribile, încât nici o imagine nu apăru cu limpezime. Spaima se stinsese, devenise speranţă entuziastă în timpul evadării, aşa că păstrase o amintire detaliată a felului exact în care se petrecuse aceasta, cu trei zile înainte de data stabilită pentru gazarea în masă.

— Am făcut eu toate astea cu adevărat? se îndoi Pendrake.

Chiar şi după o clipă, faptul rămăsese neschimbat, era o parte rigidă a memoriei lui Peters. Demontase radioul din

celulă şi, cu ajutorul unor piese de la aparatele din celelalte celule, fabricase o rază de lumină albă foarte palidă care devora oţelul şi betonul de parcă n-ar fi fost materiale. Un gardian, care încerca să-i oprească, începuse să zbiere când pistolul i s-a dezintegrat în mână şi hainele i s-au topit. Urletul era pur şi simplu o manifestare de isterie, căci focul palid şi intens nu ataca trupul.

Chiar natura acestei arme şi modul de ieşire pe care-l oferea împiedicase echipele de întărire alertate de urlet să intervină eficient. Poliţia nu se gândise la posibilitatea străpungerii unor pereţi solizi. Maşinile se prezentaseră în punctele dinainte stabilite, iar avioanele, cu piloţii lor, stătuseră ascunse în iarbă până la decolare.

Toate acestea se aflau în memoria lui Peters, ca şi faptul că omul căruia i se spunea Bill Smith fusese atins de un glonţ dintr-o puşcă mitralieră în goana maşinii ce-i scotea din penitenciar – era singurul rănit, dar fusese îngrijit nemaipomenit de bine. Zăcuse inconştient timp de mai multe zile.

Pendrake mai cugetă la toate acestea în timp ce Peters plecase să-i aducă supa. Până la urmă hotărî că el este diferit. Îi fusese foarte uşor să-şi dea seama că citirea gândurilor, absorbirea informaţiilor existente în mintea celorlalţi, erau ceva nemaiauzit în lexiconul despre viaţă al lui Peters. Când intră doctorul McLarg, îşi sorbea liniştit supa. Privit în sine – nu numai ca imagine a memoriei transferată din mintea lui Peters – doctorul era slăbănog de constituţie, avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi ochi căprui îndărătnici. Istoria lui era mai complicată decât a lui Peters, dar faptele principale rămâneau simple. Medic într-un cabinet public, McLarg fusese constrâns să demisioneze din cauza unei neglijenţe în serviciu, fiind înlocuit cu o femeie. De Crăciun se alăturase plin de bucurie atacului asupra femeilor, mai ales că era într-o stare avansată de sărăcie şi ebrietate.

Doctorul îl examină ca pe o fiinţă deosebită.

— Nu mai ştiu ce să cred, mărturisi el într-un târziu. În urmă cu trei zile ţi-am extras din piept un glonţ de mitralieră şi în douăzeci şi patru de ore au dispărut şi punctul de intrare şi cel de ieşire. Dacă n-aş şti că este imposibil, aş zice că eşti perfect sănătos.

Ce se mai putea adăuga? Mintea lui McLarg alunecase atât de uşor într-a lui, cunoştinţele ei integrându-se atât de simplu şi natural cu cele dobândite de la Peters, încât chiar şi acum era greu de conceput că informaţia nu se găsise acolo tot timpul.

Nedumerit, se gândi mai târziu la femeie. Fusese în camera lui, se aplecase deasupra sa. Pur şi simplu intrase, aşa explicase ea. Să intre nevăzută – într-o ascunzătoare de bandiţi!

Părea ridicol. Neştiind ce să facă apoi cu ea, bărbaţii o încuiaseră până la urmă într-una din încăperile goale ale conacului. Era ciudat că, deşi casa zumzăia şi oscila de gânduri în acel du-te-vino grăbit al bărbaţilor, ale ei lipseau. Nu receptase nici o idee care să-i pară femeiască. Gândurile unei femei ar fi cu siguranţă inconfundabile. Somnul îl prinse pe Pendrake încercând să dezlege acest mister.

TRESĂRIND, se trezi într-o beznă de smoală, conştient de o prezenţă străină în încăpere.

— Linişte, îi şopti în ureche vocea femeii. Aceasta este o armă.

Insuportabil era faptul că încă nu-i putea prinde gândul. Mintea sa făcu nişte salturi printre speculaţiile sale anterioare, apoi ajunse la o concluzie simplă. Nu putea citi gândurile femeilor.

Rosti sec:

— Ce doreşti?

În întuneric simţi ameninţarea metalului şi gândurile i se întrerupseră înspăimântate.

— Ia-ţi hainele – nu-i nevoie să le-mbraci – şi îndreaptă-te încetişor spre uşa laterală. Peretele din fund are un panou

mobil, după care urmează nişte trepte. Coboară!

Agitaţia mentală îl făcu să transpire. Îşi căută hainele, gândind: „Cum o fi scăpat tipa din cameră?”

— Aş fi vrut, şopti el răguşit, ca ceilalţi să te fi omorât în loc să se certe pentru tine…

Tăcu, simţind ţeava armei din spate grăbindu-l.

— Linişte! veni şoapta poruncitoare. Adevărul este, Jim, că ai nevoie de ceva informaţii despre tine însuţi înainte de a te prinde autorităţile, ceea ce se va întâmpla în curând. Acum, grăbeşte-te, te rog!

— Cum mi-ai spus?

— Mişcă!

Mergea încet, iar mintea sa se concentra asupra faptului că femeia îl cunoştea. Femeia asta pe care o capturaseră, această – cum spusese că o cheamă?

— Anrella Pendrake îi cunoştea adevărata identitate.

Avusese intenţia vagă de a se întoarce spre ea în întuneric, apucându-i arma. Dar cuvintele ei îl descurajară.

Trecerea prin panou era strâmtă, se strecură cu greu. Scara părea un melc abrupt. După prima turnantă începură să apară o serie de becuri. Razele lor palide făceau ca pasajul să pară mai viu, mai real. Simpla lor existenţă explodă ca un şoc în gândirea sa. O fermă veche în care se refugiază şaptesprezece asasini condamnaţi se dovedea a fi înţesată de coridoare şi uşi secrete. Nu putea să fie o simplă întâmplare.

„S-o apuc repede de picioare!” decise el.

— Jim! Vocea ei era un oftat. Jur că toate astea nu vor mai adăuga nimic pericolului în care te afli deja. Gândeşte-te că organizaţia noastră v-a pus la dispoziţie maşinile şi avioanele pentru evadare…

— Cum? se opri el protestând. Ia ascultă, maşinile şi avioanele ne-au fost date de un prieten de-al…

— O persoană care să vă ofere patru maşini şi două avioane? Nu fi prost.

— Dar…

Tăcu, fascinat de logica ei, apoi zise:

— De ce-mi spui Jim? Jim şi mai cum?

— Jim Pendrake.

— Dar numele tău este Anrella Pendrake.

— Aşa-i. Tu eşti soţul meu. Acum dă-i drumul în jos pe scări.

— Dacă eşti soţia mea, se stropşi Pendrake, mi-o vei dovedi dându-mi pistolul şi având încredere în mine. Dă-mi-l!

Arma trecu atât de repede pe lângă umărul lui, încât îl făcu să clipească. Apoi se întinse s-o apuce, cu atenţie, aşteptând să-i fie smulsă. Degetele i se încleştară pe revolver. Ale ei se desprinseră. Ţinea arma, încurcat de această victorie atât de uşoară. Nu simţea nici un impuls de violenţă.

— Te rog, coboară, se auzi vocea ei.

— Dar cine este acest Jim Pendrake?

— Vei şti peste câteva minute. Hai, te rog.

Porni. Jos, jos, tot mai jos. Trecură prin două uşi solide de oţel aflate lângă scară, care păreau nişte trape metalice. Erau atât de groase, încât Pendrake se simţi intrigat. Douăzeci de centimetri. Fiecare.

Se aflau deci într-o fortăreaţă.

Drumul se termină brusc. Un coridor îngust, o uşă şi-apoi o explozie de lumini strălucitoare, într-o încăpere uriaşă, plină de maşini. Existau uşi care duceau spre alte camere, se întrezăreau scări tentante care coborau – tentante pentru că sugerau existenţa altor încăperi dedesubt.

Ceaţa începu să i se ridice de pe creier, iar povara convingerii care îl apăsase toată după-amiaza, aceea că el, Peters şi ceilalţi nu aveau nici o posibilitate de scăpare, dispăruse. Aici, în această lume subterană, erau în siguranţă.

Simţi o speranţă – îndemnul unei vieţi noi. O vioiciune bruscă, o strălucire îi inundară trupul. Privirea lui scruta cercetător încăperea cu maşini. Mintea lui căuta semne ale unei prezenţe umane. Avu timp să observe că gândurile lui

Peters şi ale celorlalţi nu pătrundeau în aceste adâncuri izolate metalic.

În peretele din dreapta sa se deschise o uşă. Apărură trei bărbaţi. Chiar în timp ce uşa se deschidea, gândurile lor se îndreptară spre el.

Era un flux slab de imagini, idei despre sine, trecutul său, viaţa lui.

Prin acel vârtej de impresii auzi cum unul dintre bărbaţi îi şoptea femeii;

— Ai avut greutăţi?

— Niciuna, răspunse ea. Toate precauţiunile acelea complicate au fost inutile. Şi percheziţia lor formală. Au discutat nehotărâţi dacă să mă ucidă, dar i-aş fi putut împiedica oricând. Nici nu s-au gândit să cerceteze nasturii hainei mele, să verifice dacă am gaze ucigătoare. Căci, de fapt, ei nu sunt criminali adevăraţi… Dar lăsaţi-l să vă absoarbă gândurile.

Imaginea următoare era restrânsă la o perioadă scurtă de timp, începând din clipa în care Nypers îi sugerase că ceva nu este în regulă… şi se termina aici, în fortăreaţă, cu un plan mortal. Cunoştinţele lor despre viaţa lui erau foarte limitate.

Pendrake rupse tăcerea cu o voce tensionată, uluită.

— Să înţeleg că Peters, McLarg, eu, Kelgar, Rainey şi ceilalţi vom fi ţinuţi la suprafaţă, în timp ce forţele armate ale Statelor Unite încearcă să ne prindă? Şi voi intenţionaţi să staţi aici şi să vă uitaţi la noi cum căutăm o cale de scăpare, fără să clintiţi un deget?

Îşi văzu… nevasta aprobând cu un zâmbet timid.

Apoi deveni gravă. Ochii îi străluciră, mari şi ciudat de înţelegători.

— Jim, eşti chiar în lumina reflectorului. Trebuie să faci ceva mai grozav decât atunci când ai evadat din închisoare. Va trebui să te înalţi de la pământ, ridicat de chingile tale mentale, să devii temporar un superman. Pentru că, vezi tu… ai ajuns în faza finală a transformării. Ceea ce vei reuşi

de acum înainte va fi pentru totdeauna. S-a terminat cu schimbările. Ochii ei se umeziră brusc. Întinse braţul şi-l apucă impulsiv pe al lui. Nu-nţelegi, Jim? Dacă am renunţa acum, te-am pierde pe tine şi pe toţi acei amărâţi de afară, din lumea lor nenorocită şi bramburită… Jim, am hotărât ca niciunul dintre noi să nu supravieţuiască dacă tu dai greş. Astfel că soarta noastră este legată de a ta. Ştii ceva, aici dedesubt este un magazin de maşinării grozav. Peste câteva minute vor fi introduşi aici, unul câte unul, cei mai mari oameni de ştiinţă din organizaţia noastră, iar tu îţi vei putea însuşi toate cunoştinţele din minţile lor. Îmi pare rău că nu poţi citi şi în mintea femeilor, căci avem printre ele nişte savanţi remarcabili.

Îl conduse spre un scaun, se aşeză în faţa lui şi spuse:

— Noi, totipotenţii – eu, tu şi încă vreo câţiva – suntem un accident şi totul a început cu găsirea acelui motor special. Fiecare dintre noi poate dona sânge, o dată la câteva luni, celor cu aceeaşi grupă sanguină, astfel încât să-şi recâştige şi ei tinereţea. Dar nimeni n-a devenit totipotent ca rezultat al acestor transfuzii. Ei sunt astfel legaţi de noi, prin legături inuman de puternice, căci la un moment dat ei au nevoie din nou de sângele nostru, altfel, încep să îmbătrânească. Ţinând cont de faptul că fiecare totipotent are o capacitate mentală cel puţin dublă faţă de un creier obişnuit, vei observa că noi reprezentăm o deschidere spre ceva nou şi măreţ pentru rasa umană. De exemplu, am descifrat secretul motorului Lambton. Nimeni până la noi n-a făcut-o şi nici n-ar fi putut s-o facă. Germanii au pus mâna pe mai mult de optzeci la sută din motoarele noastre, adică o captură importantă, dar ei nu au decât atât. Până şi capacitatea normală a creierului nostru reprezintă doar o fracţiune din posibilităţile lui reale. Ştim asta, deoarece unii dintre noi au acumulat de douăzeci de ori mai mult decât capacitatea umană normală în timpul acelor luni cenuşii ale perioadei totipotente. Uite, să-ţi spun povestea mea: m-am născut în 1896, eram soră medicală în primul război

mondial, când explozia unui obuz mi-a smuls un braţ. Probabil că noroiul în care am căzut m-a salvat de o hemoragie totală. Zile în şir am zăcut fără îngrijire, dar să ştii un lucru: nu există nici un totipotent care să nu fi fost transformat de o presiune exercitată asupra sa. Acesta este singurul secret. Un trup căruia i s-a acordat asistenţă medicală imediat nu poate deveni totipotent. Atunci nu s-a întâmplat nimic, desigur, dar mai târziu, când lucram în cadrul programului de cercetare Lambton, am fost expusă efectului maşinăriei şi atunci mi-a crescut braţul şi mi-am redobândit tinereţea.

— Cum a apărut maşinăria lui Lambton? întrebă Pendrake.

— Acesta, mărturisi femeia, este un mister. Domnul Lambton pretinde că tatăl său a fost găsit mort în ea, în jurul anului 1870. Încercase să aterizeze pe pământul fermei sale dar maşinăria s-a izbit prea tare de pământ. Cred că şi-a dat seama de pericol în ultima clipă, căci a deschis uşa, încercând să sară afară. Legenda spune că a fost găsit mort, pe jumătate în interiorul maşinii şi pe jumătate în exteriorul ei. Când i-au tras afară trupul, uşa s-a închis automat şi nimeni n-a mai putut s-o deschidă. Maşinăria nu era grea, aşa că au tras-o în fundul unui hambar şi acolo a rămas trei sferturi de veac, după cum spune Lambton. După care au dărâmat clădirea cea veche şi au găsit-o. El şi-a amintit istoria şi a adus maşinăria la fundaţie. Atunci a descoperit doctorul Grayson despre ce era vorba.

După o pauză, femeia continuă:

— În timpul celei de-a doua faze de totipotenţă am inventat o plăcuţă din metal care respinge apa. Dacă-mi fixam o astfel de plăcuţă pe talpa pantofilor, puteam păşi pe apă. Nu ştim precis cum funcţionează. Probabil că m-am aflat în mare pericol de înec, dar nu ştim precis nici asta. Nu putem face duplicate după ele, deşi par să fie construite din materialele care se găsesc de obicei la bordul aeronavelor. Acesta este cel mai mare merit al lor. Acest

pământ vast, cu mulţimea lui de invenţii, are nevoie doar de o minte ascuţită care să înţeleagă ceea ce se află sub ochii noştri, printre lucrurile cotidiene. Antrenamentul şi educaţia pot înlocui parţial acest dar, însă nu sunt nici pe departe la fel de eficiente. Jim, tu ştii ce trebuie să faci. Pe sol vei găsi o serie de maşinării: motoare, unelte, instrumente electrice şi electronice, câte ceva din fiecare. Aceste anexe ale clădirii sunt pline de lucruri care par vechituri, dar sunt mai mult decât atât. Uită-te la toate şi lasă-ţi mintea să plutească şi să creeze noi combinaţii cu acele forme. În clipa în care găseşti ceva, ia legătura cu oamenii de aici. În câteva ore ei îţi pot construi orice. Jim, experienţa noastră în domeniul muncii idealiste a fost tristă. Este nevoie de mai mult. Vrem să facem încă o tentativă, înainte de a hotărî dacă lăsăm oamenii în pace sau încercăm în continuare să forţăm o accelerare a dezvoltării civilizaţiei. Înţelegi?

În drum spre dormitor, lui Pendrake i se păru că ţelul lor n-ar fi putut fi exprimat mai limpede.

Se tot trezea transpirat de frică. De două ori aţipi şi i se păru că vizita sa la fortăreaţa de sub fermă fusese un vis. Dar de fiecare dată realiza, cu gravitate, că totul era real. Ieri, când pericolul părea să se fi îndepărtat, cochetase cu speranţa că ar putea fi în siguranţă aici, în ascunzişul din deşert. Acum ştia altceva: o armată de tancuri şi avioane va declanşa un atac.

Gândurile sale rătăciră pe căi întortocheate în acea noapte.

I se năzări chiar un miracol: această capacitate, de douăzeci de ori mai mare decât cea a creierului uman mediu – nu putea avea nici o legătură cu coeficientul de inteligenţă IQ. Doar un computer putea atinge un IQ de două mii. În creier existau şi alţi factori care puteau fi afectaţi. Cum s-ar fi explicat altfel faptul că, bunăoară, o persoană cu IQ o sută putea avea calităţi morale şi de caracter de două ori mai mari decât un monstru cu IQ de o

sută şaizeci? Nu, creierul de douăzeci de ori mai puternic nu intra în clasificarea IQ. Asta ar fi fost… ah, dar depăşea orice imaginaţie.

Adormise cu acest gând. Când se trezi era tot întuneric, dar el se hotărâse. Putea măcar să încerce. Nu se simţea altfel decât de obicei, nu avea o dispoziţie creatoare deosebită, dar putea încerca.

La cumpăna zorilor se trezi şi Jefferson Dayles. Prin deschizăturile pentru ochi – din masca sa perfectă de carne – privea afară în depărtare, pe fereastra Hanului Mountainside. Probabil că era din cauza aşteptării, îşi zise. Făcuse tot ce se putea face.

Ordinele, planificarea amănunţită a detaliilor complicate, având grijă să nu rămână deschise cumva posibile căi de scăpare, de toate acestea se ocupase personal. De-acum, munca le revenea altora iar el trebuia să aştepte, umblând încoace şi încolo prin spaţiul restrâns al acestei camere.

În spatele lui se deschise o uşă, dar el nu se întoarse.

În deşert, umbrele se întinseseră grele. Munţii din dreapta se proiectau pe cerul care se lumina. Iar în stânga, printre arborii răspândiţi pe pajiştea din spatele satului, putea vedea corturile albe ale militarilor care tocmai se trezeau şi ei.

În spatele lui, Kay rosti:

— V-am adus micul dejun.

Uitase că intrase cineva. Tresări, auzindu-i vocea. Rânji în sinea lui, apoi se întoarse spre femeie:

— Micul dejun?

Tăcut, bău sucul de portocale şi mâncă rinichiul pe pâine prăjită. După ce termină, Kay vorbi din nou:

— Sunt destul de sigură că nimeni nu bănuieşte prezenţa dumneavoastră aici. După o clipă adăugă: Vom începe peste vreo oră. Este nevoie de cel puţin trei ore pentru a străbate cei şaizeci de kilometri prin nisipuri. Iscoadele noastre au înaintat până la câteva sute de metri de casă, azi-noapte, fără să fie simţite. Dar, conformându-se ordinelor, n-au

încercat să ocupe curtea. Încep să cred că precauţiile noastre sunt exagerate, dar că e mai bine să fii sigur decât să-ţi pară rău. Nu mai încape îndoială. Trebuie să-l prindem pe omul acesta, nu-i mai putem acorda nici un răgaz, încheie ea.

Nici un răspuns. Patru ore, gândi Jefferson Dayles, patru ore până va şti ce soartă-l aşteaptă.

LA FERMĂ, frigul nopţii din deşert făcea loc zorilor care încălzeau puţin câte puţin pământul cenuşiu. Oamenii se treziseră devreme. Micul dejun se desfăşura aproape în tăcere. Nimeni n-a avut nimic de obiectat la afirmaţia lui Pendrake că de-acum înainte prizoniera intră în grija sa, după care se împrăştiară. Unii se duseră să schimbe paznicii de noapte de pe vârfurile care dominau dealurile şi întinderile vălurite de nisip. Numai unul sau doi păreau a avea treabă.

Atmosfera era tensionată, se aflau în aşteptare. După ce închiseră uşa celei de-a treia cabane, Anrella vorbi încruntându-se:

— Mă aşteptam ca oamenii să obiecteze când le-ai spus că azi te voi însoţi peste tot. Trebuie să-i fi intrigat.

Pendrake nu răspunse. Aura de conducător care-i fusese atribuită îl uimea şi pe el. Desluşise de câteva ori o umbră de opoziţie în mintea unora, dar observase cum aceasta dispare fără a fi exprimată. Anrella vorbi din nou, stânjenită:

— Aş vrea să nu te fi îndemnat să te culci. Doream să fii proaspăt pentru misiune. Dar mai voiam să calculăm toate acţiunile, încât să ai cel puţin o jumătate de zi.

Ciudat, dar vorbele ei îl iritau. Spuse tăios:

— Mijloacele mele pentru a reuşi sunt limitate. Şi mai cred că abordez acest subiect dintr-un unghi greşit. Alunecarea mecanică nu este corectă. Intuiesc mai multe posibilităţi la echipamentul electric din ultima cabană. Folosirea unui vid suplimentar de 999 ar reprezenta câteva posibilităţi dacă-l conectăm unor bobine electrice, dar… O fixă încruntat.

Toate au un defect capital. Omoară. Pârjolesc şi distrug. Ca să fiu sincer, mai bine mă las spânzurat, decât să asasinez o grămadă de soldaţi amărâţi care-şi fac datoria. Şi te mai anunţ că sunt deja sătul. Flutură mâna nerăbdător. Întreaga chestiune este prea stupidă pentru a o mai discuta. Încep să mă-ntreb dacă sunt în toate minţile. O privi insistent. Dar vreau să te întreb ceva: ai posibilitatea să obţii într-un timp scurt o navă spaţială care să ne ia şi să salveze vieţile tuturor celor de aici?

Privirea Anrellei era calmă. Spuse liniştită:

— Există o soluţie şi mai simplă V-am putea lua sub pământ. Dar există şi o navă spaţială. E chiar deasupra noastră, un model sofisticat, spaţios, pe care ai folosit-o şi tu, crezând că este un avion electric. Aş putea s-o chem jos chiar acum. Dar n-o voi face. Acesta este momentul critic al planului pe care l-am pus la punct de când te-am găsit pe tine.

Pendrake o repezi:

— Nu cred o iotă din ameninţarea cu sinuciderea voastră. Acesta este doar un alt artificiu pentru a mă constrânge.

Anrella îi răspunse blând:

— Jim, eşti obosit, solicitarea fizică la care eşti supus este mare. Pe cuvântul meu de onoare că ceea ce ţi-am spus este adevărat.

— Ce înseamnă oare onoarea obişnuită pentru o superfemeie?

Ea rămase calmă:

— Dacă te gândeşti la implicaţiile refuzului tău de a ucide oamenii care vor să ne atace, vei realiza că ceea ce face ca tot ce întreprindem noi să fie corect este faptul că intenţiile noastre sunt onorabile. Jim, eu am peste optzeci de ani. Din punct de vedere fizic nu-i simt, dar mental, da. La fel ca ceilalţi. Şaptesprezece sunt mai bătrâni decât mine, doisprezece de aceeaşi vârstă. Este ciudat faptul că din ultimul război au rezultat atât de puţini totipotenţi; poate că asistenţa medicală a fost mai bună, dar să lăsăm asta.

Toţi am văzut destule, am gândit mult. Acum simţim în mod sincer că nu putem fi decât o piedică pentru rasa umană dacă nu o putem influenţa cumva pentru a o îndruma pe calea progresului. Pentru aceasta, va trebui o conducere mai puternică, mai abilă decât tot ceea ce am reuşit noi până acum. Noi…

Se auzi un „cling” melodios din radioul tip bijuterie pe care-l purta la încheietură. Îl ridică să audă mai bine. O voce slabă, dar limpede se auzi:

— O coloană de blindate şi mai multe tancuri se află pe drumul spre trecătoarea Arroyo, la zece mile sud de Mountainside. Din zori au trecut pe deasupra o serie de avioane. Dacă nu le-aţi văzut, înseamnă că se feresc să fie reperate de la fermă. Asta-i tot.

Sunetul se repetă încă o dată. După care se făcu linişte.

Anrella o sparse cu glas îngrijorat:

— Cred că este timpul, Jim, să ne întoarcem la realitate, încep să cred că este important să avem o armă preliminară care să ţină la distanţă armata terestră, dându-ţi timp să inventezi ceva deosebit. Nu trebuie să ne temem de un atac aerian, sunt sigură, căci ultimul lucru pe care-l doreşte Jefferson Dayles este distrugerea ta. Ezită. Ce zici de raza dezintegratoare care atacă numai materia anorganică? Ochii ei albaştri îi aruncară o privire rapidă, întrebătoare. Suntem dispuşi să-ţi facem legătura cu cea mai apropiată priză electrică, aşa cum am făcut şi în închisoare. Sau chiar să-ţi furnizăm o centrală electrică mobilă. Ezită iar. Le-ar distruge tancurile, blindatele, şi i-ar lăsa în costumul lui Adam. Râse nervos. Aşa ceva ar dezorganiza orice armată din ziua de azi.

Pendrake clătină din cap.

— Am examinat-o înainte de micul dejun. Nu merge. Este deja completă. Aş putea-o reduce la dimensiunea unei arme de mână şi să obţin aceeaşi putere. Dar mărirea masei ei nu ar adăuga şi energie. Toiul depinde de un tub…

Dădu din umeri.

— Ar fi de ajuns ca ei să se asigure că n-o mânuiesc eu, să-şi menţină artileria la o distanţă de patru sute de metri şi să încerce cu un exploziv puternic. Este posibil – zâmbi el sălbatic, agresiv – ca unii oameni să prefere această moarte decât camera de gazare. Dar vezi că nu este o soluţie… Ce faci, Haines?

Ajunseseră lângă un tânăr bine legat şi nebărbierit care meşterea la motorul unei maşini. Capota era ridicată şi el ţinea o bujie în mână, periindu-i capetele. De fapt, întrebarea lui Pendrake era inutilă. În mintea omului era ferm conturată ideea de a pune motorul în mişcare şi a părăsi ferma.

Dan Haines era un actoraş de mâna a doua al cărui singur motiv pentru participarea la atacul asupra manifestaţiei fusese, după cum afirmase morocănos la tribunal, că nu suferea „o lume condusă de o femeie” şi că „se înfuriase”. Şi, de asemenea, că era pregătit să „suporte consecinţele”. La evadare nu contribuise cu nimic, în afară de povara prezenţei sale nervoase. Iar acum, înţelegând brusc, îi cedaseră nervii. Ridică privirea vinovat.

— Of! spuse el, văzând-o pe Anrella. Apoi, mai detaşat: Reparam microbuzul. Voiam să avem posibilitatea de a-l folosi în caz de nevoie.

Pendrake se apropie, examinând curios motorul. Cu ochii minţii putea vedea întreaga maşinărie, în amănunt. Era o examinare fulgerătoare, pur mentală – motor, baterie, aprindere, ambreiaj, generator… Se opri şi reluă: baterie…

Rosti rar:

— Ce s-ar întâmpla, Haines, dacă întreaga putere a bateriei s-ar descărca într-o sutime de miliardime de secundă?

— Păi, făcu Haines inexpresiv, aşa ceva nu se poate…

— Ba da, spuse Pendrake, dacă plăcuţa din plumb este pre-călită electric şi dacă foloseşti un tub de ecranare cu o pentareţea, de tipul celui folosit pentru a controla tensiunea nedorită…

Se opri. Brusc, văzu limpede şi precis, cu ochii minţii, toate detaliile. Calculă în câteva secunde şi-apoi, uitându-se la Anrella, o văzu aţintindu-şi ochii strălucitori asupra lui.

După o clipă, privirea ei se întunecă. Spuse, tresărind:

— Înţeleg unde vrei să ajungi. Dar temperatura n-ar fi prea mare? Cifrele mele sunt incredibile.

— Putem folosi o baterie miniaturală, îi explică Pendrake grăbit. Pentru că, de fapt, este vorba de capacul de percuţie. Motivul pentru care temperatura devine atât de mare este acela că în interiorul soarelui nu există tub de control, astfel că mediul potrivit apare numai ici şi colo prin spaţiu, şi noi avem un soare de tip nova-0. Cu o baterie de dimensiune normală, temperatura ar fi prea ridicată. Dar cred că putem reduce cele patru zerouri, atât de periculoase, folosind o celulă mică, uscată, de scurtă durată, ca să fim siguri. Va produce, desigur, o reacţie în lanţ, dar rezultatul va fi un punct de căldură, nu o explozie. Ar dura câteva ore. Se opri, încruntat, după care continuă: Nu pleca, Haines. Rămâi aici, la fermă.

— Bine.

Pendrake se îndepărtă gânditor, apoi se opri din nou. „A acceptat cam repede. Cum aşa?”

Cu ochii măriţi, se întoarse, fixându-l pe Haines. Acesta se răsuci cu spatele, dar fiecare contur mental al creierului său era expus. Pendrake compară, îşi aminti şi până la urmă, mulţumit, se întoarse spre Anrella şi spuse liniştit:

— Oamenii tăi să lucreze la asta cu viteză maximă. Să mai elaboreze şi un sistem de răcire pentru fermă. Cred că bateria trebuie îngropată în nisip la o adâncime de patru metri şi la vreo patru kilometri spre sud. Nu văd de ce ar trebui să dureze mai mult de trei sferturi de oră. Cât despre mine şi tine – o privi sardonic – ordonă să coboare nava spaţială. Plecăm la Mountainside.

— Ce facem? îl privi ea albindu-se la faţă. Jim, doar ştii că nu trebuie să te ocupi de altceva în afară de invenţia asta.

El nu răspunse; o privea pur şi simplu.

— Toate astea nu sunt în regulă. N-ar trebui să le fac…, spuse ea după un moment.

Clătină uluită din cap. Apoi, fără să mai protesteze, ridică radioul.

Pe la ora opt dimineaţa, cei mai în vârstă se strânseseră deja în pridvorul Hanului Mountainside. Pendrake îi observă uitându-se pe furiş spre Anrella şi spre el, precum şi la duzina de femei agenţi-secreţi care se tolăniseră în felurite poziţii în jurul uşii. Bătrânii din Mountainside nu erau obişnuiţi cu încălcarea intimităţii lor de către nişte venetici, mai ales că aceştia erau nişte femei cu feţe dure, dar în ultima vreme se întâmplaseră o serie de chestii ciudate. În mintea lor domnea agitaţia şi enervarea. Schimbau între ei fraze greoaie, într-o germană guturală.

Pe la vreo opt şi zece, unul dintre ei îşi şterse transpiraţia de pe frunte, după care tropăi mărunt către termometrul de la uşă. Se întoarse.

— Treizeci şi şase de grade, îi anunţă el pe ceilalţi. Al naibii de cald pentru Mountainside în acest anotimp.

Urmă o discuţie scurtă şi animată asupra temperaturilor înregistrate în această lună în alţi ani. Vocile croncănitoare se stinseră încetişor într-o linişte jenantă, în timp ce briza fierbinte a deşertului se înteţea. Un bătrân se apropie din nou de termometru, împleticindu-se.

— Patruzeci de grade, anunţă el. Şi e doar opt şi douăzeci şi cinci. Cred că va fi pârjol.

Pendrake se apropie de ei.

— Sunt doctor, îi minţi el. Asemenea variaţii bruşte de temperatură sunt primejdioase pentru oamenii în vârstă. Mergeţi la Mountain Lake. Oferiţi-vă o vacanţă, o zi liberă. Dar plecaţi!

Se întoarse la Anrella. Oamenii plecau deja, în grupuri, de pe verandă. După câteva minute, se îndepărtară, în zgomot de motoare – două limuzine vechi. Anrella se încruntă la Pendrake:

— N-ai procedat bine din punct de vedere psihologic. Bătrânii lupi de deşert nu acceptă de obicei sfatul unor tineri.

— Ăştia nu sunt lupi de deşert, răspunse Pendrake. Sunt tuberculoşi. Şi pentru ei, doctorul e un zeu… Zâmbi. Hai să ne plimbăm puţin pe stradă. Am văzut într-o casă de-acolo o bătrână care trebuie şi ea anunţată să se plimbe niţel pe munte.

Bătrâna se lăsă şi ea uşor convinsă de doctor, mărturisind că ar avea nevoie de un picnic. Încărcă nişte conserve într-o camionetă antică şi dispăru într-un nor de praf.

La vreo cincisprezece metri mai încolo se afla o staţie meteo într-o clădire mică, albă. Pendrake deschise uşa şi îi strigă omuleţului transpirat dinăuntru:

— Ce temperatură o fi acum?

Grăsunul cu ochelari se târî greoi spre birou;

— Patruzeci şi opt de grade, mormăi el. E un coşmar. Birourile din Denver şi Los Angeles aproape au ars firele tot întrebând la telefon dacă nu m-am îmbătat cumva. Dar… Făcu o grimasă. Mai bine ar reface izobarele şi ar avertiza populaţia. Până diseară îi scoală furtuna de pe scaune.

Afară, Anrella îi spuse îngrijorată lui Jim:

— Te rog, spune-mi despre ce e vorba. Dacă se încălzeşte mai tare, o să curgă apele pe noi.

Pendrake râse răutăcios. Fireşte că avea să se mai încălzească! Simţi un fel de respect. Un vârf încins de ac – şi-l imagina undeva, pe acolo prin sud – iradiind optsprezece milioane de miliarde de grade, mai fierbinte decât mii de bombe cu hidrogen.

— Temperatura de aici, de la Mountainside, ar trebui să urce până la cel puţin cincizeci şi şapte de grade, iar acolo unde se aflau unităţile de blindate, până la… şaizeci şi două – şaizeci şi cinci de grade. Nu-i va omorî, dar ofiţerii vor ordona cu siguranţă stânga-mprejur şi o vor lua la goană spre dealurile răcoroase.

Era şi mai cald când se-ndreptară iarăşi spre han.

Şi alte maşini se deplasau pe şosea, spre munte, un şir lung chiar. Arşiţa se ridica şi tremura deasupra nisipurilor şi pe dealurile fumurii. În aer totul era uscat, copt, plutea un miros neplăcut, chiar dureros pentru plămâni.

— Jim, eşti sigur că ştii ce faci? întrebă Anrella nefericită.

— Dar este foarte simplu. Pendrake era radios. Consider că am realizat aici echivalentul unui foc bun, mistuitor, de pădure. Dacă ai văzut vreodată un foc în pădure – câteva dintre amintirile mele îmi demonstrează că ştiu câte ceva despre acest subiect – trebuie să fi observat că alungă orice vânat din ascunziş. Începe o cursă nebună spre teritorii mai reci. Chiar şi regele fiarelor se înjoseşte fugind din calea unui astfel de prăpăd. Bănuiesc, aşadar, că vom găsi pe aici un rege… la loc deschis, unde mă pot asigura, cu un minimum de pericol, că nu mă autoamăgesc, încheie el insidios.

Pendrake arătă cu capul spre uşa hanului prin care ieşea pe verandă un bărbat bine clădit. Faţa îi fusese fardată astfel încât să-l facă să arate ca un american oarecare, în floarea vârstei, dar vocea care răsuna imperios era vocea răsunătoare a lui Jefferson Dayles!

— N-aţi pornit încă motoarele acelea? întrebă el iritat. Cam ciudat, două maşini care se strică deodată.

Se auziră nişte exclamaţii de scuze şi ceva despre o altă maşină care va sosi în câteva minute din tabără. Pendrake îi şopti zâmbind Anrellei:

— Observ că pilotul de pe nava ta spaţială tot mai lasă să curgă razele acelea de interferenţă. OK! Dă-i drumul, lansează-i invitaţia!

— Dar nu va veni. Sunt sigură!

— Dacă nu vrea, înseamnă că m-am înşelat, şi atunci ne vom întoarce direct la fermă.

— Cum adică să te înşeli, Jim? Asta înseamnă viaţa sau moartea pentru noi.

Pendrake o privi.

— Cum adică? o ironiză. Nu-ţi prieşte tensiunea? Poate-ţi va dubla IQ-ul!

Anrella îl privi la rândul ei şi-i spuse încetişor, după o vreme:

— Cred că în faza de totipotenţă în care te găseşti tu, există o anumită calitate de care noi ceilalţi nu suntem conştienţi. Ezită. În ceea ce priveşte comportamentul tău misterios, nu intenţionez să amân cele ce-ţi voi declara acum, deşi din motive personale aş prefera să o fac.

La rândul său, Pendrake ezită, apoi respinse ideea de a-i explica ceva. Nu încă. Poate că împrejurările îl vor obliga să exercite presiuni şi asupra ei. Acceptul instantaneu al lui Haines de a rămâne la fermă în loc să fugă, după cum intenţionase iniţial, îi oferise soluţia. Restul – amintirea aprobării imediate de către toţi a fiecărui ordin sau dorinţă exprimate – era o dovadă ce-i confirma impresia. Întâi Peters, care i-a adus hainele punând la îndoială de-abia mai târziu această acţiune, apoi Anrella, care i-a predat arma şi a acceptat ordinul de a coborî nava spaţială, ca şi bătrânii care porniseră spre munte, dovedeau că atât femeile cât şi bărbaţii erau în puterea lui.

Nu era vorba de vreo intenţie conştientă. Nimeni nu-şi dăduse seama de aceasta până acum. Venea de undeva din adâncuri. Îi afecta o structură nervoasă principală din creier. Celor obedienţi li se părea că-şi folosesc propria lor logică. Un punct important de vedere, acesta din urmă. Mai târziu îi va spune şi Anrellei. Dar acum…

Anrella vorbi din nou:

— Simt că ai o însuşire specială care pentru moment nu este bună nici pentru tine, nici pentru altcineva, aşa că, înainte de a se permanentiza starea, serios, Jim, ce-ţi aminteşti de fapt?

Pendrake deschise gura să răspundă, să prezinte un scurt rezumat al vastei sale memorii. Dar îşi dădu seama că nu era deloc vorba despre memoria lui. Erau amintirile a vreo

cincizeci de alte persoane, inclusiv, mai nou, întreaga experienţă a preşedintelui Statelor Unite.

Îi explică în silă toate acestea.

— Percepe spaţiul din jurul tău! îi porunci ea.

Acum era rândul lui Pendrake să fie uluit:

— Nu înţeleg! Ce trebuie să caut?

— Memoria ta.

Deschise din nou gura, intenţionând să remarce că transformarea totipotentă a celulelor le eliberase de toate impresiile, ştergându-i, efectiv, amintirile.

Dar nu exprimă nici un protest.

Căci acum vedea câmpul de energie. Era o privire spirituală, şi ceea ce părea uluitor era faptul că acesta avea chiar o uşoară strălucire, mai intensă în apropierea corpului său şi slăbind pe măsură ce se distanţa de el. Pendrake nu putea să afle cât de departe ajungea câmpul; impresia lui era că bătea la mulţi metri distanţă. După o clipă, respinse însă limita aceasta. Distanţa nu părea un factor important. Îşi dădu seama că o parte din cunoştinţele sale includeau amintiri despre activitatea de la Universitatea Yale, unde, ca savant, măsurase câmpul electric din jurul fiecărui trup viu.

Gândul se estompă, căci întreaga sa viaţă se revărsa înapoi spre el: copilăria, anii de colegiu, serviciul militar la aviaţie, descoperirea maşinăriei, Luna, Marele Nătărău, Eleanor… „Oh, Dumnezeule mare!”, îşi spuse el. „Eleanor… toate lunile acestea – mai mult de un an… în ghearele fiinţei de Neanderthal…” Icni. Apoi făcu un efort să-şi stăpânească emoţiile care-l copleşiseră.

— Trimite invitaţia, exclamă el răguşit.

Femeia îl privea uluită şi cu destulă compasiune.

— Nu ştiu ce ţi-ai amintit, murmură ea, dar mai bine te-ai controla.

— Totul e-n regulă, răspunse Pendrake.

Gândi: „Să începem cu începutul…”

Si deveni el însuşi încă o dată.

ANRELLA II ÎNTOARSE spatele şi coborî scările verandei.

O auzi făcând invitaţiile necesare, cu o voce schimbată. După ce termină, Pendrake strigă:

— Veniţi! Maşina dumneavoastră ne poate urma puţin mai târziu.

Preşedintele, Kay şi două amazoane o urmară pe Anrella pe scări.

— Crezi că putem lua patru persoane? Întrebă ea.

— Desigur, răspunse Pendrake. Una poate sta cu noi, în faţă.

Kay se aşeză în faţă, lângă Anrella. După un minut maşina funcţiona deja în regim mediu.

— Ştii, dragă, spuse Pendrake, m-am gândit la femeile egalizate care constituie armata particulară a preşedintelui Dayles. Drogul care le-a fost injectat poate fi neutralizat de o altă doză, cu o structură chimică puţin diferită faţă de primul. Elementul cristalin din mangan este legat de compus prin patru baze. Este instabil. Înlăturând două baze, se va întări legătura. Aceasta va…

Tăcu, văzând cu coada ochiului expresia tensionată de pe faţa Anrellei. Jefferson Dayles interveni precipitat de pe scaunul din spate:

— Eşti chimist, domnule… n-am înţeles care ţi-e numele?

— Pendrake, rosti acesta amabil. Jim Pendrake. Nu, nu chimist. Mă puteţi eticheta drept un solvent universal. Vedeţi, am descoperit că posed o calitate ciudată a minţii.

Făcu o pauză. Observă prin oglinda retrovizoare că cele două femei din spate scoseseră nişte arme. Vocea lui Jefferson Dayles era ponderată:

— Continuă, domnule Pendrake.

— Domnule preşedinte, întrebă Pendrake, ce slăbeşte democraţia?

— Nimeni nu poate răspunde la o întrebare ca asta, spuse Jefferson Dayles până la urmă, precaut. Oamenii au nevoie de asigurarea că viaţa are un sens, şi când nu văd decât

neconcordanţe, minciuni şi prostie se îmbolnăvesc de un rău al spiritului pe care nu-l pot combate.

Pendrake aşteptă, continuându-şi drumul spre munţi. Simţi că întrebarea sa liniştită le potolise pe femeile de pe bancheta din spate. Tot mai erau cu mâna pe arme, dar un gest din partea comandantului lor le oprise.

Preşedintele Dayles rupse tăcerea.

— În mod superficial, se poate spune că suferim de imoralitate, politicianism corupt şi de faptul că aproape fiecare om din ţara asta e într-un fel neurastenic.

— Mie mi se pare, răspunse Pendrake, că, mai degrabă, suferim de lipsa unei conduceri bune. După tăcerea grea care se lăsase în spate presupuse că vorbele sale îşi atinseseră ţelul. Se putea simţi starea de şoc ce plutea în aer. Căci, continuă el, vedeţi dumneavoastră, domnule preşedinte, într-o democraţie reală noi alegem un conducător pentru o perioadă limitată. Asta nu înseamnă că autoritatea sa este mai prejos decât cea a unui monarh. Dar dacă nu reuşeşte să combine conducerea spirituală cu cea temporală, sistemul nostru de guvernare începe să decadă şi noi ne întrebăm ce s-a întâmplat. Dar nu s-a întâmplat nimic altceva decât că cel ales se dovedeşte un neputincios care, pentru anumite motive, numai de el ştiute, nu poate exercita conducerea aşa cum trebuie.

Se lăsă o linişte mormântală, punctată doar de zgomotul motorului.

— Sentimentul meu este, reluă Pendrake, că dumneavoastră, domnule preşedinte, aveţi nevoie de certitudinea că viaţa are un sens. Aşa că vă voi face o ofertă absolut corectă!

— O ofertă? Cuvintele fuseseră mai degrabă un ecou reflex din partea cuiva aflat în stare de şoc profund.

— Exact, încuviinţă calm Pendrake. Dacă în trei ani veţi dovedi că ştiţi să conduceţi, reinstaurând democraţia, vă voi dona de bunăvoie sângele meu.

Kay reacţionă prompt:

— Mi-e teamă, domnule Pendrake, că nu prea eşti dumneata în situaţia de a ne pune condiţii!

— Taci, Kay! O repezi Jefferson Dayles.

Aruncându-i o privire surprinsă, femeia se rezemă de scaun. Acum era rândul ei să fie şocată. Pendrake îşi dădu seama că în decursul întregii lor colaborări, preşedintele nu se adresase niciodată pe un astfel de ton acestei amante a sa atât de nervoasă, frumoasă şi ciudată.

Dayles îşi drese glasul.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse el. Mi se părea că te-am întâlnit absolut întâmplător, domnule Pendrake, dar e sigur că a trebuit să înşeli vigilenţa mai multor divizii ale armatei americane. Încep chiar să mă întreb ce se petrece, de fapt? Bunăoară, cum ai scăpat din închisoare?

— Spune-i tu, dragă, făcu Pendrake.

Anrella descrise arma energetică inventată şi construită de Pendrake.

Dayles întrebă uluit:

— Cum se poate realiza o astfel de armă din aparate de radio? Întrebarea fiind retorică, urmă: Şi ce urmează?

După ce Anrella îi spuse şi despre sursa punctiformă de căldură de tip Nova, îngropată în nisipuri, în spatele lor, preşedintele rosti sufocat:

— Din cauza lui s-a produs valul acesta de căldură? Dumnezeule mare!

Apoi se linişti. Pe faţă i se citea expresia cuiva care a descoperit brusc soluţia unei probleme încuiate. Izbucni:

— Asta este! Nouă şi tuturor acestor oameni ar trebui să ne fie ruşine!

— Toţi, care toţi? Întrebă Anrella uimită.

— Oamenilor aşa-zis populari, celor care zac prin baruri, vânătorilor de sex, celor cu creierele năclăite, bărbaţilor care luptă împotriva femeilor, femeilor care luptă împotriva bărbaţilor, celor duri, slabi, proşti, nătărăi, sărmani şi bogaţi – toţi cei degradaţi, furioşi, fricoşi, nefericiţi, morocănoşi, epave mizerabile de acolo – făcu un gest vag cu

mâna, cuprinzând jumătate din orizont – şi de aici – se arătă pe sine cu degetul. Toţi oamenii aceştia care se laudă cu realizările lor idioate, care nici măcar nu sunt realizări, în comparaţie cu ce ar fi capabili să facă. Trei miliarde de oameni au permis ca cel mai măreţ mecanism cerebral din univers să ajungă o epavă, iar sarcina noastră este, în primul rând, de a-i informa, a-i face conştienţi despre ceea ce au făcut, după care să-i ajutăm să se descurce.

— Ce propui să facem? Întrebă Anrella.

Marele bărbat părea să n-o audă. Continuă visător:

— M-a intrigat mereu criza adâncă de activitate creatoare din ziua de azi, iar primul motiv al acesteia este faptul că omul e prins în plasa acestei harababuri.

Clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu va fi uşor, interveni Anrella.

Pendrake hotărî că este timpul să nu mai tărăgăneze lucrurile.

— Cred că armata ar trebui rechemată, spuse el, sentinţa celor condamnaţi comutată la cinci ani, femeile egalizate să fie aduse la starea iniţială. Proiectul Lambton de amenajare a solului să fie protejat, cei care lucrează la el să fie eliberaţi de ameninţarea închisorii, femeile să fie admise într-un număr mai mare în funcţii administrative şi de conducere…

În acest moment, Anrella îi făcu semn cu cotul.

— Destul! Strigă ea, furioasă. Jim, opreşte-te!

Tresărind, Jim tăcu. O văzu aruncându-i priviri mânioase. Analizând, îşi dădu seama, subit, că ea ştie ce voia el să facă.

— Bine, răspunse Pendrake încet, mă opresc.

Totuşi, reacţia ei îl surprinsese.

TRECUSE O ORĂ.

Cele două limuzine ale preşedintelui îi ajunseră din urmă. Pendrake îl asigură pe şeful executivului că putea să-şi continue liniştit drumul în propriul său vehicul şi că el şi soţia lui se vor întoarce la fermă.

Nimeni nu încercă să-i împiedice.

Imediat ce dispărură după o curbă, Anrella vorbi:

— Te rog, opreşte maşina!

Pendrake rămase surprins, dar se execută.

— Ai folosit hipnoza telepatică, îi reproşă ea.

— Ei şi?

— Uite! Zise ea, scotocind prin geantă.

Scoase o lanternă micuţă. Fasciculul intens îl ardea. Lumina părea a fi acordată cu ceva din creierul său, căci îl durea în adâncul capului. Involuntar, lui Pendrake îi scăpă un ţipăt. O vedea spunând ceva, dar nu-i auzea cuvintele, În sfârşit, încetă. Urmă o pauză. Apoi o auzi spunând:

— Nu mai ai această capacitate.

Pendrake clipea prostit. Părea pe deplin conştient şi teafăr. Se uită la ea.

— M-ai hipnotizat mecanic? Întrebă acuzator.

— Nu. Doar ţi-am schimbat o schemă cerebrală. Era hotărâtă. Jim, de fapt, este foarte simplu. Nu putem permite să existe printre noi cineva care să posede capacitatea de a-i influenţa pe ceilalţi fără ca aceştia să fie conştienţi.

— Am folosit această capacitate numai pentru a restabili democraţia, după cum ai văzut.

— Democraţia va trebui să-şi găsească propriile-i căi de salvare, spuse Anrella aspru. Nu poate decât să meargă în ritm cu oamenii.

— Ciudată afirmaţie din partea adevăratului şef al proiectului Lambton, rosti Pendrake uluit.

— Noi am reuşit să ne însuşim anumite lecţii, făcu ea cu amărăciune. Indivizii particulari nu pot înlocui guvernele. Nici un grup mic dintr-un stat nu se poate autoamplasa într-o poziţie morală superioară. Avem aproape opt sute de morţi, Jim, şi dacă nu primim ajutor de la guvern, întreaga secţie Lambton de pe Venus va fi ocupată de est-germani. Ei ştiu unde ne aflăm.

— Aceasta nu se va întâmpla. Pendrake îi aminti de expediţia autorizată de preşedinte să plece spre Lună, apoi

adăugă: Anrella, am nevoie de arme şi de un zbor rapid spre o anumită formaţiune stâncoasă din vestul mijlociu. Trebuie să fac un salt spre Lună.

Descrise unde, cum şi care era situaţia.

Anrella rămase cu ochii căscaţi după ce termină.

— Voi chema nava spaţială, îi promise ea imediat. Dar de ce să nu aşteptăm o zi sau mai mult pentru a pregăti nişte tineri de-ai noştri să te însoţească? Poate vei avea nevoie de ajutor.

Pendrake se gândi la Eleanor şi clătină din cap.

— De când mi-a revenit memoria sunt plin de ură şi oroare. Trimite-i după mine dacă vrei, dar eu nu mai pot aştepta.

Anrella privea drept înainte cu o expresie îngrijorată.

— Înţeleg, Jim, spuse ea blând, în cele din urmă.

Pe drum, el îi povesti despre oamenii de pe Lună şi conchise:

— Se potriveşte cu ce ai spus tu. Refugiul pe care mi l-au oferit era atât de departe de realitatea mea, încât am ales să-mi risc pielea în confruntarea cu tigrul cu dinţi ca de sabie. Este evident că omul acela se află undeva în ultimul stadiu de fiară, prin care răzbate conştiinţa primului stadiu cu adevărat uman, conştiinţă ce abia începe să se înfiripe. În fazele mele totipotente ţi-am arătat ce poate fi creierul uman nemodificat, aşa cum este el acum. Dar creierul este încă în curs de evoluţie. Ceea ce vom fi în stare să înţelegem după următoarea fază de transformare poate să nu aibă nici o legătură cu calea pe care ne aflăm acum.

Conversaţia se încheie când nava în formă de rachetă ajunse deasupra şoselei, unde rămase suspendată în aer. După o scurtă manevră în direcţia lui Pendrake, veni timpul despărţirii.

— Lasă, nu-i nimic! Îi spuse Anrella, după sărutul de adio. Am fost norocoasă să te pot avea, şi te cedez de bunăvoie lui Eleanor. Ne mai întâlnim noi.

Pendrake se îndreptă hotărât spre uşă şi coborî apoi pe scara care fusese coborâtă de pe navă. Ultima treaptă se afla exact în direcţia opusă punctului de generare a fluxului. Oprindu-se acolo, îşi întinse piciorul înainte, apoi mâna, văzu că dispar, apoi păşi încrezător în ceea ce părea un gol de aer.

Impresia era aceeaşi pe care şi-o reamintea, de plutire printr-o ceaţă neagră. În clipa următoare…

Ceva tare ca o piatră îl pocni în creştet. Se prăbuşi cu zgomot pe duşumeaua din metal.

Aceasta a fost ultima senzaţie înainte de pierderea cunoştinţei.

PENDRAKE ÎŞI REVENI după o perioadă nedefinită.

Mâinile îi erau legate la spate. Deasupra sa stătea aplecat Marele Nătărău.

Decorul din jur îi părea îngrozitor de familiar. Acolo, la un pas, se găsea marginea stâncii.

Omul de Neanderthal chicoti răguşit. Era, în mod evident, triumfător.

— Acum pot să mă liniştesc. Mi-ai dat târcoale toate lunile astea şi eu le-am lăsat lui Devlin şi alor săi cel de-al doilea oraş, pentru că nu ştiam ce vrei să faci. Am mai instalat acest mic dispozitiv aici să-ţi altoiască una, dacă apari. Acum, că te-am prins, pot să mă dau la ei şi să-i lovesc unul câte unul până se vor târî în genunchi cerând milă. Îşi trase răsuflarea, apoi adăugă: Continuăm exact de unde am rămas, Pendrake. Diavolul-fiară se va delecta cu tine şi, crede-mă, nu vreau să pierd nici o clipă.

Pendrake îl privi cu uimire. Forţa îi revenea, dar acum nu mai avea nici o importanţă. Făcuse ultima din multele lui greşeli, aşa că, peste câteva minute, carierei lui Jim Pendrake avea să i se pună punctul final.

Într-o clipită, realiză cu uimire cât sunt de vulnerabile fiinţele omeneşti. Fără totipotenţa sa, ar fi fost acum mort sau schilodit de atâtea amputări, încât imaginea aceasta îl

făcu să se chircească. Adevărul era că oamenii care se expuneau riscului fizic nu puteau supravieţui prea mult.

Dar gândul acesta dispăru. Îl văzu pe humanoid rânjind spre el şi pe fiara din groapă cuprinsă de o excitaţie sadică, teribilă.

— Mare Nătărău, spuse el după ce-şi recăpătă glasul, dar fără prea multă convingere, armata Statelor Unite va ateriza pe Lună săptămâna viitoare şi tot atunci vor mai veni prin această maşinărie alţi vreo mie de oameni din forţele speciale. Eu am sosit înaintea lor ca să vorbesc cu tine şi să obţin un acord de cooperare. Dacă mă ucizi, vei fi executat peste şapte zile. Îţi vor face un proces militar şi te vor spânzura.

— Gurra! Ochii mici îl fulgerau. Nu mai scapi tu cu vorba, Pendrake. Pe tine te-am aşteptat, dar acum nu mai vine nimeni prin maşina aia. Cum te înlătur, cum o arunc în aer. Iar în ceea ce priveşte o armată care să-şi croiască drum până aici, le-ar trebui ani întregi, chiar dacă ar şti în ce direcţie să sape. Fac prinsoare unu la mie cu tine că nici n-o să le treacă prin cap să-şi ia cu ei unelte de săpat… Se întrerupse. Ceea ce se va întâmpla aici este între tine şi mine. Nimeni nu va şti nimic. Devlin crede c-ai murit. Ce altceva ar putea crede, văzând că n-ai mai apărut de luni de zile?

Pendrake trebui să-i dea dreptate. Acest mic episod criminal va fi strict o chestiune între Marele Nătărău, bestia uriaşă de dedesubt şi el.

— Vezi cum stă maşinăria la distanţă de câteva picioare de marginea stâncii? Continuă omul de Neanderthal. Era o vreme când tot ceea ce ajungea aici, venind prea repede, trecea peste margine şi ajungea jos – drum lung, şi nu există nimic de care să te apuci. Eu doar mă plimbam, aşa că am reuşit să sar înapoi, dar diavolul-fiară şi o groază de animale cu care s-a hrănit până am apărut eu pesemne că treceau în goană pe poteca aceea, pe Pământ. După ce am construit bariera, am reuşit să salvez vitele, bizonii şi

vânatul care soseau, şi am hrănit bestia cu resturi. Numai eu i-am dat de mâncare. Acum mă cunoaşte. Ascultă!

Se îndreptă spre marginea stâncii şi scoase un urlet pătrunzător. Aşteptă o vreme uitându-se în jos, cu spatele la Pendrake. Sprijinit în mâini, cu picioarele încovoiate, era însăşi imaginea vie a părţii animalice a omului, o formă colţoasă, păroasă, inumană, un om-lucru de la sfârşitul erei preistorice, o creatură provenită dintr-un vis hidos, aproape imposibil, de fapt precursorul omului, vestigii din el pândind în fiecare fiinţă umană.

Dar pentru câteva clipe era întors cu spatele.

Cutremurat din toţi nervii, cu mici şiroaie de transpiraţie înnodându-i-se sub bărbie, Pendrake se împinse înainte pe spate.

Marele Nătărău se întoarse.

— Vine, anunţă el. Părea să nu observe tensiunea şi nici expresia încordată de pe chipul captivului. Lătră pe un ton practic, mai teribil decât toată pasiunea şi furia de dinainte: Te voi coborî cu o frânghie, dezlegându-ţi încheieturile chiar înainte de a te trece peste margine. Aşa vei fi în stare să alergi puţin, acolo jos. Bestiei îi place asta, mai face puţină mişcare.

Într-o parte a peşterii se găsea un colac de frânghie frumos adunată. Apucându-l, se jucă cu un capăt balansându-l deasupra prăpastiei şi îi explică:

— Pe asta o ţin aici, la îndemână. Îţi dai seama că nu eşti primul om aruncat aşa, în secret, peste margine. Vezi? Unul dintre capete este legat de stâlpul îngrăditurii. Ciudat, îşi continuă el monologul, ce de lucruri aduc oamenii de pe Pământ: frânghie, un camion de unelte, dinamită, arme, revolvere… le am pe toate. Unele, muniţia bunăoară, sunt ascunse în această peşteră, iar restul în alte peşteri, de care ceilalţi habar n-au şi pe care le-am închis. Armele le voi folosi împotriva lui Devlin. Nu durează mult să omori o sută de oameni într-o ambuscadă, dacă ai gloanţe. Vezi, încheie el rânjind, m-am gândit la toate.

Pendrake se ridică greoi şi se repezi direct la monstru. Marele Nătărău se opri şi-l aşteptă, mârâind, cu braţele-i lungi întinse. Pendrake sări ca un atlet, cu picioarele înainte. Ghetele sale tari îl pocniră pe celălalt cu toată greutatea celor o sută de kilograme ale lui, la nivelul stomacului, trântindu-l.

Pendrake se prăbuşi, neajutorat din cauza mâinilor legate, dar se folosi de picioare, rostogolindu-se, şi se feri de braţele întinse spre el. Reuşi să se ridice.

Marele Nătărău se sculă clătinându-se şi grohăi:

— Eşti tare, Pendrake, dar jocul ăsta de picioare nu-ţi aduce nici un punct.

Tăcut şi atent, Pendrake plonjă spre puternicul său inamic într-un salt mortal. Nu-şi făcea iluzii. Era vorba despre tot sau nimic. Şi trebuia să acţioneze chiar acum, înainte ca Marele Nătărău să-şi recupereze forţele pierdute datorită „jocului de picioare”.

Omul de Neanderthal se aştepta la o nouă lovitură cu picioarele, aşa că ceea ce urmă îl luă prin surprindere. Cu toată greutatea trupului, Pendrake se repezi cu capul înainte spre forma aceea butucănoasă.

Marele Nătărău se clătină şi în acelaşi timp îl prinse cu braţele de maimuţă, scoţând un strigăt de triumf.

— Te-am prins! Urlă el.

Cu toată forţa din picioare, Pendrake se luptă să-l împingă înapoi.

Şi forţă avea destulă.

Îl împinse atât de puternic, încât Marele Nătărău nu reuşi să se echilibreze, continuând să se dea înapoi, spre marginea stâncii.

Pendrake strigă:

— Mergem acolo jos împreună.

Probabil că umanoidul înţelese brusc că aşa avea să fie, căci urlă pătrunzător, şi făcu ceea ce face în mod reflex orice om pe punctul de a cădea: îi dădu drumul lui Pendrake şi se agăţă de îngrăditură.

Fără milă, Pendrake îl împinse până când, guiţând ca un porc înjunghiat, Marele Nătărău căzu în abis.

PENDRAKE SE REZEMĂ de stâlpul îngrăditurii şi alunecă lângă el, gâfâind. În cele din urmă, după ce-şi mai recăpătă forţele, privi peste buza prăpastiei.

Marele Nătărău se ridică în picioare în iarbă, iar tigrul cu dinţi ca de sabie îi dădea precaut târcoale. Sub privirile lui Pendrake, Marele Nătărău începu să se retragă din faţa animalului. Un gest normal.

Tigrul însă se comporta anormal: scâncea şi se dădea înapoi din faţa omului-maimuţă.

Se dădea înapoi – dar nu putea fi de frică. În ultimii zece milioane de ani, nici o fiinţă vie din lume nu stârnise frica acelei inimi sălbatice.

Marele Nătărău clătina din cap, uluit, iar atenţia lui Pendrake se concentra asupra lui, exact când animalul dispăru din raza sa vizuală.

Îl văzu pe omul de Neanderthal îndreptându-se spre frânghia pe care o aruncase din peşteră.

Cu o mişcare rapidă, folosindu-şi picioarele, Pendrake ridică frânghia suficient ca humanoidul să n-o mai poată apuca.

— Pendrake!

Trupul butucănos se afla exact dedesubtul său. Capul slut se întoarse cu teamă spre locul unde tigrul dispăruse. Spuse:

— Pendrake, m-a recunoscut pesemne ca fiind cel care i-a dat de mâncare, dar se va întoarce. Pendrake, lasă frânghia jos!

Pendrake nu simţi nici o milă. Din cauza gândurilor îngheţate care-i treceau prin minte, trupul îi era rece ca sloiul, întreaga sa fiinţă tremura.

— Du-te dracului acolo unde i-ai trimis şi tu pe alţii! Strigă el. Să putrezeşti în burta bestiei pe care-ai hrănit-o cu trupurile victimelor tale. N-au decât să se milostivească de tine zeii tăi, că eu n-am de gând s-o fac.

— Promit orice!

Furia lui Pendrake însă nu scădea. Dimpotrivă, creştea, în minte i se ivi imaginea femeilor care se înfioraseră numai la simpla lui vedere, cu atât mai mult la atingerea monstrului care cerea acum cu voce omenească o îndurare pe care el n-o arătase nimănui. Se gândi la Eleanor…

Mintea îi îngheţă, atingând alte abisuri de voinţă oţelită.

— Promisiuni, îl ironiză el, râsul lui străbătând ca un ecou acea vale antică a Lunii moarte de mult.

Şi se stinse…

Mai la dreapta, în tufişuri, se zărea un licăr galben-roşu-albastru-verde. Cu o clipă înainte, Pendrake ar fi dorit chiar să vadă ucigaşul revenind. Dar acum, repulsia înlocui emoţiile. Oroarea i se răspândi prin toţi nervii. „Sunt nebun, gândi el. Un om nu poate pronunţa sentinţe. Să laşi altă fiinţă umană pradă unei astfel de morţi! Dar, la urma urmei, nu este o paralelă prea exactă.”

Împinse cu piciorul frânghia, care se desfăşură în grotă.

— Repede! Strigă el. Vom vorbi după ce ieşi din raza…

Frânghia fu întinsă de o greutate. Pendrake îl privea pe omul acela disperat luptându-se să-şi salveze viaţa. Tigrul ţopăia sălbatic, pândind agitat trupul care se legăna deasupra lui. Se uita în sus cu ochi ca două flăcări galbene, urlând neliniştit. Îşi dădea seama că-şi pierde hrana. Şi brusc, uitând vechile lor legături care-i ţinuseră împreună din timpuri imemoriale, vru să-l înşface.

Fugi înapoi şi se întoarse iar spre stâncă, într-un vârtej de culori vii proiectate pe pereţii maronii. Urcă treizeci, apoi cincizeci de metri pe peretele perpendicular. Nu reuşi. Mai lipseau doar câţiva metri.

Animalul căzu. Ajungând jos, se răsuci şi, întorcându-se, de parcă şi-ar fi calculat mişcările, alergă spre capătul îndepărtat al scenei, întorcându-se într-o viteză uluitoare. Încă o dată se avântă în sus pe stânca abruptă, şi doar câţiva centimetri îi lipsiră.

Dar rată.

După ce se rostogoli a doua oară jos, nu mai încercă. Se aşeză pur şi simplu pe vine, privindu-şi fosta pradă care se căţăra pe frânghie.

De sus, Pendrake privea la silueta ce transpira, luptându-se să urce. Nu era în largul său, dar era hotărât. Când Marele Nătărău mai avea trei metri, îi spuse:

— Gata, destul!

Celălalt se opri şi privi în sus rugător.

— Pendrake, nu mă împinge înapoi. Vom instaura democraţia. Vom elibera femeile. Ele vor putea să aleagă.

— Aruncă-ţi cuţitul încoace! Îi strigă Pendrake.

După o clipă, cuţitul descria un arc prin aer, aterizând pe podeaua de metal la cinci metri mai în spate.

— Acum, strigă Pendrake, coboară vreo zece metri. Trebuie să pun mâna pe cuţit.

Marele Nătărău coborî imediat, dar cu grijă, doisprezece metri.

— Îţi spun, Pendrake, voi colabora cu tine.

Pendrake apucă repede cuţitul şi se apropie de marginea prăpastiei. Îi luă câteva minute ca să manevreze lama cu mâinile legate şi să-şi taie frânghiile. Dar după aceea se simţi mai bine, mai încrezător, mai convins că totul va fi bine.

Aşteptă câteva clipe formidabile până i se restabili circulaţia sângelui prin încheieturi şi degete, apoi îi ordonă omului de Neanderthal să urce.

Marele Nătărău ajunse la aproape un metru de margine.

— Stai! Ordonă Pendrake.

Celălalt se opri, nelinişti.

— Ce vrei să fac? Întrebă el.

— Leagă frânghia în jurul tău astfel încât să nu mai fi nevoit să te ţii.

Grăbit, Marele Nătărău făcu o buclă şi o strânse, realizând un scaun improvizat.

— Iar acum întinde braţele. După ce îl legă, Pendrake rosti încet: Mare Nătărău, îţi voi pune întrebarea cheie: ce s-a

întâmplat cu soţia mea?

Creatura gâfâia greoi.

— E bine, sănătoasă, băiete, mormăi el. Devlin a luat-o din casa mea cu ocazia atacului. Se pare că unul dintre ei îi cam face curte, dar ea te aşteaptă. Zicea că nimeni nu te poate ucide.

Un val de căldură se răspândi prin trupul lui Pendrake. „Buna mea Eleanor”, gândi el. Apoi spuse:

— Mare Nătărău, te voi scoate de aici şi te voi duce în sat.

Omul de Neanderthal intră imediat în panică.

— Ai de gând să mă predai băieţilor de acolo aşa, legat?

— Nu te predau nimănui, spuse Pendrake răbdător. Vom dărâma fortul tău şi-ţi vom oferi un loc în comunitate ca oricărei alte persoane. Tot felul de tipi tari şi mari s-au transformat în cetăţeni de treabă.

În timp ce-l trăgea peste marginea stâncii, în siguranţă, îl frapă faptul că omul nu putea scăpa niciunde de primitivismul moştenit. Cumva, atât la scara uriaşă a existenţei internaţionale, cât şi pe plan naţional, era aproape imposibil de stăpânit fiara sălbatică din om. Dar aici, în spaţiul limitat al unei populaţii reduse, acest lucru putea fi realizabil, dacă drumul spre Pământ rămânea deschis şi dacă se menţineau contacte secrete cu Pământul – cu grupul Anrellei, bunăoară.

Mai rămâneau încă mulţi dacă. Şi pentru că existau numeroase dubii, pentru că oamenii nu rezolvaseră niciunde toate aceste probleme, pentru că pe Lună nu dorea să dea greş, Pendrake se opri cu prizonierul în camera-peşteră cu lumină albastră emanată de cubul transparent, în care fiinţele lunare menţineau ceea ce mai rămăsese din strania lor viaţă.

Se adresă fără vorbe zonei din centrul luminii:

— Fac ce trebuie?

Oftă, frustrat de răspunsul care-i răsări în minte.

— Prietene, universul de iluzii spre care te-ai orientat nu are nimic drept în el.

Pendrake încercă din nou:

— Dar trebuie să existe anumite grade de dreptate. În cadrul limitat în care operez eu, procedez înţelept?

— Universul material, veni răspunsul, este o încercare momentană – în comparaţie cu eternitatea – de diferenţiere, dar adevărul fundamental e că totul este egal cu totul.

Asta îl şocă pe Pendrake. Surprins, rosti:

— Toate diferenţele sunt iluzii?

— Toate.

— Există doar unicitate? Întrebă el.

— Pe vecie.

Pendrake înghiţi în sec şi se încăpăţână.

— Dar atunci ce reprezintă multiplicitatea pe care o percepem noi?

— Semnale înşelătoare de energie, mai slabe sau mai puternice.

— Dar cine şi cui semnalizează?

— Unii altora.

Pe moment, Pendrake se simţi golit, dar nu era încă satisfăcut. Tonul său deveni amar când întrebă:

— Dacă toate acestea sunt adevărate, de ce-aţi luat forma aceasta şi continuaţi să existaţi şi acum?

— Răspunsul la această întrebare constituie secretul spre care omul trebuie să evolueze încet şi anevoios. Dar şi aceasta este trecătoare, rezultat al îndepărtării noastre de adevărul etern. Cu mult timp înainte de a ne putea întoarce la ceea ce este, vă vom ura bun venit în… unicitate.

— Eu nu voi mai fi aici, spuse grav Pendrake. Viaţa omului este scurtă, oricât de mult s-ar zbate el pentru nemurire.

— Nici un semnal nu se pierde, răsună răspunsul calm, căci toate semnalele sunt una.

Pendrake nu se putu gândi la nici o replică. Era clar că aceste analize subtile nu aveau nici un mesaj pentru el.

— La revedere, mai şopti el.

Nu-i răspunse decât tăcerea.

În decurs de o oră, sărutul catifelat al lui Eleanor transformase toate cuvintele rostite de poporul Lunii în vorbe fără sens. Căci ea se afla în braţele lui şi ale nimănui altcuiva; către el se-ndreptau intensele… semnale de iubire transmise de ea…

În comunitatea de pe Lună, lucrurile se schimbară mult.

Nu era prea surprinzător, având în vedere ce spusese odată Marele Nătărău, că una dintre soţiile lui preferase să rămână cu el. Monstrul de Neanderthal se resemnă să rămână un simplu cetăţean, lucru evident mai ales după ce fortăreaţa fusese demolată. Atunci, el dezvăluise unde ascunsese muniţia şi alte materiale valoroase.

Astfel de acţiuni prevesteau un viitor mai liniştit.

— Nu vom afla, poate, prea curând, ce înseamnă viaţa, îi explicase Pendrake lui Eleanor. Poate nu vom şti niciodată ce cred oamenii lumii că au descoperit. Dar dacă stabilim aici o disciplină care să funcţioneze după un sistem de legi, vom avea timp să punem în funcţiune supermaşinile alea fără frica de a le vedea folosite împotriva noastră. Pentru aceasta, oamenii lui Lambton vor fi cei mai buni colaboratori ai noştri. După care, ei bine… vom face ceea ce e raţional să facem.

— Ce e cu fiara aceea groaznică din prăpastie? Dori să ştie Eleanor, înfiorându-se.

— Ştiu cum o să ne descurcăm cu tigrul ăla. Vei vedea, îi răspunse Pendrake, zâmbind.

VENISE IARNA. Zăpada părea hotărâtă să nu mai plece. După topirea ei însă, noul Centru interplanetar, strălucitor, fabricat în totalitate din plastic, fu deschis în sunetele unei fanfare triumfătoare, iar Hoskins primi o neaşteptată misiune: Preşedinte responsabil…

— Este absolut nedrept, îl atacase el pe Cree Lipton, să mi se încredinţeze mie postul ăsta. Sunt vreo duzină de tipi care au pus bazele şi s-au străduit neştiuţi, în anonimat. Zău aşa, nu am acceptat decât atunci când am auzit că renumitul guvernator Cartwright, învins în ultimele alegeri,

vâna această slujbă ca pe un soi de pensie pentru serviciile aduse partidului.

— Nu-mi fac griji, rosti liniştit Lipton. Îi vei ajuta pe oamenii aceia mai mult decât se pot ajuta ei înşişi. Apropo, ai văzut anunţul despre Venus? Se recunoaşte colonia Lambton înfiinţată acolo ca o reprezentanţă de primă importanţă a Naţiunilor Unite, cu cetăţenie venusiană acordată ca statut special clasa-ntâi. Profesorul Grayson, ceilalţi savanţi şi familiile lor nu au murit în zadar.

— Este o mare victorie, aprobă Hoskins.

Fu întrerupt:

— Auzi, Ned, de fapt eu am venit să te văd în legătură cu… Hai, ia-ţi pălăria şi vino cu mine!

Hoskins clătină din cap, zâmbind:

— Imposibil, bătrâne. Rapoartele despre reuşita noastră expediţie de pe Lună abia încep să se înmulţească. Tocmai am primit unul foarte ciudat… Apucă un dosar dintr-un sertar şi frunzări câteva pagini. „Prizonierii nazişti au declarat, citi el, că au fost capturaţi uşor deoarece forţele lor militare fuseseră ocupate timp de patru luni cu obositoare săpături prin tunelele prăbuşite, încercând să dea de urma unor creaturi ce trăiau pe Lună. Ei susţin c-ar putea fi vorba de nişte fiinţe umane. În cercetările noastre am descoperit numai peşteri care nu conduceau nicăieri.”

Îl văzu pe Lipton consultându-şi ceasul. Observându-i privirea, agentul FBI se scuză:

— Îmi pare rău că te zoresc astfel, dar ora zero se apropie. Abia mai avem timp să ajungem cu avionul la New York înainte de execuţie.

Hoskins exclamă:

— Doar nu vrei să spui… Sări în picioare şi-şi apucă haina şi pălăria. Hai să mergem!

Când începu zarva, lunganul se uita aspru la şef.

— Excelenţă…, începu el.

Se opri, văzând că acesta şedea nemişcat, cu receptorul în mână, cu privirea fixă. Jenat, Birdman observă cum celuilalt

îi căzu receptorul din mână, iar el rămase cu faţa ca o mască întunecată, lipsită de viaţă.

Birdman cutează:

— Excelenţă, spuneaţi înainte să se aprindă becurile telefonului – căci acum toate poziţiile noastre de pe Lună şi toate maşinile noastre au fost capturate – spuneaţi deci că îi vom folosi pe cei care-au scăpat ca nucleu al unor bande piratereşti ce vor acţiona pe căile interplanetare care se vor deschide. Spuneaţi că vom deveni piraţii secolului douăzeci. Noi…

Se opri, înţepenit de groază. Degetele lungi, osoase, ale şefului se înfundau într-un sertar al biroului. Când ieşiră, ţineau un Mauser automat.

În momentul în care Lipton, Hoskins şi vreo duzină de alţi bărbaţi năvăliră în încăpere, lunganul era în picioare, cu faţa spre cel de la birou, care-şi ducea pistolul la tâmplă.

— Excelenţă, strigă Birdman înnebunit, aţi minţit! Şi dumneavoastră vă este frică.

Pistolul explodă, şi omul se zvârcoli într-o agonie scurtă, apoi alunecă pe podea. Birdman, aplecat peste el, era înţepenit de groază; nu simţea decât foarte slab prezenţa intruşilor.

Când îl ridicară, în el se rostogoleau valuri după valuri de cruntă dezamăgire.

EPILOG.

ERA O DIMINEAŢĂ de primăvară. Trecuseră cinci ani. Len Cristopher, îngrijitorul secund al Marii Grădini Zoologice din New York, se îndreptă încet spre pavilioanele felinelor. Brusc, se opri, examinând o cuşcă uriaşă, din bare de metal care străluceau în soarele dimineţii.

— Ciudat, mormăi el, aş putea să jur că asta n-a fost aici azi-noapte. Mă întreb când o fi sos…

Se opri siderat. Mintea lui făcu un efort disperat să se detaşeze. Mai rămase ţintuit un moment în faţa coşmarului acela albastru-verde-galben-roşu, de dimensiuni uriaşe, care se zărea în spatele barelor zdravene, groase de aproape zece centimetri. Apoi…

Alergă, zbierând, spre biroul direcţiei.

În acel spaţiu îngust… era închisă… bestia.

SFÂRŞIT